

சாரா

10764 சாரா

சாரா

தமிழ் நாடன்

தமிழ் நாடன்

1991 மார்ச்சு மாதம்	1	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	2	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	3	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	4	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	5	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	6	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	7	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	8	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	9	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	10	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	11	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	12	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	13	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	14	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	15	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	16	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	17	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	18	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	19	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	20	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	21	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	22	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	23	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	24	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	25	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	26	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	27	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	28	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	29	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	30	முனைவர்
மார்ச்சு மாதம்	31	முனைவர்

அலைகள் வெளியீட்டகம்

36, தெற்குச் சிவன் கோயில் தெரு,
கோடம்பாக்கம், சென்னை - 600 024.

நூலின் விவரம்

- நூல் தலைப்பு : சாரா
ஆசிரியர் : தமிழ்நாடன்
பதிப்பு ஆண்டு : முதல் பதிப்பு, டிசம்பர் 1993
பொருள் : வரலாற்று நவீனம்
வெளியீடு : அலைகள் வெளியீட்டகம்,
36, தெற்குச் சிவன்கோயில் தெரு,
கோடம்பாக்கம், சென்னை - 24.
- பதிப்புரிமை : ஆசிரியருக்கு
அளவு : கிரவுன் 1x8
எழுத்து : 10 புள்ளி
பக்கங்கள் : 198+xvi
தாள் : 11.6 வெள்ளைத்தாள்
பைண்டிங் : செக்ஷன் தையல்
விலை : ரூ. 30-00
அச்சிட்டோர் : அலைகள் அச்சகம்
36, தெற்குச் சிவன்கோயில் தெரு,
கோடம்பாக்கம், சென்னை - 24.

சொல்லித் தீராத கதை

“உலகமெல்லாம் ஒரு குடும்பம்
உதித்ததெலாம் ஒரு வயிறு”

என்றெல்லாம் கவிதைக் கனவில் இருந்த என்னுள் 1965ன் தமிழ்நாடு நெருப்பை அள்ளி இறைத்தது. அது ஆறும் முன் 1967 மேற்காசிய மற்றும் உலகச் சூழல் அணுத் தீயை வீசிற்று. இந்தப் பிரச்சனை வேதனைகளில் பிறந்தவள்தான் சாரா!

பகுத்தறிவுதான் எனது வாழ்க்கைப் பாதை. ஆதலால் என் நண்பர் பலரும், ஸ்ரீநிவாஸன் என்னும் பார்ப்பனப் பையன் இந்த நாவலின் நாயகனாக அமைவதை ஏற்கவில்லை.

நாங்கள் மறக்க முயற்சிக்கும் மனப்புண்ணை, மீண்டும் கிளறிக் காட்டுகிறீர்களே என்று வருந்தினர் பிராமணச் சிநேகிதர்.

68 தொடக்கம் மார்க்சியம் எழுதினேன்; பேசினேன், இயங்கினேன்— ஆதலால் கம்யூனிசம் ஒரு மதம் போல மாறி வருகிறது என்னும் என் கருத்தை என் மார்க்சியத் தோழர்கள் கண்டித்தனர்.

மூன்றாம் உலகம் நான்காம் உலகம் என்னும் வாதங்களுக்கு அப்பால் அன்பு என்னும் அச்சில் இயங்கும் ஒரு உலகத்தை அவர்கள் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கத் தயாராக இல்லை. மாறாக, முற்போக்காளருள்ளும் தனிப்போக்கானவன் என்றென்னை அழைக்கலாயினர்.

1981இல் மதுரை 5ஆம் உலகத் தமிழ்மாநாட்டுக்கு இஸ்ரேலிய அறிஞர் சிலர் வருகை புரிந்தனர். சாராவின் கதையை, அம்மா அம்மாவிலிருந்து இஸ்ரேல் கவிதையை ஊக்கமுடன் அவர்கள் கேட்டனர்— இஸ்ரேல் பற்றி எழுதவும் கிழக் குலகில் ஒரு எழுத்தாளர் இருப்பது அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியூட்டியது. மதுரைப் பல்கலைக் கழக நண்பர் மூலம் என் வாழ்க்கைக் குறிப்பைத் திரட்டினர். ஒரு முறை டெல் அவில் வந்து இலக்கிய உரை நிகழ்த்த அழைத்தனர். ஆனால் அவ்வழைப்பு தட்டிப்போயிற்று. அமெரிக்க உளவு நிறுவனம் தமிழ்நாடன் குறித்து அவர்களுக்கு அளித்த மேல்தகவலே காரணம்—

தமிழகத்தின் பிரபல வார இதழ்கள் சாரா குறித்து மவுனம் சாதித்தன. அவற்றின் முதலாளிகள், ஆசிரியர், ஊழியர் அனைவரும் பிராமணர். பார்ப்பன-திராவிடவாதம் கூர்மையாக விவாதிக்கப்படும் இரண்டாம் அத்தியாயத்தை நீக்க, சுருக்கக் கோரினார் ஒரு துணை ஆசிரியர்— ஆனால், 70களில் நான் எழுதிய வற்றில் சுருக்குதல், நீக்குதல், சேர்த்தல் செய்வது எனக்கு உடன்பாடில்லை.

பகுத்தறிவு மனிதர்களைத் துண்டு பண்ணாது ஒன்றுபடுத்தும், நம்மை முழுமையாக்கும். உண்மையைச் சொல்லத் தயங்குகிறபோது பொய்மைக்கு அடிமையாகிறோம்.

பொய்மைக்கு ஏவல் செய்து வாழ்வதைவிட உண்மையிடத்துப் போரிட்டுச் சாகலாம்— என்று அவர்களுக்குத் தெரிவித்தேன்.

சாரா நாவலில் வரும் ஒவ்வொரு சம்பவமும் நிகழ்ந்ததே. நிஜமோ அதன் பிம்பமோ அதில்

உண்டு. ஸ்ரீ ராமானுஜம் அய்யங்காரை சரியாகச் சித்தரிக்கும் பொருட்டு திருச்சியில் சில நாட்கள் தங்கினேன்—வேத நூல்கள், மற்ற சாத்திரங்கள் பயின்றேன். என் முயற்சியின் துணை விளைச்சல் தான், எனது மனதரும் தமிழாக்கம் (1988). விமானப்பயணம் போலும் சில அனுபவங்களுக்காக காத்திருந்தேன்.

இந்நாவலின் எதார்த்தமே, இதுநாள் வரை இதன் பதிப்பை தடைப்படுத்திற்று. இதுவே, இப்போது அலைகள் வெளியீட்டகத்தை இதனை பதிப்பிக்கச் செய்கிறது— அவர்களது விரிந்த உள்ளத்திற்கு என் நன்றி.

கடல் நிச்சயம் ஓயும்— அகரத்தாகம் கொண்ட மனிதன் கடல் நீரையெல்லாம் குடித்து முடித்து விடும்போது—

சூரியன் திசைமாறி உதிக்கும். விபத்து நேரும்— ஓசோன் படலம் கந்தல் துணியாகக் கிழிந்து, அதைத் தொடர்ந்து வான்கோளம் வழி தடுமாறும்போது—

மனிதன் சமாதானமாய் வாழ்வான்— மதம், தத்துவம், அரசியல் ஆகிய மாயப் பிசாசுகளின் பிடியிலிருந்து அவன் மீளும்போது—

—என்றாலும், அதுவரை அமைதியான ஒரு உலகத்திற்காக ஏக்கமுற்று நான் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பேன்—

தமிழ்நாடன்.

1993

அணிந்துரை

மதிப்பிற்குரிய நண்பர் தமிழ்நாடன் அவர்களுக்கு வணக்கம்.

‘சாரா’ நாவல் எழுத்துப் படியை அனுப்பியமைக்கு நன்றி. ஒரு முறை படித்து முடித்தேன். என் முதல் பாதிப்புசுளை இக்கடிதத்தில் எழுத விரும்புகிறேன்.

நீங்கள் குறிப்பிடும் யூத எழுத்தாளர் யூசுப் அக்னான் பற்றி எனக்குத் தெரியாது. நாவலில் வரும் ஆலன் என்பவரின் ஆய்வுகள் பற்றி நீங்கள் தருகிற விவரங்கள் அப்படி ஒரு உண்மை மனிதர் இருந்திருக்கக்கூடும் என்ற உணர்வை ஏற்படுத்துகின்றன. சீனிவாசனின் தந்தையார் ராமானுஜ அய்யங்கார் திராவிட இயக்க இளைஞர்களின் துன்பத்திற்கு உள்ளாகி நொந்து இறந்ததாக நாவல் சித்தரிக்கிறது. உங்கள் அனுபவத்தில் இப்படி ஏதாவது ஒரு சம்பவம் நடந்த நினைவில் எழுதுகிறீர்களா அல்லது இது உங்கள் கற்பனையா? மற்றபடி முதல் வாசிப்பு எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தந்திருக்கிறது. இதற்காக என் மனமார்ந்த பாராட்டுதல்கள்.

நண்பர் பழமலய் கூறி இருப்பது மாதிரி இந்த நாவலால் பெருந்த வெடிப்பு ஏற்படும் போல் எனக்குத் தோன்றவில்லை.

மற்றபடி, அரசுக்கிடையிலான உறவு என்பது ஒருபுறமிருக்கட்டும். இஸ்ரேலிய மக்களுக்கும் நமக்குமான

உறவில் பகைமைக்கு அவசியம் இல்லை. இந்த அடிப்படையில் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னே கூட இந்த நாவல், வரவேற்கப்பட்டுதான் இருந்திருக்கும். இஸ்ரேலின் யூதர்களும், இந்தியாவின் ஆரியர்களும், அவர்தம் மேம்பட்ட அறிவுத்திறன் காரணமாக, உலக அளவில் வெறுக்கத்தக்க மக்கள் பிரிவாக சிலர் கருதக்கூடும். சீனிவாசனை வைணவன் என்ற முறையில் ஆரியனாகவே வைத்துக் கொண்டால் இவ்விரு இனத்து உறவு சில வாசகர்களுக்கிடையில் ஒரு எதிர் உணர்வை ஏற்படுத்தக்கூடும். நான் இப்படியாகவும் கருதவில்லை. எனினும் இனம் கடந்த காதல் உணர்வை நாவல் சித்தரிக்கிறது என்பதால் இந்த அம்சத்தை வைத்தும் எதிர் உணர்வைக் கிளப்ப முடியாது என்று கருதுகிறேன்.

சோவியத் யூனியனில் யூத எதிர்ப்பு உணர்வு பற்றி நீங்கள் வெளிப்படுத்துகிற சில விவரங்கள் காரணமாக, சிலர் எரிச்சல் கொள்வார்கள். இந்த எரிச்சலை ஒரு வெடிப்பு என சிலர் கருதலாம். யூத இன எதிர்ப்பு என்பது இட்லரால் ஜெர்மனியில் மட்டும் தான் தூண்டப்பட்டது, சோசலிசம் மலர்ந்து கொண்டிருந்த சோவியத் யூனியனில் யூத எதிர்ப்பு உணர்வு இருந்திருக்க முடியாதென்று அப்பாவித்தனமாக கட்சிக்காரர்கள் கருதலாம். இது உண்மையில்லை, டாக்டர்கள் சதி என்பதெல்லாம் சோவியத் யூனியனில் நடந்த விவகாரம்தான். ட்ராட்ச்கி போன்ற யூதர்களுக்கு எதிராக எதிர்ப்புணர்வைக் கிளப்பிய போது, யூத எதிர்ப்புணர்வையும் கட்சி வட்டாரத்தினர் பயன்படுத்திக் கொண்டனர் இத்தகைய விவரங்களை இன்று சோவியத் யூனியன் தகர்ந்த நிலையில் சொல்வதில் சிக்கல் இல்லை. முன்பு இதை நீங்கள் வெளிப்படுத்தியிருந்தால் கொஞ்சம் சிக்கலாகத்தான் இருந்திருக்கும். 1967-75 காலத்தில் நீங்கள் எல்லாம் சோவியத் யூனியன் ஆதரவாளர்களாகத் திகழ்ந்தவர்கள். ஆனாலும் அன்று

எழுதிய இந்த நாவலிலேயே இத்தகைய விவரங்கள் அடங்கியிருப்பது எனக்கு வியப்பாகத்தான் இருக்கிறது.

தமிழ்நாடன் என்று உங்களை நான் தெரிந்த காலம் முதல், உலகின் எல்லா நாடுகள் சார்ந்த மக்கள், அவர்கள் வரலாறு, பண்பாடு, இலக்கியம், கவிதை என்ற முறையில் உங்கள் விரிந்த படிப்பை-ஈடுபாடுகளைக் கண்டு வியந்திருக்கிறேன். தமிழகத்தில் இப்படியான இளைஞர்கள் குறைவு. இத்தகைய மனிதர்களில் நீங்கள் சிறப்பாக மதிக்கத் தக்கவர். சாரா நாவல்: உலக அளவில் அங்குமிங்கும் விரிந்து செல்கிறது. தமிழில் இவ்வளவு விரிந்த பரப்பை தனக்குள் கொண்டுள்ள நாவல் என சாராவைத் தான் சொல்ல முடியும். பல்வேறு வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள், அனுபவங்கள் நாவலில் இடம் பெறுகின்றன. செவ்விந்தியர்கள் எப்படி ஒழித்துக் கொல்லப்பட்டார்கள், நியூயார்க் ஹார்லெம் சேரியில் நடந்த கலவரம் எவ்வளவு பிரம்மாண்டமானது! அரபு மக்களின் புரட்சிகரப் போராட்டம், விமானக் கடத்தல்கள், தமிழகத்தின் அரசியல், திராவிடர் இயக்கம், லால்பகதூர், இந்திரா காந்தி ஆட்சி, சோவியத் புரட்சி, லெனின் காலம் என்றெல்லாம் பலதிசை வரலாற்று அனுபவங்கள் நாவலுக்குள் வந்திருக்கின்றன. தமிழகத்து இளைஞர்கள் இப்படி சில வரலாற்று அனுபவங்களை இந்த நாவல் மூலமேனும் கற்றுக்கொள்ள முடியும்; கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

சாராவின் தாத்தா எதிர்கொண்ட வரலாற்று அனுபவங்கள் எவ்வளவு குரூரமானவை! பெரிதாகப் பாராட்டப்படுகிற சோவியத் புரட்சி இப்படிச் சில பல வக்கரிப்புகளை நாசங்களைக் கொண்டதாகத்தான் இருந்தது. இன்று நாம் புரிந்து கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

புரட்சி காலத்தில் தாறுமாறான நிகழ்ச்சிகளும் மனிதர்களும் இருக்கத்தான் செய்தார்கள். இவர்கள் வழியேயும்

நடந்த புரட்சி, இவர்களின் சிதைவுகளையும் சீர்குலைவுகளையும் உட்கொண்டதாகத் தான் இருந்தது. என்றேனும் இந்தப் போக்கு புரிந்து கொள்ளப்பட்டு அப்புறம் திருத்தமான நெறியில் புரட்சி முன்னேறியதாகச் சொல்ல முடியவில்லை. சோசலிசம் சீர்குலைந்த வரலாற்றை இப்படி அதன் தொடக்கத்திலிருந்தே நாம் பார்க்கிறோம். இன்று சோசலிசம் பற்றி, இத்தகைய மீள்பார்வை நமக்குத் தேவை என்பதை இந்த நாவல் வழியே புரிந்து கொள்கிறோம்.

ஆய்வாளர் ஆலன் அவர்களும் யூதர் என்ற முறையில் அமெரிக்காவிலும் இவர்களுக்கு மரியாதை குறைவுதான். உண்மையில், இந்த யூத மக்கள் இப்படி வரலாற்றுக் காலம் முழுவதும் ஒரு மாபெரும் தீயசக்தியாகப் பார்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் எப்படிப் புரிந்து கொள்வது? யூத இனத்தின் பழங்கால வரலாற்றுக்குள்ளும் நாவல் தன் பார்வையை விரித்திருக்கிறது. இந்தியாவின் தென்கோடியில் இருக்கிற தமிழ் இனத்தைச் சேர்ந்தவர் நாம். இன்று நம் பிரச்சனைகளை முதன்மைப் படுத்தி உச்ச அளவில் பேசுவதை வைத்துப் பார்க்கும் போது உலகத்தின் விசயம் என நம்மை நாமே கருதிக் கொள்கிற ஒருவித (மனப்பான்மை) மன உணர்வு நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இத்தகைய பார்வை உலகம் நம்முள் துழையாமல் நம்மை அடைத்துக் கொள்ளும். யூத இனத்தை நோக்கி இந்த நாவல் நம் கவனத்தைத் திருப்புவதன் மூலம் கொஞ்சம் ஆரோக்யமான பார்வையை நமக்குள் ஏற்படுத்திக் கொள்வதை சாத்தியமாக்கி இருக்கிறது.

இந்தியாவின் அழிவுச் சக்தி ஆரியம் என்று நாம் கருதுகிறோம். உலகின் அழிவுச் சக்தி யூத இனம் என்றும் மற்றவர்கள் கருதுகிறார்கள். யூத இனம் அழிவுச்சக்தி என்று நாவல் சொல்லவில்லை. மாறாக அவர்களின் ஆக்க சக்தி பற்றி நாவல் சொல்லுகிறது. ஆரிய இனத்தின்

ஆக்க சக்தி பற்றியும் நம் பார்வை விரிவு கொள்வதற்கு இந்த நாவல் பயன்படலாம்.

கடந்த சில பத்தாண்டுகளில் ஆரிய எதிர்ப்பை நாம் தொடர்ந்து பெருமளவில் செய்து வருகிறோம். மனுதர் மத்தை மொழிபெயர்த்து வெளிப்பட்டதன் மூலம் ஆரிய எதிர்ப்பு வட்டாரத்தில் நீங்களும் பெருமைப்படுத்தப் படுகிறீர்கள் சாரா நாவலில், ஸ்ரீரங்கம் ராமானுஜ அய்யங்கார் பற்றிச் சொல்லத் தொடங்கியவுடன், நாவலில் ஆரிய எதிர்ப்பை முக்கியப்படுத்துவீர்கள் என நான் முதலில் கருதினேன். நான் கருதிப் பாராதினேன், நாவலில் ஆரிய எதிர்ப்பு இல்லை. இதை நான் வரவேற்கவும் தான் செய்கிறேன். இன்ன எதிர்ப்பு ஒரு வகையான மனநோயாக மாறி அப்புறம் நம்மையே அழிக்கிற கொடுமையாக மாறிவிடக் கூடாது. இன்று தமிழகத்தில் இப்படித் தம்மை அரக்கர்களாக சிலர் பலர் மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாவலில் இந்த அரக்கத்தனம் இல்லை.

நாவல் தொடக்கத்திலிருந்து இறுதிவரை காதல் உணர்வு வெள்ளமாய் பாய்ந்து பரவிச் செல்கிறது. இன்று நாவலில் காதல் என்பது மையப்பட வேண்டியதில்லை. 1960-70 களில் இந்த நாவலை நீங்கள் எழுதியதால் தான் அக்கால நிலவரங்களுக்கு உரிய முறையில் காதல் பற்றிய 'சென்டிமெண்டலான' உணர்வுகள் நாவலை அடைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

இனி நாவலாக்கம் பற்றி: நாவல் தனக்குரிய இயல்பான ஆற்றலைப் பெறுவதென்பது வாழ்வியல் அனுபவங்கள் மூலம், வாழ்வின் அர்த்தங்களை தேடிச் செல்லும் இடையறாத இயக்கம் தான். யதார்த்த வாழ்வுச் சூழல்களில் வரலாறு, பொருளியல் சார்ந்த நெருக்கடிகள் சிக்கலை ஊடுருவிச் சென்று வாழ்வின் அர்த்தங்கள் எப்படி அழிகின்றன; இந்தச் சூழலில் இருந்து வாழ்வின் அர்த்தங்களை எவ்வாறு திரட்டுவது?

இத்தகைய இயக்கம் தான் நாவலை உயரிய படைப்பு என ஆக்குகிறது. சாரா நாவலில் இந்த இயக்கம் அறவே இல்லை. இந்த நோக்கில் இது எழுதப்படவும் இல்லை. நாவலில் இடம் பெறுவது வேறோர் தளம். அநேகமாக இது கற்பனைத் தளம். உலகின் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் சிலவற்றை உள்ளடக்கி, இவற்றை உள்ளடக்கும் ஒரு கதையை, காதல் கதையைப் படைத்துக் கொள்வது இந்த நாவலின் தளம்.

தமிழ் நாடன் என்று நாம் அறிந்திருக்கிற ஒருவர் இப்படி உலகப் பரப்பில் தன் பார்வையை சிந்தனைகளைக் கொண்டு செல்பவர். இதை வேறு வகையிலும் கொண்டு செல்லலாம். பிலோ இருதயநாத், ஆதிவாசிகள் பற்றிய தன் அனுபவங்களைச் சொல்வதற்கு நாவல் வடிவத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளமுடியும். இதே போல உலக அளவில் நாவலாசிரியர்கள் இப்படிச் செய்திருக்கிறார்கள். இர்விங் வாலஸ் போன் நவர்கள் இவ்வகையில் புகழ் பெற்றவர்கள். ராகுல சாங்கிருத்தியாயன் நாவல் வடிவத்தில் வரலாறு சொல்லியிருப்பதும் இங்கு நினைவுக்கு வருகிறது. டாகுமென்டரி நாவல் என்றொரு நாவல் வடிவம் சொல்கிறோம். இம்மாதிரி ஒரு பெயரிடலை சாரா நாவலுக்கு பொருத்தமாகச் சொல்லலாம்.

இந்த முறையிலும் தமிழில் நாவல் வருவதை நாம் வரவேற்கத்தான் செய்கிறோம். பட்டினப்பாலையில் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை வர்ணிப்பது தான் கவிஞரின் நோக்கம். ஆனால் ஒரு காதல் துறை இதற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது சாரா நாவலின் காதல் கதையும் இப்படி உலக வரலாற்றின் ஒரு குறுக்கு வெட்டுத் தோற்றத்தைச் சொல்வதற்காக அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது. நண்பர் தமிழ்நாடனுக்கு இது பழக்கப் பட்ட திறன்.

என் முதல் வாசிப்பில் ஏற்பட்ட முதல் உணர்வுகளை இதுவரை சொல்லியிருக்கிறேன். நிச்சயமாக இது ஆய்வுரை அன்று...

உலக வரலாற்றில் சில கட்டங்கள் உங்களை ஆழமாகப் பாதிக்கத்தான் செய்திருக்கின்றன. இஸ்ரேலியர்கள் மீது நீங்கள் எப்படியோ காதல் கொண்டிருக்கிறீர்கள். மற்றவர்கள் இவர்களின் பால் வெறுப்பை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிற சூழலில் நீங்கள் இவர்கள் பால் காதலை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். வியக்கத் தக்கது உங்கள் மனித நேயம். சோசலிசம் பற்றி ஆழ்ந்த அக்கறை கொண்டிருந்தாலும் அந்தப் புரட்சிக் காலத்தின் சில தவறான போக்குகளை விமர்சனம் செய்வதன் மூலம் உங்கள் நீதி உணர்வை வெளிப்படுத்தி யிருக்கிறீர்கள். செவ்விந்தியர்களைக் கொன்றழித்த அந்த வெள்ளையர்களின் அயோக்கியத்தனத்தின் மீது நாம் ஆறாத சினம் கொண்டிருக்கத் தான் வேண்டும். அதை சொல்லிச் சொல்லி அமெரிக்கரை நாம் இசுழ்ந்துரைக்கத்தான் வேண்டும். அதே போல கறுப்பின மக்களின் தோபத்தை பக்திப் பரவசத்தோடு நாம் போற்றிச் சொல்லவும் தான் வேண்டும். அதே மாதிரி தான் பெரியாரையும் அண்ணா துரையையும் நாம் காலம் முடிகிற வரைக்கும் புகழ்ச்சியாக சொல்லவும் தான் வேண்டும். இப்படியெல்லாம் பல நல்ல உணர்வுகள் சாரா நாவலை தமிழ் வாசகர்களுக்கு நெருக்கமானதாக ஆக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

*

*

*

திரு. தமிழ்நாடன் அவர்களுக்கு, நேற்று எழுதிய கடிதத்தில் விட்டுப்போன சில விபரங்களுக்காக இக்கடிதம்.

சாரா நாவல் ஒரு டாகுமென்டரி நாவல் போல அமைந்திருந்தாலும் பாத்திரப் படைப்பில் சில நல்ல

கூறுகளை வாசகர் கவனிக்க முடியும். டாகுமென்டரி நாவலுக்குப் பாத்திரப்படைப்பு அவசியமில்லை என்று தான் நான் நினைக்கிறேன் (டாகுமென்டரி என்பதற்கு தமிழில் எந்த சொல்லைப் பயன்படுத்தலாம்?) பாத்திரப்படைப்பு என்ற முறையில் சாரா அன்பே மயமானவளாக இருக்கின்றாள். தரையிறக்கப்பட்ட விமானத்தின் உள்ளிருந்து கீழிறங்கிய பயணிகளுக்கு உதவி செய்வதில் உறுதியாக இருக்கிறான் சீனிவாசன். நாவலின் கதை காதல் கதை என்று எழுதினேன். விமானக் கடத்தல் என்ற கதை துப்பறியும் பாணியில் வாசகர்களை ஈர்க்கக் கூடியது.

Roots - நீக்ரோ ஒருவரின் வரலாறு சொல்லும் அற்புதமான நாவல். இத்தகைய நாவல் தமிழுக்கு பெரிதும் தேவை... அமெரிக்கா மீது இருக்கிற அளவுக்கு ஆத்திரம் பிரீட்டிஷ்காரர்கள் மீது தமிழ்நாடனுக்கு இல்லையா? 200 ஆண்டுகளாக இந்தியாவைக் கொள்ளையடித்து நாசமாக்கி, இந்திய வரலாற்றை சில நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் தள்ளியவர்கள் இந்த பிரீட்டிஷ்காரர்கள். அவர்களின் பாதிப்பிலிருந்து இந்த வரலாறு — தமிழ்நாட்டு வரலாறு இன்றும் நாளையும் தப்ப முடியாது.

தமிழ்நாடன் அவர்களது அண்மைக் கால அரசியல் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளில் கொண்ட ஈடுபாடுகளைப் பார்க்கிறபோது சாரா வகையிலான மேலும் சில நாவல்களை தமிழ் வாசகர்களுக்கு அவர் தரவேண்டும் என்று கேட்கத் தோன்றுகிறது. 60 ஆண்டு கால அளவில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்காரர்களுக்கு எத்தனை ஆயிரம் அனுபவங்கள் ஏற்பட்டிருக்கும்? திராவிட இயக்கத்தவர்களுக்கு எத்தனை வகை வகையான அனுபவங்கள் ஏற்பட்டிருக்கும்? இவற்றையெல்லாம் மையப்படுத்தி தமிழில் அரசியல் நாவல்கள் எழுதப்பட வேண்டும். தமிழ்நாடன் இந்தத் துறையிலும் ஈடுபடவேண்டும்.

60களில் தமிழ்நாடனும், நானும் இன்னும் பலரும் எழுத்துத் துறையில் தோன்றினோம். இடையில் எவ்வளவோ நடைபெற்றிருக்கின்றன. இவ்வளவையும் செறித்துக் கொண்டு — இதன்காரணம் — நாம் விரிந்தும் விரியத்தோடும் இருக்கிறோம். இம்மாதிரி நம் நண்பர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். 10 ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட கலை இலக்கிய அரசியல் அனுபவங்கள் வழியே நாம் விரிந்த பார்வை பெற்றிருக்கிறோம். இக்கால அளவில் எத்தனையோ பேர் அழிந்திருக்கிறார்கள். இப்படி அழிவுறாமல் நம்மை நாம் தக்க வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்த அனுபவச் செழுமையும் அனுபவத் திரட்சியும் தமிழ் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்குப் புதிய ஆற்றல்களாக பாய்ச்சலாகப் பயன்படவேண்டும், தமிழ்நாடனை இதற்காக நான் பெரிதும் பாராட்டுகிறேன்.

நம்மவர்களில் அதிக அளவிலான அனுபவங்களின் திரட்சி கொண்டவராக தமிழ்நாடனைச் சொல்ல முடியும். 70 களின் தொடக்கத்தில் நான் பார்த்த தமிழ்நாடன் வளர்ச்சிக்குப் பாதகமான சில அம்சங்களிலிருந்து இன்று ஆரோக்கியமாக வளர்ந்து நிறைந்திருக்கிறார். இது எனக்கு மகிழ்ச்சியாகவும் நிம்மதியாகவும் இருக்கிறது.

123, காளீஸ்வரர் நகர்,
காட்டுர், கோவை. 9.

தங்கள்

ஞானி

கி. ப.

1. 12. 93.

மதிப்புரை

காலம் தன் போக்கில் உலக வரலாற்றை அடித்துத் திருத்தி எழுதிக்கொண்டிருக்கிறது. தத்துவங்கள் மறுதல்க்கப்பட்டு, தலைவர்கள் சலக்குழியில் இருந்து எழுப்பப்பட்டு விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றனர். இனப்படுகொலைகளும், சகோதர யுத்தங்களும், சிந்து பாத் கதையாக நீண்டுகொண்டே போக, மனித மதிப்பீடுகள் மதிப்பிழந்து, சிதைந்து போகின்றன. ஹிரோஷிமா, நாகசாகி, போபால் வீஷ்வாயு, செர்னோபில் அணுஉலை, லெள்ளம், நில நடுக்கம் என்று இயற்சையும், அறிவியலும் மாறி மாறி மனித சமூகத்தை அரிக்கத் தொடங்கிவிட்டன. இத்தனைக்கும் இடையே பாரையின் வெடிப்பில் துளிர்ந்த சின்னஞ்சிறு செடியைப்போல் வாழ்ச்சை நம்பிக்கை முகம் காட்டுகிறது.

அந்தத் துளிர் மனிதகுலத்தின் வித்தாய், வேராய், அடிமரமாய் மீண்டும், மீண்டும் தோற்றம் கொள்கிறது. அது எவ்வளவு நவீன ஆயுதங்களும், அணுக்கதிர்களும் அழித்து விட முடியாதபடி சாம்பலுக்குள் இருந்தும் துளிர்ந்து எழும் என்ற நம்பிக்கையின் இலக்கியப் பதிவாய் தமிழ் நாடனின் 'சாரா'.

கால் நூற்றாண்டுக்காலமாய் மனக்குகையில் கனன்று எரியும் நெருப்பாக, தகித்துக்கொண்டிருந்த, ஒரு சோகக் கதையை வரலாற்றுப் பின்னணியில் உண்மை நிகழ்வுகளின் தொகுப்போடு பின்னி இழைத்திருக்கிறார் சகோதரர் தமிழ்நாடன் அவர்கள்.

கத்தி மேல் நடப்பது போன்ற பின்புலத்தில் இரண்டு ஆதிக்க இனங்களின் பிரதிநிதிகள் தங்கள் கதைகளைப் பரிமாறிக்கொள்ள, அந்தக் கதைகளினூடே சொல்லப் படுகிறது ஆதி அமெரிக்கர்களின் துயரம். உலகப் பொருளாதாரத்தை ஆட்டிப்படைக்கும் நியூயார்க் நகர யூதர்களின் தற்பெருமை, ஒழுங்கமைக்கப்படாத நீக்ரோக்களின் ஆவேசமான போராட்டங்கள், ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாய் அலைக்கழிக்கப்பட்ட யூதர்களின் அவலம், அவர்களுக்காக இஸ்ரேல் உருவானபின் அரபு மக்களை நாடற்றவர்களாக்கிய யூதக்கொடுமை, இவற்றோடு, தமிழ்நாட்டில் நடைபெற்ற பார்ப்பன எதிர்ப்புப் பிரசாரம், திராவிட இயக்க வளர்ச்சி, ஆட்சி மாற்றம் ஆகியவற்றை தேர்ந்த சிற்பியைப்போல் தேவையற்ற சொற்களைச் செதுக்கிச் செதுக்கி 'சாரா'வை வடித்திருக்கிறார் தமிழ்நாடன்.

ஒரு படைப்பாளிக்குரிய அனைத்து நயங்களோடும் சொல்லப்பட்டிருந்தும் 'சாரா' ஒரு பெரிய விவாதத்தையும் உள்ளடக்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

பெரும்பான்மை மக்களைச் சுரண்டி வாழும் ஆதிக்க இனம் தன் மகுடத்தை இழக்கும் போது அதுவரை தான் செய்த கொடுமைகளுக்கான விலையைக் கொடுத்தே தீர வேண்டும். இது மதங்களையும், வேதங்களையும் கடந்த வரலாற்றின் 'நியாயத்தீர்ப்பு'. அடிமைச்சாதியின் கிளர்ச்சி, ஆதிக்கவாதிகளை மண்ணில் தலைகுப்புற அடிக்கும். அடித்தே தீரும். அந்தச் சூழ்நிலையில் ஆதிக்கம் செலுத்திய சாதியில், இனத்தில் பிறந்ததனால் சில நல்ல மனிதர்களும் கூட பழி வாங்கப்படுவார்கள். சில நேரங்களில் மிகக் கடுமையான தண்டனைக்கும் ஆளாவார்கள். அவர்கள் நல்லவர்கள், ஆனால் அந்த இனம் கொடியது. சமூக மாற்றம் தனி மனிதர்களைத் தேடிக்கொண்டிருப்பதில்லை. கூட்டம் கூட்டமாகப் பழி தீர்க்கிறது.

எளிய மனிதர்கள் மீது மேலாண்மை நடத்துவது இழிவானது என்ற எண்ணமும், தனது சமூகத்தின் கொடுமையிலிருந்து அந்த மக்கள் விடுபட வேண்டும் என்ற உள்ளமும் கொண்ட சில அபூர்வ மனிதர்கள் இந்தப் பழிவாங்கும் படலத்தில் அடைய நேரும் வேதனையும் வீழ்ச்சியும் மிக அவலமானது. இந்த உயர்ந்த மனிதர்களுக்கு நேர்ந்த கொடுமையை அவரது இனத்தை முன்னிறுத்தி புறந்தள்ளிவிட முடியாது. அந்த வேதனையும் கூட ஒரு வரலாற்றுப் பதிவுக்கு உரியதுதான். சாராவின் தாத்தா— மாஸ்கோவில் பிறந்த யூதர்— அனுபவித்த துன்பமும் அவ்வாறானதே. ஆனால் அந்தத் துயரக்கதையின் திகைப்பூட்டும் சோகத்தின் பின்னே, யூதர்கள் செய்த கொடுமைகள் மறைந்து கிடக்கிறதே, அதை யார் தேடுவது?

உலகத்தின் பல நூறு மனிதக்கூட்டங்களில் யூதர்கள் அனுபவித்த கொடுமை அளப்பரியது. 'யஹோவா' மட்டுமே தங்கள் கடவுள் என்றும் 'ஏசு கிறிஸ்துவை' ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தும், தங்கள் பாரம்பரிய கலாச்சாரத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காகப் போராடிய அந்த மக்கள் ஒவ்வொரு நாட்டிலிருந்தும் விரட்டப் பட்டார்கள். ஸ்பெயின் நகரத்துத் தெருக்களில் குதிரைகளின் காலில் கட்டி இழுத்துச் செல்லப்பட்ட யூதரின் கண்ணீரை எப்படி வரலாற்றில் இருந்து துடைத்தெறிய முடியும்?

அதே நேரத்தில், சென்ற நாடுகளில் எல்லாம் கலை, தொழில், நிர்வாகம் அனைத்தையும் தங்கள் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்துக்கொண்டு யூதர்கள் போட்ட ஆட்ட மல்லவா ஹிட்லரின் எழுச்சிக்குக் காரணமாக அமைந்தது? ஸ்ரீநிவாசனிடம் சொல்கிறானே சாரா, "புதிய இடத்திற்கு ஓடுவோம், எங்களின் இரத்தம் பாய்ச்சி மண்ணைப் பொன்னாய் மாற்றுவோம், மண் விளைகிறபோதே

எதிரிகளின் பொறாமையும், பகைமையும் விளையும்” என்று.

யார் அந்த எதிரிகள்?

தங்கள் மண்ணை யூதர்களிடம் பறிகொடுத்த அந்த மண்ணின் மக்கள் அல்லவா? உழைப்பைத் தவிர ஏதுமறியாபல் தங்கள் உரிமைகளை யூதர்களிடம் பறிகொடுத்த அப்பாவிகள் அல்லவா? தனது உடலை வருத்திக்கொள்ள உடன்படாத கூட்டம் தன்னை ‘அறிவு ஜீவி இனம்’ என்றும், தனக்குச் சோறு விளைவிப்பவனை ‘தேச ஜீவி இனம்’ என்றும் பெயரிட்டதை விட ஆணவம் தெறிக்கும் செயல் வேறு ஒன்று இருக்க முடியுமா? சாராவின் காப்பாளரான பேராசிரியர் ஆலனின் இந்தத் திமிர்வாதம் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை என்ற போர்வையில் நிலை கொள்ளும் அளவுக்குச் சரியான வாதத்தினால் மறுக்கப் படவில்லை. மாறாக, யூதர்களுக்கு இணையான ஆதிக்க மனோபாவம் கொண்ட பார்ப்பன சமூகத்தின் பிரதிநிதியான ஸ்ரீநிவாசன், ஆலனின் தத்துவத்தை மறுக்க முற்பட்டு தோல்வியுறுகிறான். ஆலன்— ஸ்ரீநியின் முதல் இரண்டு சந்திப்புகளிலும் ஸ்ரீநியின் மறுப்பு இப்படி ஈனசுரத்தில் முடிகிறது.

“அவர்களின் ஆயுதம் மூளை...

இவர்களின் ஆயுதம் கை... கருவிகள் கூட அறிவின் படைப்புதானே.”

கருவிகள், நுண்கலைகள், இசை, மனித நேயம் அனைத்துமே உழைக்கும் மக்களின் அறிவின் அறிவுப் படைப்புதான் என்று ஏற்றுக் கொண்டால், அதுவும் மூளையின் விளைவுதானே. ‘அவர்களின் ஆயுதம் மூளை— இவர்களின் ஆயுதம் கை’ என்ற வாதம் நியாயமாகுமா? ஆம் எனில் மூளைக்கும் ‘கை’க்கும் தொடர்பில்லாதது போன்ற கருத்து, ஆரியர்களும் யூதர்களும் நிறுவ முயற்சித்த அதே ‘மூளை ஜாதி’ கருத்து தானே?

ஆரியர்கள், யூதர்கள், வெள்ளையர்கள் இவர்களது பெருமித உணர்வானது இனத்தின் நிறத்தை வேராகக் கொண்டதேயன்றி தங்கள் பண்பாடு, பாரம்பரியம் பற்றி எழுந்ததல்லவே.

யூதர் ஆலனின் 'மனத்துவேஷத் தத்துவம்' இன ஒடுக்கலில் மூன்றாவது பரிமாணமாகும். ஆரியர்களின் வர்ணப் பேதம் பிறப்பிலும், வெள்ளையரின் வர்ணப் பேதம் நிறத்திலும் முன்னிறுத்தப்பட்டதெனில், யூதர்களின் மனோபேதம் மூளையின் இரசாயனத்திலும் ஆதாரம் காட்ட முயற்சி செய்கிறது.

ஆலனின் கருத்துக்கான மறுப்பை சொல்லவந்த 'கருப்பு ராஜாங்கம்' பத்திரிக்கை கட்டுரையோ ஆலனை, 'வெள்ளையன், ராஜ மனோபாவம் கொண்டவன்'— என்ற குற்றச்சாட்டைத்தான் முதன்மைப்படுத்துகிறதே தவிர ஆதாரங்களுடன் அவர் கருத்தை மறுக்கவில்லை. மேலும் ஆலனின் வாதத்திற்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழுகின்ற நீக்ரோக்களின் எதிர்ப்போ கருத்தியலில் மையம் மகாள்ளாமல் ஆலனுக்கும், யூதர்களுக்கும் எதிரான போராட்டமாகி, அமெரிக்காவின் உள்நாட்டு யுத்தத்திற்கு காரணமாகி விடுகிறது. இது மீண்டும் ஆலனின் இன வாதத்துக்கு வலிமை சேர்க்கவே பயன்படுகிறது. இந்தக் கிளர்ச்சி சாராவை அடுத்த தளமான இஸ்ரேலுக்கு நகர்த்துகிறது. ஜெருசலேம் அமைதிப் பூங்காவாக இருக்கும் என்று நம்பிய சாரா அம்மாவைத் தேடிப்போகிறாள்.

செய்தியாளர்களிடம் 'நீக்ரோக்கள் இல்லாமல் அமெரிக்கா இல்லை', விண் முட்டும் கட்டிடங்களை எழுப்பிய கருப்புக் கரத்தையும் அதி அற்புதமான அமெரிக்க இசையைக் கொடுத்த கருப்புச் சங்கீதத்தையும் வியந்து, அவற்றை மறுதலிப்பது 'மனுஷத்தனம் அல்ல' என்று பேசும் ஸ்ரீந்யோ யூதர்களை விடவும் சாதித்திமரும், ஆதிக்க உணர்வும் கொண்ட, பிறப்பால் பேதம் படைத்துக் காக்கும் ஆரிய இனத்தில், பார்ப்பனச் சாதி

யில் பிறந்தவன். கருப்பரையும், அவர்களது திறமையை யும் அங்கீகரிக்கும் ஸ்ரீநி, கருப்பரை விடவும் கேவலமாய், பெரியதொரு இனத்தை தன் சாதி ஆட்டிப்படைத்தது என்று எந்த இடத்திலும் உணர்ந்தவனாகத் தெரிய வில்லை.

ஆலனின் யூத மேலாண்மை வாதத்தை மிக மென்மையாக வேணும் ஸ்ரீநியைக் கொண்டோ, 'கறுப்பு ராஜாங்க'க் கட்டுரையைக் கொண்டோ மறுக்க முற்படுகிற தமிழ்நாடன், தமிழ்நாட்டில் திராவிட இயக்கத்தின் தாக்கம் பற்றி ஸ்ரீநி சாராவுக்குக் கூறும் ஒரு சார்பாண கருத்துக்களை மறுக்க முயலவில்லை. குறைந்தது வேறொரு கதாபாத்திரமேனும் ஸ்ரீநி காட்டும் தவறான சித்திரத்தை மறுத்திருக்க வேண்டும். அப்படி எந்தப் பாத்திரமும் படைக்கப்படவும் இல்லை. இங்கே மீண்டும் சாராவின் தாத்தா நினைவுபடுத்தப்படுகிறார். யூதப் பணக்காரரான அவர் கம்ப்யூனிஸ்டுகளுக்கு உதவுகிறார். தனது தொழிற்சாலை, விளைநிலங்கள் அனைத்தும் கம்ப்யூனிஸ்டுகளுக்குப் பயன்பட்டும் என்று நினைத்த அந்தப் பெரிய மனிதரை புரட்சியில் முன் நின்றவர்களும், மாமேதை லெனினும் தான் அறிந்திருந்தார்கள். ஒட்டுமொத்த யூதர்களும், பூர்ஷ்வாக்களும் தங்கள் உடைமைகளை இழக்கும்போது, இந்த நல்ல மனிதரும் அவைக்கழிக்கப்படுகிறார். அவலமற்று 'God is dead' என்று இறக்கிறார். அவரது சோகம் யூதர்கள் அனைவரையுமே நல்லவர்களாக்கி விடாது.

ஆனால் ஸ்ரீநியின் தந்தை சாராவின் தாத்தாவைப் போன்றவர் அல்ல. "இரத்தம் பீச்சிடும் மேனி தெரிய மேற்குநாட்டு அறிஞர்கள் வெறுங்கால்களோடு அவர் முன்னிலையில் சம்மணமிட்டிருப்பார்கள்" என்று பெருமைப்படுகிறானே ஸ்ரீநி— அது ஏன் திறந்த மேனி? பஞ்சகச்சமும், தென்கலை நாமமும், அரையில் சோமனும், மழிக்கப்பட்ட தலையும், அழகியல் சமாச்சாரங்கள்

மட்டுமே என்பதுபோல் இருக்கிறது, ராமானுஜ அய்யங்காரைப்பற்றி தமிழ்நாடன் சிலாகித்துச் சொல்கிற இடங்கள்?

மற்றுமொரு பெருங்குறை, கருப்புச் சட்டைக் காரர்கள் — நிரீஸ்வரவாதிகள் — நடத்திய பிள்ளையார் சிலை உடைப்புப் போராட்டம், தத்துவரீதியான விவாதத்துக்கு உட்படுத்தப்படாமல் நாவலின் பின் தளமாகவும், கதாநாயகனின் மனநிலைக்காக விவரித்துச் சொல்லப்பட்ட பின்னணியாகவும் தான் கையாளப்பட்டிருக்கிறது. பிள்ளையாரை உடைப்பது — காப்பது பற்றிய பிரச்சனையில்தான் ராமானுஜ அய்யங்காரின் பூணூல் அறுக்கப்பட்டது போலவும், தவறாக சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. சிலை உடைப்பும், பூணூல் அறுப்பும், அடிப்படையிலேயே வேறு வேறு போராட்டங்கள். இரண்டின் கருத்தியலும் தர்க்க ரீதியாக வேறுபடுத்தப்படாமல், பிள்ளையார் சிலை உடைப்போடு, பூணூல் அறுப்பு இணைக்கப்பட்டது சரியாகாது. ஒருவேளை சிலை உடைப்புப் போராட்டம் நடத்தப்படாவிட்டாலும் பூணூல் அறுப்புப் போராட்டம் நடந்திருக்கும் என்பதை தராவிட இயக்க ஆய்வாளர்கள் உணர முடியும்.

மேலும் யூதர்களையும், தமிழ்நாட்டுப் பார்ப்பனர்களையும், ஒப்பிடுவது சரியான மதிப்பீடுதானா என்ற கேள்வியும் எழுகிறது. இந்தியாவில் எந்த மண்ணில் இருந்து பார்ப்பனர்கள் விரட்டப்பட்டார்கள்? எந்த மாநிலம் பார்ப்பனர்களை 'சாமி' என்று தொழாத மாநிலம்? ஜனாதிபதி முதல் சகலவிதமான தலைமைப் பதவிகளையும் இன்றுவரை தங்கள் இனத்திற்கென்றே ஒதுக்கிக்கொண்ட ஒரு சாதி, தமிழ்நாட்டில் ஒரு குறிப்பிட்ட காலக் கட்டத்தில், திராவிட இயக்கம் கொழுந்துவிட்டு வளர்ந்த நேரத்தில் இழக்க நேர்ந்த சிற்சில சமூக ஆதிக்கத்தளங்களை மட்டுமே மனதில் கொண்டு பார்ப்பன துயரம் யூதத் துயரம் போன்றது.

என்று எழுதுவது யூதர்கள் அனுபவித்த கொடுமையை
கொச்சைப்படுத்துகிறது.

இரண்டு இனங்களுக்கும் நேர்ந்த ஆதிக்க இழப்பு
பெரிதுபடுத்தப்பட்டிருக்கும் அளவு அவர்கள் செய்த
கொடுமையும், இப்போதும் ஆரியர்களால் இந்தியாவின்
பார்ப்பனரல்லாத மக்களும், யூதர்களால் பாலஸ்தீனியர்
களும், அடைந்து வரும் இன்னல்களையும் சொல்ல
வேண்டியது வரலாற்றாசிரியரின் கடமையல்லவா?

நாவலின் பின்புலம் பற்றி விரிவான ஆய்வு தேவை
யில்லை. தலைமைப் பாத்திரங்களாகிய ஸ்ரீதி — சாராவின்
இந்தக் கால சோகம்தான் முக்கியம் என்றும், தமிழ்நாடன்
அவர்கள் கூறமுடியாது. ஏனென்றால் அவர்தான் வலுக்
கட்டாயமாக ஸ்ரீதி — சாராவுடன் நம்மையும் அமெரிக்க
பழங்குடி மக்களிடம் அழைத்துச் செல்கிறார். அந்த
மண்ணின் மக்களாகிய ஆதி அமெரிக்கர்களை ஸ்பெயின்
படையெடுப்பாளிகள் எப்படி வதைத்தார்கள் என்பதை
உள்ளம் உருக நம்மையும் கேட்க வைக்கிறார். எனவே
ஆதிக்கவாதிகளின் வரலாற்றைச் சொல்லாமல் அவர்
களுக்கு அளிக்கப்பட்ட தண்டனைக்காக கண்ணீர்
வடிப்பதாய் இருக்கிறது, ஸ்ரீதி — சாராவின் முன்
கதைகள்.

இது முற்றுப் பெறாத விவாதத்தின் தொடக்கம்
மட்டுமே. இதற்கும் அப்பால் ஒரு இனத்தை நாவலின்
தளமாகக் கொள்ளும்போது நுணுக்கமாய்க் கையாள
வேண்டிய படைப்பியல் அழகு ஒவ்வொன்றிலும், மிளிர்
கிறது. பூரிம் திருவிழாவும், டியூலிப் மலர்களும், யூதத்
திருமணமும், ஆதி அமெரிக்கர்களின் வாழ்க்கை முறையும்,
நியூயார்க் நகர வீதிகளில் நடந்த நீக்ரோ கலவரமும்,
அரபு — இஸ்ரேல் போரும், கடத்தப்பட்ட பயணிகளின்
மனநிலையும், இடிபாடுகளுக்கிடையில் பிறந்த குழந்தை
யோடு நிற்கும் ஸ்ரீதியின் மன உணர்வுகளும் துல்லியமாய்ப்
படிந்து கிடக்கின்றன.

ஸ்ரீநி-சாராவின் காதல் மொழிகள் மொழி பெயர்ப்பு கவிதையைப் போலவும், native touch என்று சொல்லும் படியாகவும், அமைந்திருப்பது புதுமையான உத்திதான்.

அனைத்திற்கும் மேலாய் 'கம்ப்யூனிஸமே ஒரு மதமாகி விட்டது. சிறு சிறு தேசிய இனங்கள் — மாஸ்கோவின் தலைமைபில் வலுக்கட்டாயமாக இணைக்கப்படுகின்றன' என்ற செய்தியை சாராவின் தாத்தா மூலம் பல ஆண்டு களுக்கு முன்பே தமிழ்நாடன் பதிவு செய்துவிட்டார். இன்று சாரா வெளி வரும்போது அந்த இனங்கள், யுக்ரைன் போன்றவை பிரிந்து சென்றுவிட்டன. அது தான் மனித நேயம் வடிக்கும் படைப்பாளியின் வெற்றி. கம்ப்யூனிஸ்டுகள் அவ்வப்போது செய்யும் தவறை சிந்தித்த படி நியாயப்படுத்தி விட்டு, பிறகு சுய விமர்சனம் செய்து கொள்வார்கள். ஆனால் ஒரு இலக்கியவாதி தனக்கே உரிய நேர்மையோடு அதை வரலாற்றில் பதித்து வைக்கிறான். அவை சீர்செய்யப்படும்போது மீண்டும், மீண்டும் அந்த இலக்கியமும், அந்தப் படைப்பாளியும் நினைக்கப்படுவார்கள். அப்படித்தான் 'சாராவும்', தமிழ்நாடனும்.

திருமதி அ. அருள்மொழி
வழக்குரைஞர்,
உயர்நீதிமன்றம், சென்னை.

அன்புடன்,
அ. அருள்மொழி

சாரா

*

தமிழ்நாடன்

புராண

‘கங்கை நதி நீர் வளத்தை நன்கொக
கொடுக்க — கங்கை நதி நீர் வளத்தை — கங்கை
நதி நீர் வளத்தை — கங்கை

நதி நீர் வளத்தை — கங்கை
நதி நீர் வளத்தை — கங்கை

‘கங்கை நதி நீர் வளத்தை — கங்கை

நதி நீர் வளத்தை — கங்கை
நதி நீர் வளத்தை — கங்கை
நதி நீர் வளத்தை — கங்கை
நதி நீர் வளத்தை — கங்கை
நதி நீர் வளத்தை — கங்கை

‘ நான் சத்யமே பேசுவேன்!

அது என்னைக் காப்பதாக!
பேசுகிறவனைக் காப்பதாக! ’

பேசுகிறவனைக் காப்பதாக!
பேசுகிறவனைக் காப்பதாக!
பேசுகிறவனைக் காப்பதாக!

பேசுகிறவனைக் காப்பதாக!
பேசுகிறவனைக் காப்பதாக!
பேசுகிறவனைக் காப்பதாக!

பேசுகிறவனைக் காப்பதாக!
பேசுகிறவனைக் காப்பதாக!
பேசுகிறவனைக் காப்பதாக!

பேசுகிறவனைக் காப்பதாக!
பேசுகிறவனைக் காப்பதாக!
பேசுகிறவனைக் காப்பதாக!

சாரா

நாவலின் தலைமைப் பாத்திரங்கள்:

ஸ்ரீநி — ஸ்ரீரங்கத்தில் பிறந்தவன் — மற்றும் பெற்றோர்.

சாரா — மாஸ்கோவில் பிறந்தவள்.

நாவலின் பின்களத்தில் தென்படும் மாந்தர்:

அறிஞர் அண்ணா, ஸ்ரீ சட்டர்ஜி, மாமேதை லெனின், பேராசிரியர் ஆலன், யூசுப் அக்னான், சி. வி. நரசிம்மன், சாராவின் தாயார்.

நாவலின் காலக்களம்:

1917 ருஷ்யப் புரட்சி, 1919 ருஷ்ய உள்நாட்டுப் போர், 1924 லெனின் மறைவு, யூதர் சுயாட்சிப் பிராந்தியம் / 1934.

1939 இரண்டாம் உலக யுத்தம், 1945 ஜெர்மன் சரண், 1947 இந்தியா சுதந்திரம்; 1948 இஸ்ரேல் ஸ்தாபிதம்.

1953 சோவியத் நாட்டில் டாக்டர்கள் சதி; ரகசிய போலீஸ் துறைத்தலைவர், தோழர்கள் கைது, இந்திய நாட்டில், பிள்ளையார் சிலை உடைப்பு, பெரியார் புரட்சிக்கு அழைப்பு.

1966 ஐ.நா. 21ம் ஆண்டு விழா, ஹனாய் மீது அமெரிக்கா குண்டு வீச்சு, ஸ்ரீநி — சாரா திருமணம், இஸ்ரேலிய எழுத்தாளர் யூசுப் அக்னானுக்கு நோபல் விருது.

1967 தமிழகத்தில் ஆட்சி மாற்றம். இஸ்ரேல் 19ஆம் ஆண்டு விழா. இஸ்ரேல் அரசுப் போர் உச்சம். சாரா மரணம்.

பிரம்மாண்டமானதாக இருந்த அந்த உலோகப்பட்டுத் தன்னுடைய கூட்டினை அடையாளம் கண்டு கொள்ள முயற்சிப்பது போல வாணத்தில் ஓரிரண்டு வட்டங்கள் போட்டது. பின் கூடு கண்டுகொண்டக் தோரணையில் கீழே இறங்கி 'ரன்வே'யில் நீண்டதொரு ஓட்டம் ஓடி நின்றது.

“நான் இங்கேயிருந்து நேரே இன்னொரு நிகழ்ச்சிக்குச் செல்கிறேன். மீண்டும் நாம், இதோ - இங்கே சந்திக்கலாம்!.....நமது இந்த முதற் சந்திப்பிற்கு மகிழ்ச்சி, என் இளைய நண்பரே!” என்றவாறு தனது முகவரிச் சீட்டை நீட்டினார் அந்தப் பெரியவர்.

அது,

டாக்டர் ஜே . ஏ . ஜேம்ஸ் ஆலன்,
துறைத் தலைவர்,
மத்தியக் கிழக்கு கலாச்சாரத்துறை,
நியூயார்க் பல்கலைக் கழகம்.

இல்லை:

234 , கார்டினல் தெரு,
கிரின்விச் வில்லேஜ்,
நியூயார்க், நி . யா .

என்று அவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை சுருக்கமாய் அறிவித்தது .

ஸ்ரீநீவாஸனுக்கு ஸ்ரீசட்டர்ஜி அவர்களை, வாரம் ஒரு முறையேனும் காணாமல் இருக்க இயலாது.

அந்த வாரம்:

ஸ்ரீசட்டர்ஜியின் வீட்டு முன்னறையில் அமர்ந்து இருவரும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதற்கு முந்திய நாட்களில், ஜென்வாவுக்குப் போய்த் திரும்பும் போது, விமானப் பயணத்தில் தனக்கு நேர்ந்த அனுபவத்தை, தான் சந்திக்க நேர்ந்த அந்த அறிஞரைப் பற்றிக் கூறனான் ஸ்ரீநீ.

“ஜேம்ஸ் ஆலன்”

“ஓ அவரா! அவரோடு அறிவுபூர்வமாக கலந்துரையாடு, உணர்ச்சிவயப்பட்டு விடாதே புதிய நூல் ஆக்கத்திற்கான புலிட்சர் விருதுகள் இரண்டு முறை பெற்றிருக்கிறார் அவர்... மிஸ்டர் ஆலன் அவர்களது பெயரையும் நோபல் பரிசிற்சாக அவருடைய பல்கலைக்கழகம் முன்மொழிந்தது உண்டு” என்று சிலாகித்தார் ஸ்ரீசட்டர்ஜி.

ஒரு ஞாயிறு மாலை:

ஆலன் அவர்களைக் கண்டு வரலாம் என்று கருதினான் ஸ்ரீநீவாஸன் ... அவருக்கு போன் செய்தான்.

“ஆலன், அவர்கள் தமது நூலகத்தில் இருக்கிறார்கள். சற்றே பொறுத்திருங்கள்” என்றது இனிய குரல். ‘யார் இந்த தேன் குரல்காரி’ என்று சித்தித்தவனாய், காத்திருந்த ஸ்ரீநீவாஸனை, “ஹலோ, மைடியர் எங் பிரண்ட்,” என விளித்து “உங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறேன், வாருங்கள்” என்றார் ஆலன்...

அந்த வீட்டினைக் கண்டு பிடிப்பது, அவனுக்குச் சிரமமாக இல்லை.

வண்ண வண்ண மலர்ச் செடிகள் அழகு பரப்பிய வீட்டு முற்றம் ஆலனின் மணக்கும் மனத்தினைப் பற்றி முகமன்.

தமிழ்நாடன்

கூறிக் கொண்டிருந்தது. நடைபாதையின் இருமருங்கிலும் இருந்த ட்யூலிப் பூக்களின் அழகிலே விழியைப் படர் விட்டனவாய், அதைக்கடந்து வாயிற்படிக்கு வந்து நின்று, கைக்கு எட்டும் உயரத்தில் இருந்த காலிங் பெல்ஸ்விட்சை அழுத்தினான்.

‘எஸ்கம் இன் பிளீஸ்’

அந்தத் தேன்மொழிப் பெண் மிகவும் எளிமையாக இருந்தாள். நன்கு முற்றிச் சிவந்த கோதுமை போன்ற செம்பழுப்பு மேனி... அதனை இன்னும் மேம்படுத்திக் காட்டுகிற மாதிரியான கறுத்துப் பசந்த ஆலிவ் நிற ஆடைகள்... காதைத் தழுவிக் கொண்டிருந்த செம்பட்டைக் கூந்தல் கன்னத்தை முத்தமிட்டுப் பரவிக் கிடந்தது. அவள் முகத்தின் மீது, மேற்கு நாகரிகத்தின் செயற்கைத் தன்மை எதுவும் கலவாத நாணம் படர்ந்திருந்தது.

அவளுடைய விழிகள் ‘உங்களை நான் அறிவேன்’ என்று சொல்வது போலிருந்தன. அவள் மொழி ‘வாருங்கள் உள்ளே’ என்று அழைத்தாலும், விழிகள் நேருக்கு நேர் மோதி, அவனுடைய கால்கள் அசையாதவாறு கட்டிப் போட்டன... அவன் மனமும் ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்துப் போய்ற்று.

தனது அழகிய வலக்கரத்தை முன்னுக்கு நீட்டி, வழி காட்டி “வாருங்கள், வாருங்கள்” என்று அவள் முன் நடந்தாள்... அவன் பின் தொடர்ந்தான்...

“உங்கள் வருகைக்கு மெத்த மகிழ்ச்சி” என்றவாறே எதிர்வந்தார் ஆலன். அவர் அவனை நெருங்கி, கைகுலுக்கி ஆரத்தழுவியும் தழுவாததுமான நெருக்கத்தில் அழைத்துக் கொண்டுபோய், தமது விருந்தினர் அறையில் மெத்தென்ற இருக்கையில் அமர வைத்தார்...

ஆலனை ஏறிட்டுப் பார்த்தான் ஸ்ரீநிவாஸன்... அவருடைய இருக்கைப் பின்னே அவரின் மேல் பாதியை சிறிதும்

பெரிதுமாய் பற்பல பருமன்களினாலான புத்தகங்கள் அழகு படுத்தின. புத்தகங்களுக்கிடையில் ஒரு புத்தர் இருந்தார். இடப்புறம் அவரை ஒரு இடைக்காலப் பேரோவியத்தின் மறு பதிப்பு அலங்கரித்தது... வலப்புறச் சுவரில் நவீன கலைஞன் பிக்காசோ தனது புதிய புரட்சிக் கலையை வெளிப்படுத்தியிருந்தார்...

ஸ்ரீநிவாஸனின் கண்கள், ஆலனின் முகத்திற்குள்ளே ஊடுருவிச் சென்றன... அவருடைய அறிவு எங்கே நிலை பெற்று இருக்கிறது என்று தேடிச் சென்றன...

“மிஸ்டர் ஸ்ரீநிவாஸ் எனி ட்ரிங்ஸ்”

“எனிதிங், காபி இஸ் பெட்டர்” என்று சாவதானமாகக் கூறிய அவன் ஆலனைப்பார்த்தான்... அவரின் விழிகளும் அவனுடைய விழிகளில் வந்து நின்றன...

நேருக்கு நேரே இரண்டு பார்வைகள் ஊடுருவிச் சொண்டன... அது, ஒரு அறிவு ஜீவி, இன்னொரு அறிவு ஜீவியின் ஆன்மநேயத்தைத் தேடுவது போல இருந்தது. ‘டியர் ஸ்ரீநிவாஸ், அன்று நாம் விமானத்திற்கு உள்ளே பேசிக் கொண்டிருந்ததை, தொடர்ந்து பேசலாமோ’ என்றார் ஆலன். அவருடைய கண்களென்ற குரல் ஸ்ரீநிவாஸனைத் தட்டியெழுப்பி. அவனுடைய அறிவைத் தூண்டிவிட்டது. அவன், தனது நெஞ்சை நிமிர்த்தி நேராய் உட்கார்ந்தான்.

“மனித நாசகிகங்களிலே, சிறந்ததாக, தாங்கள் எதைக் கருதுகிறீர்கள்?”

அப்படியொரு கேள்வி வரும் என்று எதிர்பார்த்திருந்தான். ஆனாலும், இதுவே முதல் கேள்வியாக இருக்கும் என்று அவன் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

அந்த தேன்குரல் பெண், அறைக்குள் மெல்ல நுழைந்தாள். அவள் கைகளில், வெள்ளிபோல் பளபளத்த ட்ரே இருந்தது... அவனுக்கு ஒரு காபியைக் கொடுத்து

ஆலனுக்கு இன்னொன்றைக் கொடுத்து, இன்னும் ஒன்றோடு அவள் இன்னொரு இருக்கையில் அமர்ந்தாள்... அவளுடைய பார்வை, அவனுடைய முகத்தின் மேலேயே மையப்பட்டு நின்றது... சற்று சிரமத்தோடே தனது பார்வையை மீட்டாள்... கவனப்படுத்திக் கொண்டு பேச ஆரம்பித்தாள்...

“Man is an animal
Men are equal”

ஒரு மனிதன் தனக்குத்தானே பெரியவன் என்று சுயகிரீடம் சூட்டிக் கொள்வது விந்தையானது. மனிதர்களைப் போலத்தான் கலாச்சாரங்களும். ஒவ்வொன்றும், ஒவ்வொரு காலத்திலே சிறப்புமிக்கதாக, வலிமையுடையதாக இருந்திருக்கின்றன. இதில் தனித்து சிறந்தது எது என்று தாங்கள் கேட்பது வேடிக்கையாக இருக்கிறது.”

“வேடிக்கைக்காக அல்ல, உண்மையாகத்தான் கேட்கிறேன் மிஸ்டர் ஸ்ரீநிவாஸ். மனிதன் பிறிதொரு மனிதனுக்கு முற்றிலும் சமமானவன் தான். ஆனால் மனிதன் பொருட்களால் மாத்திரம் வாழவில்லை... எண்ணங்களாலும் வாழ்கிறான், ஒரு மனிதனுக்கும், இன்னொருவனுக்கும் சிந்தனைகள் செயல்கள் கூடியும் குறைந்தும் முரண்பட்டும் இருப்பது உங்களுக்குத் தெரிகிறதா? பல்வேறு கலாச்சாரங்களும் நமக்கு அளித்துள்ள பிதுரார்ஜிதக் கொடைகளின் குறைநிறை உங்கள் பார்வையில் படவில்லையா?... சரி... நேரிடையாக அந்த விஷயத்திற்கே நாம் போகலாம்... அன்று விமானத்தில் தாங்கள் வாசித்த கட்டுரையிலே, அப்படி என்ன தவறு கண்டீர்கள்... உங்களுக்கு அன்று நேரிட்ட வருத்தம் தான் என்ன?”

“தற்புகழ்ச்சியையும் கர்வத்தையும் வெறுக்கிறேன் நான்”

“ஓ! தனது நிலைபாட்டிற்காக, காலம் காலமாகப் போராடி வரும் ஒரு நாடு, தனது பழமையை, பெருமையை,

மரபை எடுத்துச் சொன்னால் அது கர்வமா?. மனிதனின் கதையில் ஒரு பத்தாயிரம் ஆண்டு கால நீண்ட அத்தியாயம் எந்த நாட்டிற்கு வாய்த்து இருக்கிறது; உலக மதம், இனம், கலை, இலக்கியம் யாவற்றிற்கும் தனது ஆத்ம ஜோதியைத் தந்தது யார்? அது அறிவு ஜீவியான யூத இனமும், அதன் ஹீப்டு மொழியும்தான்.”

ஸ்ரீ நிவாஸனின் மனதிற்குள், தனது பயணத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவம் மீண்டும் ஒரு முறை நிழலாடியது.

அவனுடைய பக்கத்து இருக்கையில், ஒரு பெரியவர் அமர்ந்திருந்தார், அவரின் கையில்,

“புதிய இஸ்ரேல்”

என்னும் நூல் ஒன்று இருந்தது. அதனை அவன் எதேச்சையாகப் பார்த்தான். ஒரு உந்துதலினால் வாங்கிப் படிக்கவும் செய்தான்...

‘யூதக் கலாச்சாரம்

மிகப் புனிதமானதும் மிகத் தொன்மையானதும்’

என்று அந்த நூலின் பிரதானக் கட்டுரை பிரஸ்தாபித்தது, பல வண்ணங்களில் அச்சாகியிருந்த அந்நூல் இன்னும் மிகப்பலவாய், அந்த நாட்டினை வானுயரப் புகழ்ந்தது. தனி மனிதன் அல்லது ஒரு தேசம்—யாராகிலும் சரி... தற்புகழ்ச்சி கொள்வதில் ஸ்ரீ நிவாஸனுக்கு உடன்பாடு கிடையாது. அவனுடைய மனோபாவம். ஆதங்கம் அன்று ஆலன் அவர்களோடு ஒரு விவாதத்தை தொடங்கி வைத்தது.

“No, No, Sir,— அறிவு ஜீவி இனம் என்று ஒன்று இருப்பதாகத் தாங்கள் நம்புகின்றீர்களா?. கடவுளின் ஆசிர்வாதம் பெற்ற மக்கள், அருளப்பட்ட பூமி என்கிற கதைகளைப் போலத்தான் இதுவும்...”

“மிஸ்டர் ஸ்ரீ நிவாஸ், உங்களுடைய தர்க்கம் சிறப்பாக இருக்கிறது. ஆனால் சான்றுகள் இல்லாத விவாதமும்

தமிழ்நாடன்

அடித்தளம் இல்லாத ஓடமும் ஒன்றுதான். சரி... போகட்டும் நீங்கள் என்றைக்காவது உங்களைப் பற்றி உங்கள் இனத்தைப் பற்றி நினைத்தது உண்டா?"

“நான் ஒரு இந்தியன்... ஹிந்து...”

“நான் கேட்டது அதையல்ல நண்பரே, நீங்கள் பிறந்தவர் ஜத்தைப்பற்றிக் கேட்கிறேன். திடுக்கிட்டு விடாதீர்கள்... இப்படியெல்லாம் கேட்கிறேனே என்று ... அதில் ஒரு ஆழ்ந்த உண்மை இருக்கிறது... சங்கோஜப்படாமல், நீங்கள் கூறலாம்...”

“நான் பிராமணன், பிராமண ஜாதியில் பிறந்தவன்.”

“வேதம் உங்கள் பிராமண ஜாதியை பிரம்ம வம்சம் என்று தானே கூறுகின்றது. அதற்குப் பிரம்மஇனம் என்று பெயர் வந்ததுஎதனாலே தெரியுமா? அதுஞான ஜனனியாக இருந்து, அறிவுஜீவியாகவாழ்ந்த காரணத்தினால்தான்...”

“எகிப்திய,பாபிலோனிய,சுமேரிய, திராவிட, சீன மக்கள் கூட தாங்கள் பிரஸ்தாபிக்கிற ஞானச்சிறப்பு கொண்டிருந்தார்கள். இன்றைக்கும் அவர்களின் அரிய இலக்கியங்கள் படிக்க இனிக்குின்றன. அவர்களின் அழகிய கட்டிடங்கள் போலவே அவர்களின் பெருமை வானம் வரை உயர்ந்து நிற்கின்றன. அவர்களின் ஓவியமும் சிற்பமும் நமது கண்களைக் கொள்ளை கொள்கின்றன... இவை யாவும் மனித அறிவின் மகசூல் அல்லவா?. இந்த இனங்கள் அறிவு ஜீவிகள் அல்லவா?. தங்கள் விவாதம் மிகையானது...”

“நிச்சயமாக இது மிகையல்ல ஸ்ரீநிவாஸ். இந்த விஷயத்தை இன்னொரு மாதிரியாக, மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையில் யூதமும் ஆர்யமும் எந்த அளவுக்கு செல்வாக்குப் படைத்தவையாக இருக்கின்றன என்பது போல பாருங்கள். ஆசிய மக்களின் இன்றைய வாழ்க்கையை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்... அவர்களின்

அறிவும் ஆன்மாவும் பிராமணியத்தின் பிரதிபலிப்புக்களுடன்தான் இருக்கிறது. ஐரோப்பிய மக்களின் வாழ்க்கையை ஊன்றிப் பாருங்கள்... யூதத்தின் அறிவும் ஆன்மாவும் ஆழ வேரூன்றி இருக்கிறது. புறச் செல்வங்களும், ஆத்ம ஞானமும் ஒன்றல்ல நண்பரே! எலும்பும் நிணமும் மட்டுமே மனிதன் என்கிறீர்கள் நீங்கள், ஞானமும் ஆன்மாவும் மனிதன் என்கிறேன் நான்..."

"அப்படியேதான் இருக்கட்டும்... அதனால் என்ன... 'நான் இப்படி நான் இப்படி' என்று பேரிகைக் கொட்ட வேண்டுமா என்ன...?."

"இல்லை, நிச்சயமாக அப்படிச் செய்ய மாட்டார்கள் மூளை பலம் மிக்கவர்கள் தங்களை தங்கள் அறிவார்ந்த செயல்கள் மூலம் வெளிப்படுத்துவார்கள். தேக பலத்தவர் தாக்கும் போதும் புலனடைக்கத்தோடே இருப்பார்கள்."

"அன்பார்ந்த ஆலன்— அறிவு ஜீவி இனங்கள், ஆன்ம பல இனங்கள், தேக ஜீவிகளை எப்படியெல்லாம் ஆட்டிப் படைத்தார்கள், என்று சிந்தித்துப் பார்த்தீர்களா? அவர்களின் ஆயுதம் மூளை, இவர்களின் ஆயுதம் கை. கருவிகள் கூட அறிவின் படைப்புதானே! ஒரு நாட்டில் ஆட்சி வம்சங்கள் மாறிமாறி வருவதைப்போலத்தான் இவைகளுக்கும் நடைநடந்திருக்கின்றன."

தனது அதையலிருந்து பறக்கப் பறக்க வந்தான் அந்த யுவதி... வருத்தம் மேலிட்டவளாய், அவள் சொன்னாள். "அநியாயம், அராஜகம், ரொடசியாவிலே முப்பத்து மூன்று நீக்ரோத் தெ. ழிலாளிகளை நடுத்தெருவில் வைத்து சுட்டுக் கொன்றுவிட்டார்களாம்".....

ரேடியோ மேலும் என்ன சொல்கிறது என்று அறிவதற்கு ஸ்ரீநிவாஸனுட ஆலனும் அடுத்த அரைக்கு விரைந்தார்கள்...

ஸ்ரீநிவாஸன் ஆலன் அவர்களை அடிக்கடி சந்தித்தான். மனம் விட்டு, மனம் கலந்து உரையாடினான், ஞான போதைக்கு 'அடிக்கட்' ஆகிப் போனான்.

ஒரு நாள் மாலை:

அறிவுத் தாகம் கொண்டவனாய் கிரின்விச் வில்லேஜ் நோக்கிப் புறப்பட்டான். அவன் அப்போது வரக்கூடும் என்று எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தது போல வாசலில் நின்றுருந்தான் அந்தப் பெண். அவளுடைய உதடுகளை முந்திக்கொண்டு அவளது விழிகள் "வந்தனம் மிஸ்டர் ஸ்ரீநிவாஸ்" என்றன.

முதன் முதலில் அவளுடைய விழிகளைப் பார்த்த போது தனது இதயத்தில் ஊசி குத்தியதைப் போல உணர்ந்தான் ஸ்ரீநிவாசன் மீண்டும் மீண்டும் அந்தப் பெண் பார்க்கும் போதெல்லாம் குத்தும் ஊசி தைக்கும் ஊசியாக மாறத் தொடங்கியது. பார்வை நூலால், அவன் அவள் இதயங்கள் இரண்டும் ஒன்றின் உடன் ஒன்றாகத் தைக்கப்பட்டு வந்தது.

"திஸ் இஸ் மிஸ் சாரா, லைக் மை டாட்டர்" என்று ஆலன் அவளை அறிமுகப்படுத்தியதும், முதல் சந்திப்பிற்குப் பிறகு, தன்னில்லம் சென்று "சாரா, சாரா!" என்று ஸ்தோத்தரித்துப் பார்த்ததும் நினைத்து சற்றே தன்னுள் சிரித்தான் ஸ்ரீநிவாஸ்

"ஆலன் இல்லையா?"

"இருங்கள் கொஞ்சம் வந்து சொல்கிறேன்."

உள்ளே சென்ற அவள் சில நொடிகளில் வந்தாள். அவளின் கரங்களில் ஒரு ஜோடி சினக் களிமண் கோப்பைகள் பளபளத்தன. ஆவிமணக்கும் காப்பியை, அவனிடம் நீட்டினாள் அவள். அவளின் முகத்தின் மீதே கவனம்

வைத்தவனாய் கையை நீட்டினான் ஸ்ரீநிவாஸ் சாசரில் மெல்லவே கைபட்டு அங்கொரு சின்ன கிண்கிணிச் சத்தம் எழுந்தது. காப்பி கொஞ்சம் தரையில் சிந்திப் போயிற்று. அழகிய தரை அழுக்காகிப் போய் விட்டதே என்று, அவன் முகம் மாறிப் போனது.

“இதற்கெல்லாம் வருத்தப்பட்டு ஆகுமோ குடியுங்கள்”

“ஆகட்டும், நீங்கள்?...”

“பிரியமானவர்களுக்கு முதலில், பிரியப்பட்டவர் அப்புறம் — இதோ எனக்கு இங்கே. ஏன் மிஸ்டர் ஸ்ரீநிவாஸ், ஆலன் இருந்தால் மட்டும் தான் பேசுவீர்களா? என்னோடு பேசக்கூடாதா?”

“அப்படியொன்றும் இல்லை... அவருடைய ஞானம் என்னை எப்போதும் ஆகர்ஷித்து நிற்கிறது. ஆனால் உன்னோடு பேச வேண்டும் என்றாலும் எனக்கு மகிழ்ச்சி தான்.”

“அப்படியானால், என்னோடும் தான் பேசுங்களேன், எனக்கும், நீங்கள் பேசிய இனி பேசவிருக்கிற விஷயங்களில் பரிச்சயம் உண்டு. எனது தனிமையில் இருந்து மீளும் வழி காணாது தவித்துக்கொண்டிருந்தேன். தாங்கள் என்னோடு பேசமாட்டீர்களா, என்று ஏக்கம் எனக்கு. தவறாகக் கருதி விடாதீர்கள். என்னுடைய இதயம் அத்தனைத் தூரம் தனிமைப்பட்டுக் கிடக்கிறது. அம்மாவைத் தவிர, எனக்கு உறவுகள் என்று எவரும் இல்லை.”

ஒரே மூச்சில் அவள் தன்னைப்பற்றி, வேகமாய்ச் சோகமாய்க் கூறிவிட்டு பதிலுக்கு எதையோ எதிர்பார்ப்பவள் போல ஒரு பெருமூச்சுவிட்டு நிறுத்தி ஏறிட்டு நோக்கினாள்.

“ஓ, டியர் சாரா! எனக்கும் உன்னைப் பார்க்கிற போது ஒரு வாஞ்சை எழுகிறது. இன்னமும் முதல் முறை நீ

என்னைப் பார்த்த போது உனது விழிகளில் ஓடிய பாசக்-
கயிற்றின் நுனியைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன்.
உனது தனிமைக்கு மருந்து நான் என்றால், அதற்காக
மகிழ்ச்சியுறுகிறேன். மொழி ஒரு மருந்து தான். எனது
பேச்சு உன் கண்ணீர்க்கு அணையாகுமானால் அதற்காக
நான் பெருமை கொள்கிறேன்.”

ஸ்ரீநிவாஸன் இயல்பாகவோ, அவசரத்திலோ ‘டியர் சாரா’
என்று அழைத்தது அவள் உள்ளத்தில் ஆழப்பதிந்து
கொண்டது.

“தாங்கள் ஒரு சிறந்த கவிஞனைப்போல, அளவான சொற்-
களை முறைப்படுத்தி பேசுகிறீர்கள். தங்களின் ஒவ்வொரு
சொல்லும் தேன் கட்டியாக இனிக்கிறது. வார்த்தைகள்
ராஜ்யங்களை வாங்கக்கூடும் என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்
கிறேன். இப்படியே தாங்கள் பேசிக் கொண்டே போவீர்
களானால், நான் தங்களுக்கு அடிமையாகிப் போய்
விடுவேன் போலிருக்கிறது.”

“இளமைக் கால நினைவுகள் நம்மை இணைக்கும் பந்தம்
என்று நினைக்கிறேன். உனது கதையை நீ கூறு எனது
கதையை நான் கூறுகிறேன்.”

ஸ்ரீநிவாஸனின் முகத்தைக் கண நேரம் உற்றுப்பார்த்தாள்
சாரா. தனது உள்ளத்திற்கும் அவனுடைய உள்ளத்திற்கும்
மெய்யாகவே ஒரு உறவு இருக்கிறது என்று தன்னுள்
உணர்ந்தாள். பின், சொல்லத் தொடங்கினாள்:

“இமானுவேல் சக்காரியா.....

அவர் தான் எனது பாட்டனார். பெரிய கோடஸ்வரன்.
ஒரு சிற்றரசன் மகளை காதலித்து திருமணம் செய்து
கொண்டிருந்தார். பணத்திற்குச் செலவு வேண்டும் என்ப
தற்காகவே ஒரு கலைக் கழகத்தை நிறுவினார். அங்கே
புரட்சி தோன்றியது. ஒவ்வொரு வீடும் பாசறையாய்
மாறியது.

“தோழர்களே! இதோ இந்த வயலெல்லாம் உங்களுக்கு உணவு ஆகட்டும்... என்று தமது பண்ணையை புரட்சி வீரர்களுக்குத் தியாகம் செய்தார் தாத்தா.

அவரின் தானியக் கிடங்குகள் யாவும் தளவாடத் தொழிற் சாலைகள் ஆயின. அவருடைய நெசவாலைகளில் புரட்சி யாளர்களுக்கு வேண்டிய துணிமணிகள் மட்டும் நெய்யுமாறு ஆணை பிறப்பித்தார். ஒரு ஆலை தனது உற்பத்தி முழுவதையும் சிசுப்புத் துணிகளாகவே நெய்தது.

‘எல்லோரும் சமம்’

என்னும் அரிய ஸ்லோகத்தினை தனது மாளிகையில், அலுவலகத்தில் எழுதி வைத்தார் தாத்தா.

புரட்சி உத்வேகம் பெற்றது. பூமி கிடுகிடுக்க வெற்றியை நோக்கிப் பாய்ந்தது. உலகமே அச்சப்பட்டு நடுங்கும் படியான பயங்கரத்தோடு போல்ஷ்விக்குகள் தமது வெற்றிப் பதாகையை ஏந்தினார்கள். செந்நிறக்கொடிகள் வானில் முட்ட நாடெங்கிலும், ஆரவாரத்தோடு ஊர்வலம் வந்தார்கள்.

ருஷ்ய பூமியின் பல பகுதிகள் ‘சோவியத்துகள்’ என்று மக்கள் ஆட்சி ஆயின...

அந்த மகத்தான மக்கள் புரட்சிக்கு தாத்தா ஆற்றிய உதவிகளை புரட்சியாளர்கள் நெஞ்சாரப் புகழ்ந்தார்கள். மாபெரும் லெனின், தாத்தாவை நேரில் அழைத்து...”

அறை விளக்குகள் திடுமென அணைந்தன.

சாராவின் பேச்சு தடைப்பட்டது—

“மின் தடை ஏற்பட்டுவிட்டிருக்கிறது போல” என்றான் மூர்நிவாஸன்.

ஒரு நிமிஷம்...

இரண்டு நிமிஷம்...

தமிழ்நாடன்

அரை மணி நேரம்...

பொறுமை இழந்தவளாய் கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வந்தாள் சாரா. தெரு விளக்கு எதுவும் எரியவில்லை. "இன்று இரவு இருட்டு இரவு தான் போலிருக்கிறது" என்றவளாய் மின் துறையினர்க்குப் போன் செய்தாள்.

'ஆன முயற்சிகள் அனைத்தும் மேற்கொள்ளப் பட்டுள்ளன தயவு செய்து, முடிந்தவரைக்கும். வேறு விளக்கு வசதிகள் ஏற்பாடு செய்து கொள்ளுங்கள்' என்று பதில் கிடைத்தது. அப்போது ஒரு போன் வந்தது. தாம் இல்லத்திற்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்த வேளையில் 70 மாடிக் கட்டிடத்தின் விப்ட் இயங்காமல் போக இடையே சிக்கிக் கொண்டு விட்டதாகத் தெரிவித்தார் ஆலன்.

'ஸ்ரீநிவாஸனும், தன் இருப்பிடம் மீள முடியாமல் இங்கே உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறார்' என்று தெரிவித்தாள் சாரா. 'நல்லது நீ அச்சமற்று இருக்கலாம்' என்று பதிலுரைத்தார் அவர்.

மீண்டும் டெலிபோன்... அந்தத் தெருக்கோடியில் வசித்து வந்த ஒரு பாட்டி பேசினாள்... "பத்திரமாக இருக்கிறாயா சாரா? இங்கே, என்னிடம் ஒரு பெட்டி மெழுகுவர்த்தி இருக்கிறது. பக்கத்து வீட்டுப் பையன் ஜானிடம் கொடுத்தனுப்பட்டுமா" என்றாள்.

வெளியே நிலா வெளிச்சம்.

மனித முயற்சி தோற்றுவிடும் போது இயற்கை கருணை காட்டுவது போல இருந்தது.

சாரா தொடர்ந்தாள்:

"புரட்சி முடிந்த பிறகு..."

புதிய சூழலுக்கு அனுசரணம் கொள்ள இயலாதவர் ஆகிப் போனார் தாத்தா.

ஒரு நொடி இருங்கள் ஸ்ரீநிவாஸ், அவருடைய மீதி நாட்களை அவரே சொல்வதைக் கேட்கலாம்.”

சாரா அவனை அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றாள். ஒரு மெழுகுவர்த்தியை அவன் முன் ஏற்றிவைத்து விட்டு, இன்னொன்றைக் கையில் பற்றியவளாய், தனது அறைக்குள் சென்று டைப் செய்யப்பட்டிருந்த ஒரு கத்தைக் காகிதங்களைத் தேடி எடுத்து வந்து ‘இதைப் படியுங்கள்’ என்று அவனிடம் கொடுத்தாள். சன்னமான வெளிச்சத்தில், நிதானமாகப் படிக்கத் தொடங்கினான் ஸ்ரீநிவாஸன்.

ரோஷ் ஹ- ஷாநா. 5679

(செப்டம்பர் 1918)

எனக்குத் தெரிந்த நான்கைந்து மொழிகளிலும் உள்ள மகத்தான, பெரிய மஹோன்னதமான உயர்ந்த, வான ளாவிய சிரஞ்சீவித்தனமான என்னும் பதங்கள் யாவும் அர்த்தமற்றனபோல் தோன்றுகின்றது.

லெனினைப் பற்றி யாவர் வியப்பதும் ஆறங்குல அருகம் புல் நூறடி உயர ஓக் மரத்தினைப் பாராட்டிக் கொண்டிருப்பதைப் போல. அவரோ மனித ஞாயிறு. அவருடைய குணாம்சத்திற்கு விளக்கம் சொல்வது காலம் என்னும் சொல்லுக்கு வியாக்கானம் சொல்வதைப் போல.

மனிதன் என்னும் பதத்தின் அர்த்தம் இப்போது விளங்குகிறது. ஒரு அரசனைப் போல வாழ்வதிலும், சாதாரணமான மனுஷனைப் போல வாழ்வது அற்புதமானது தான். ஓராண்டு நிறைய இன்னும் ஒரு மாதம் இருக்கிறது. அடிப்படை உரிமைச் சட்டம், எட்டு மணிநேர வேலை, நிலங்கள் சமுதாய உடமை, தொழில் தேசியமயம் என்று

மனிதனை மாற்றும் காரியங்களை செய்வது அசுரத்தனை
மானதாய், வியப்பளிப்பதாய்த் தெரிகின்றன.

புத்தாண்டு விருந்து இனிக்கிறது.

'மஹோவா மோசேவுக்கு அருள்பாலித்தார். 'கர்த்தரின்
புத்திரன் இயேசு'— இவையெல்லாம் நிஜம்தானா?—
லெனின் தான் மோசேவா?

"God is a man".

ரோஷ்—ஹ—ஷாநா. 5680.

(செப்டம்பர் 1919)

பேராலயம் வளர்கிறது. எல்லைநாடுகள் யாவும் கிவி
கொண்டுள்ளன. உட்கலகம் தோன்றிவிட்டது. வாழ்க்
கைச் சுகங்களைத் திடீரென்று இழந்து விட்டவர்கள்,
புதிய வர்த்தமானத்தோடு முரண் கொள்ளுகிறார்கள்.
புரட்சிக்குமுந்தை மரணிக்கும் என்று அவதானிக்கின்றனர்.
அரசாங்கம், நாட்டில் உள்ள ஒவ்வொருவர் உள்ளத்
தையும் எக்ஸ்ரே எடுக்கின்றது.

புரட்சியின் எண்ணற்ற முயற்சிகளுக்கு உயிர் ரத்தம்
போல உதவிய எனது பாங்க் அரசுடமை ஆயிற்று. தங்கப்
பேழை போல இருந்த என் வாழ்வு பொக்கைச் சட்டி
ஆயிற்று.

புத்தாண்டுத்தேன் சிறிதாய்ப் புளிக்கிறது. இத்தனை
வருஷங்களாய் வந்து போன இரவுகளுக்கும், இனிமேல்
விடியப்போகும் இரவுகளுக்கும் நிறைய வித்தியாசம்
இருக்குமென்று பயம் தட்டுகின்றது.

கடவுள் குறும்புக்காரன் இல்லையெனில் மனுஷுக்கு
இத்தனை குண தோஷங்களைப் படைத்திருப்பானா?

"God tests"

ச.1—2

ரோஷ்—ஹ—ஷாநா. 5681.
(செப்டம்பர் 1920)

லெனின் வெண்படையை வென்று விட்டார்.

எனது நிலத்தின் பரப்பைக் காட்டிலும் புரட்சியாளர் களின் மனம் விஸ்தீரணமானது என்று நினைத்திருந்தேன். எனது நிலம் பற்றிய தஸ்தாவேஜ்களைப் பரிசீலித்துப் பார்ப்பது போல வேஷம் காட்டிவிட்டு, என் கண் முன்னாலேயே எரியூட்டினார்கள்.

அரசாங்கத்தின் அணுகுமுறை மெத்தனமானது என்று செம்படை பேசுகிறது.

‘புரட்சி, முழுப் புரட்சி, எப்போதும் புரட்சியென்னும் தலைசீவித்தனம் சிறு பிள்ளைத்தனம்’ என்று அறிவுறுத்து கிறார் லெனின்.

நிலத்தின் மீத நிலைபெறுகிறது வாழ்க்கை.

புத்தாண்டுத்தேன் உவர்ப்பாக இருக்கிறது. ஏழு கொத்துத் திருவிளக்கில் ஒரு விளக்கிலும் சுடர் இல்லை.

என் முறையீடுகள் கேட்பாரற்று என்னிடமே மீள் கின்றன.

“God is deaf”

ரோஷ்—ஹ—ஷாநா. 5682.
(செப்டம்பர் 1921)

வெற்றி பழுக்கும்போது பங்கிட்டுக் கொள்வதற்குத் திடமாக அணி ஒன்றும் தின்று மகிழும் அணி ஒன்றும் தோன்றிவிட்டன. புதிய பொருளாதாரத் திட்டம் தொழில்களை தேசிய மயமாக்கி நவீனப்படுத்துகிறது. வோல்கா நதிக்கரையில் பஞ்சம்.

கலைக் கழகத்திற்கு நிதி உதவி தடை செய்யப்பட்டு விட்டது. கம்யூனிசம் பிற்றுவிதே அவரத் தேவை

என்கிறது அரசு தகுதிகள் தளர்த்தப்பட்டு பதவிகள் செம்படையினர்க்கே வழங்கப்படுகின்றன. கலைக்கழகம் கம்யூனிசப் பயிற்சிக்கேந்திரம் ஆயிற்று.

ஒரு சக்ரவர்த்தியின் சிம்மாசனத்தை விடவும் கவுரவமானது என்று நான் பாதுகாத்து வந்த எனது கலைக்கழக ஆளுநர் பொறுப்பு பறி போயிற்று. எனது ஞானம் தெருக்குப்பையாய் எறியப்பட்டு விட்டது. எல்லா இடத்திலும் வேண்டாத வெறுப்பாய் எனது பெயர் அடக்கப்படுகிறது.

புத்தாண்டுத் தேன் சிறு கசப்பாய் இருக்கிறது. அருள் கேட்டு, அல்ல—எனக்கு ஆறுதல் கூறுவதற்கு மட்டும் யஹோவாவைத் தேடுகிறேன். கர்ப்பக் கிரஹத்தில் வெறுமை.

“God absconds”

ரோஷ்—ஹ—ஷாநா. 5683.

(செப்டம்பர் 1922)

உடல்மீது காயமில்லாமல் பண்ணும் சித்ரவதையைப் போல, மதத்தைப் பற்றிய தாக்குதல் தொடர்கிறது. யூதன் என்று ஒதுக்கப்படுகிறேன்.

இன்னும் காட்சி கலையாமல் மனதில் தேங்குகிறது. அந்த நாள்... நூற்பாலையின் எல்லாப் பத்திரப் பதிவுகளையும் ஒப்படைத்து விட்டு எனது அலுவலக அறையிலேயே குற்றவாளி போல நிற்கிறேன்.

புத்தாண்டுத் தேன் கரிக்கிறது, மதம் அபின்தான். ஆனால், அதை முற்றாக அழித்துத் தீர்ப்பது ஒன்றே வேலையென்று மதம்பிடித்து அலைவது மதம் அல்லவா?

அவமானம் உறுகிறான் யஹோவா. சினோஹோகுகளின் ஊதல்களும் மணியொலிகளும் அவனுக்குப் புதிய சக்தியை

வழங்கவில்லை. மனுஷக் குரல்கள் எட்டாத இடத்தில் அவன் தவிக்கிறான் போலும்.

“Help God”.

ரோஷ்—ஹ—ஷாநா. 5684.

(செப்டம்பர் 1923)

அகண்ட ருஷ்யா, ஒரு கூட்டம் அடவாதம் பேசுகிறது. ஒரே மொழி, ஒரே உடை, ஒரே உணவு, ஒரே வாழ்க்கை என்று சோசலிஸம் அர்த்தபங்கப்படுத்தப்படுகிறது. சிறிய இனங்களின் தனித்துவத்தையும் கலாச்சாரங்களின் பாதுகாப்பையும் திரும்பத் திரும்ப வலியுறுத்துகிறார் லெனின்.

இன்னும் கூட ஒரு மில்லியன் மக்கள் உலகைக்குத் தவிக்கின்றனர்..

களையெடுப்பு தீவிரப்படுகிறது. நல்ல மூலிகைச் செடிகளும் மாட்கின்றன.

மண்ணன் ஒருவன், மந்திரி, தளபதி, படைத்தலைவன். படைவீரன், ஏவலாள், என்றிறங்கி இறங்கி இரவலன் ஆவதைப் போல எனது வாழ்க்கை ஆயிற்று. எரி கொள்ளி போல ஒரு நொடியில் வீழ்ந்து இறக்கலாம். அணு அணு வாக ஆத்மா மரிப்பது அவலம்.

புத்தாண்டுத் தேன் கசக்கிறது. கடவுள் சக்தியற்றுப் போனான். போலும் அனாதையாய்ப் போனான் போலும்.

“God tries suicide”.

ரோஷ்—ஹ—ஷாநா. 5685.

(செப்டம்பர் 1924)

சகல மனுஷரையும் பாவித்தருளிய ஒரு சூரியன் மறைந்து போயிற்று. மீண்டும் மூன்று நாள் க்யூவில் நின்று, அந்த

அற்புத முகத்தைத் தரிசித்தேன். உண்மையாகவே இறந்தும் உயிர் வாழும் ஒரே மனிதன் இவர்தான்.

பூர்ஷ்வா, குலக், ஷைலக் என்னும் அவப்பெயர்களோடு எனது வாழ்க்கை தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தபோது அவர் ஒருவரே கருணைத்தேவனாக இருந்தார். அவருடைய அத்யந்த சகாக்களாக இருந்த யூதர்கள் இப்போது இருக்கும் இடம் தெரியவில்லை.

லெனின் நாமம் புனிதமாக்கப்பட்டு விட்டது. கம்யூனிஸ்ட் கட்சி லெனின் கட்சி ஆயிற்று.

புத்தாண்டுத் தேன் இனிக்கவும் இல்லை கசக்கவும் இல்லை. இரவுகளை அடைகாத்துப் பயனில்லை. ப்ரிய மகனுக்கு ஒரு வாழ்க்கையைத் தர வேண்டும். கூடு— மண்ணுக்குள்ளோ மரத்தின் மேலேயோ, வேறு கூடு— வேறு உலகம் இன்னொரு வாழ்க்கை...

“God is dead”

“சாரா! இவ்வளவும் உனது தாத்தாவே எழுதியதா?”

“ஆம், ஸ்ரீநிவாஸ், யாவும் அவருடைய வாசகங்களே, எனது குடும்பத்தின் கதையை ‘பிறப்பு— ஒரு தண்டனை’ (Birth is a punishment)— என்ற தலைப்பில் எழுத நினைத்து பிரதி பண்ணி வைத்திருக்கிறேன்.

தாத்தா வாதமுற்று, மெல்ல நலிந்து நாளைக்குக் கொஞ்சமாக இறந்து வந்தார். அப்பாவின் பள்ளி வாழ்க்கை கடினமானதாக இருந்தது.

‘ஜ்யூ, ஜ்யூ’ த்தா, த்தா’ என்று சக மாணவர்கள் அப்பாவின் மீது காறி உமிழ்ந்தார்கள். பள்ளியின் பொது நடவடிக்கைகளில் இருந்து அவரை விலக்கி வைத்தார்கள். ஒருமுறை அவர் பள்ளிக்கூடம் விட்டுத் திரும்பி வந்துக்

கொண்டிருந்தார். ஒரு குதிரைப் படை வீரன், 'அதோ எஷலக் மகன் போகிறான்' என்றான்.

அடுத்த நொடி அவரைத் தாண்டிக் கொண்டு அவரின் தலைக்கு மேலே, ஒரு ஜோடிக் குதிரைகள் மின்னல் வேகத்தில் பறந்தன. அவற்றின் கால் குளம்பு லேசாய்ப் பட்டிருந்தால் கூட போதும். உலை போத்துக் கொண்டு விட்டிருக்கும்.

ஒருமுறை, உன் வயது ஒத்த சிறுவன் ஒருவனை அடித்து விட்டாராம் அப்பா. அந்தப் பையனுக்கு வேண்டிய வர்சன், அப்பாவைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். ஆசாரப்படி, காதோரம் மழிக்கப்படாமல் சடை போல் தொங்கக் கொண்டிருந்த தலை முடியில் பக்கத்திற்கு ஒன்றாய் இரும்பு போல்ட் நட்டுகளை கோர்த்துக் கட்டி, ஓடுதா என்று அவரைத் துரத்தினார்கள் அவர்கள்.

அச்சம் கொண்டு அவர் ஓடினார். சிறுவர்களும், பெரிய வர்சனும், ஏனைப் பாட்டுப் பாடி அவரைப் பின் தொடர்ந்து விரட்டினார்கள். ஒரு கிலோ மீட்டர் தூரம் ஓடியதும் ஒரு சல் உடுக்கி விழுந்தார். அவர் நெற்றியில் காயம், முழங்காலில் காயம், கன்னங்களில் காயம்.

ஓடும் பொழுது, அந்த இரும்புத்துண்டுகள் பொறிமீது பட்டுப்பட்டு, உயிரே போகிறது போல லை. காதோரம் கன்னிப் போய், அந்த அவமானத் தழுப்பு என்றுமே மறையவே இல்லை.

அச்சத்தால் சூழப்பட்ட அவரின் இளம்பருவம் அந்நியப் படுதலுக்கு ஆளாகிப் போனது. எப்படியோ— அவர் தனது உயிர் ஒன்றை மட்டுமே தக்க வைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்.

அம்மாவின் வாழ்க்கை இன்னும் துயரம்.

நென் பறைந்த பத்தாம் வருஷம், யூதர்சனுக்கு என்று உடையானதோரு கயாட்சி ப்ராந்தியம் தோற்று வ்க்சம்

பட்டது. சிற்றினங்களின் கலாச்சாரம் காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்ற லெனினின் சருத்துக்கு ஆதரவாகச் செயல்பட்டு வந்தார், அம்மாவின் அப்பா. ஒரு யூதக் கார்ட்டியின் பொறுப்பாளராக அவர் நியமனம் பெற்றார், குடியரசின் கலாச்சாரப் பணிகளைத் தீர்மானிப்பது அந்தக் குழுதான்.

ஆனால், சொல் ஒன்றும் செயல் ஒன்றுமாக நடக்க ஆரம்பித்தது அரசு.

“மதத்தைப் போலவே மதம் சார்ந்த தேசியவாதமும், அபின் தான். தேசிய வாதம், அகண்ட ருஷ்யா என்ற கொள்கைக்கு முரண் ஆனது. ஒற்றுமைக்குத் தீங்கு விளைவிப்பது, யுச்சரன், எபலோ ருஷ்யக் குடியரசு எள் சரிபடுத்தப்பட்டது போலவே, யூதக் குடியரசும் செய்யப்பட வேண்டும்”

என்று அகில ருஷ்யக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தீர்மானம் நிறைவேற்றியது.

தாத்தாவுக்கும், சர்வதேச யூத இயக்கத்திற்கும் தொடர்பு இருப்பதாக நாளேடுகள் கண்டனம் செய்தன. ஒருநாள், அவர் தனது குற்ற ஒப்புதல் அளிக்கும்படி ஆயிற்று.

தாத்தா சிறையுண்டார்.

அம்மா இளம்பெண்ணாய் தன் அப்பாவின் துயரக்கதைகளை நினைத்து அழுதவளாய் வளர்ந்து கொண்டிருந்தாள். அந்தக் காலங்களில்தான் ஒரு நாள் ஒரு புத்தாண்டு விழாவின் போது, அப்பா அம்மாவைச் சந்தித்தார்.

பால்யப் பருவத்தில் பட்ட துயரம் அப்பாவைத் தினமும் தொல்லைப் படுத்திற்று. யூத மதத்தவனாகவே இருப்பதா, அல்லது புதியதாய்த் தோன்றி ஒரு மதம் போலவே இப்போது ஆச்சப்பட்டு வட்ட கம்யூனிசத்தைத் தழுவு

வதா, அல்லது இடை நிலையான கிறிஸ்துவத்திற்கு மாறுவதா என்று எண்ணி எண்ணி, அவர் ஆத்மா தினமும் ரண வேதனையுற்றது. இந்த ஆத்ம நச்சரிப்பு தாளாத தொல்லை தரும் வேளையில் தான் அவர் அம்மாவை சந்திக்க நேர்ந்தது.

‘ரொட்டியும், ரூபினும் கடவுளைப் பெற்றுத் தந்து விட முடியாது. கடவுள் ஒருவர் உண்டென்றால் அவர் யஹோவா ஆகவே இருக்கட்டும்.’ அம்மா அப்பாவின் மனதினைத் தேற்றி நிலைபடுத்தினார்.

இருவரும் திருமணம் புரிந்து கொண்டார்கள். திருமணம் அவர்களுக்கு ஒரு வகையான விமோசனமாக இருந்தது. புறஉலகத் தாக்குதல்களுக்கு அப்பால் தாம்பத்ய வாழ்க்கை அவர்களுக்கு ஒரு நிம்மதியைத் தந்து கொண்டிருந்தது. அதைத் தடுத்து நிறுத்திற்று உலகப்போர்.

அப்பா தனது தாயகச் சேவையில் பங்கு கொண்டார்.

மனுஷத்துவம் மரித்துப் போனதே போலச் சண்டை, எதற்காக யுத்தம் யாருக்கும் யாருக்கும் யுத்தம் என்பது தெரியவில்லை.

நண்பர்கள் பகைவர் ஆயினர், பகைவர்கள் நண்பர்கள் ஆயினர். அழிவு, இறப்பு, துவேசம், சைத்தான், ஆகியவை உலகெங்கும் ஆட்சி செய்ய ஆரம்பித்தன.

இந்தப் போரே, யூதர்களை நோக்கித்தான் தொடங்கப் பட்டது. மாபாவி ஹிட்லருக்கு யூதன் என்கிற வார்த்தையைக் கேட்டாலே ரத்தம் சூடேறிப் போகுமாம். நினைத் தால் கூட என்னுள்ளம் நடுங்குகிறது.

ஒரே அறையில் ஆயிரக்கணக்கான யூதர்களை அடைத்து நச்சுவாயு செலுத்தி ஒரே நொடியில், அனைவரையும் சாகச்செய்தான். கூட்டங்கூட்டமாய் யூதர்களைச் சிறை கொண்டு வந்து அவர்களின் ரத்தம் உறிஞ்சினான்.

தமிழ்நாடன்

ஓடிப்போகலாம் என்று எத்தனித்தவர்களையும் எல்லைக் காவல் வைத்துப் பிடித்தான், இந்தக் கொடூரத்திற்கு, ஸ்நேகிதமான நாடுகள் ஒருவருக்கொருவர் மனப்பூர்வமாக உதவிக் கொண்டார்கள்.

நாற்புறமும் கடரும் நெருப்பிற்கிடையே சித்திய சிற்றெறும்பு போல வசமாக மாட்டிக் கொண்டது யூத இனம்...

நாலாயிரம் ஆண்டு காலமாக இப்படித்தான்...

திராயுதபாணிகளாய், நிர்வாணிகளாய் தேசத்திற்குத் தேசம் கண்டத்திற்குக் கண்டம், ஓடினோம். புதிய இடத்திற்கு ஓடுவோம். எங்களின் இரத்தம் பாய்ச்சி பொன்னாய் மாற்றுவோம். மண் விளைகிற போதே எதிரிகளின் பொறாமை பகையும் விளையும்.

ஆரியர், எகிப்தியர், பாபிலோனியர், ரோமானியர், எல்லோரும் எங்களை விலங்குகளைப் போல வேட்டையாடினார்கள். அலெக்ஸாண்டரும் நெப்போலியனும் எங்கள் ராஜ்யத்தைக் கூறு போட்டுச் சிதைத்து மகிழ்ந்தார்கள். கிறிஸ்தவரும், இஸ்லாமியரும் தத்தம் மதம் வளர எங்கள் மதம் மீது புனிதப் பேரர் தொடுத்தார்கள்.

நாங்கள் வெளியேறச் செல்லும் துறைமுகங்கள் தூர்க்கப் பட்டன. இந்தியாவில் இருந்து முத்தும், பவளமும், மிளகும் மயில் தோகையும் கொண்டு வந்து இறக்கிய 'ஆகூபா' கடல் துறை நீரில் மூழ்கடிக்கப்பட்டது.

கால்நடையாகவே தப்பித்து ஓடினோம். நின்று மூச்சு விட நேரம் இல்லை. கால் இளைப்பாற கையளவு இடமும் இல்லை.

எப்படியோ அதற்கும் ஒரு விடிவு காலம் வந்தது.

செத்துச் செத்துப் பிறந்த எங்கள் இனம் மீண்டும் ஒரு முறை பூத்தது. ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகால வீர்யமும் ஒருங்கே நிறைந்த இஸ்ரேல் பிறந்திருக்கிறது.

அப்ரஹாமை நினைத்துப் பெருமை கொள்கிற யூதர் வெஜ்மேனையும் நினைத்துப் பெருமிதம் கொள்கின்றனர். மோசே போன்ற தெய்வங்களை நினைத்துக் கொள்கிற இஸ்ரேல் ஐன்ஸ்டீனை நினைத்துப் பார்த்தும் மகிழ்ச்சி கொள்கிறது.

எங்கள் மகிழ்ச்சியைப் பகிர்ந்து கொள்ள, 'நண்பர்களே வருக, நட்பு மறுப்பவர்களே வருக,' என்று உலகின் மீது உயிர் கொண்டுள்ள ஒவ்வொரு ஜீவனையும் அழைக்கிறோம்.

ஓ, எனது வாழ்க்கைக் கதையைச் சொல்லுகிறேன். என்று கூறிவிட்டு உங்களை வேறெங்கோ அழைத்துச் செல்கிறேன்..."

"No — சாரா, Simply go ahead."

"அப்பா போர்க்களத்தில் கடமை ஆற்றினார். நான் கருவுற்று ஓடு மாதமே இருந்த பொழுது அம்மாவைப் பிரிந்தார். அம்மாவோ போர் வீரர்களுக்கு அனுப்ப வேண்டிய உணவுப் பொருள்களைத் திரட்டுவதிலும், உடைகள் தயாரிப்பதிலும் பணியாற்றினார். நிறை கர்ப்பிணி ஆன போதும் தன் கடமையை சரிவரச் செய்து கொண்டிருந்தார்.

இன்று ஓயும், நாளை ஓயும் என்ற கனவுகளை வளர்த்துக் கொண்டே எண்ணற்ற நாட்களுக்கு நீண்டு கொண்டே போனது போர். போர்க்களத்திற்கு இடையே நான் பிறந்தேன்.

அம்மா சிரமப்பட்டு என்னை வளர்க்கத் தொடங்கினார். என்னில் அப்பாவைக் கண்டு ஆதரம் உற்றார். தன்

கணவரை மீட்டுத் தருமாறு, யஹோவாவை வேண்டி தொழுதவண்ணம் இருந்தார்.

போரும் முடிந்து போனது.

அப்பாவைப் பற்றியத் தகவலே இல்லை. இரண்டு நாட்களுக்கு ஒருமுறை ராணுவ தகவல் நிலையத்திற்குச் சென்று, அப்பாவைப் பற்றி ஏதாவது தகவல் வந்ததா என்று விசாரிப்பாள் அம்மா.

'அப்பாவைப் பார்க்கப் போகலாம், புறப்படு', என்று சொல்லி ஆசையோடு என்னைப் புறப்படப் பண்ணுவார்.

'அப்பா, இன்று வரலையாம் பாப்பா' என்று ஏமாற்றத் தோடு என்னைத் திருப்பி அழைத்துக் கொண்டு வருவார்.

இவ்வாறான சோக நாடகம், நாளை, நாளை, என்று ஒவ்வொரு நாளும் நடந்தது. அநேகமாய் அடைமழை நாள் என்று கூட விதிவிலக்கு இல்லை.

ஒரு நாள், இறுதியாய் காவல் நிலைய அதிகாரி 'போரிஸ் உயிர்ச்சேதம், காணாமற் போனவர் பற்றிய விவரங்கள் சரிபார்க்கப் பட்டாயிற்று. போர்க்கைதிகள் மீட்பு வேலையும் திருப்பி அனுப்புதலும் முடிந்துவிட்டன. தங்களின் கணவர் காணாமல் போனவராகவே கருதப்பட வேண்டும்' என்று தெரிவித்தார்.

மிக மெல்லவே, அவர் தெரிவித்த இச்செய்தி, அம்மாவின் நம்பிக்கையின் மீது இடிபோல் விழுந்தது.

நான், பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்க்கப்பட்ட முதல் வருஷங்கள் லேசாய் ஒரு கனவுப் படலம் போல இப்போது தெரிகின்றது.

அம்மா ஒரு பள்ளி ஆசிரியையாகப் பணிபுரிந்தார். ஒவ்வொரு நாளும் என்னைத் தன்னோடே பள்ளிக்கு.

அழைத்துச் செல்வார் திரும்புவார். அவருக்கு இருந்த ஒரே உலகம் நான்தான்.

வார விடுமுறைகளில் வீட்டுக்கு வெளியே தெருவில் சிறுவர் சிறுமிகள் விளையாடிக் கொண்டிருப்போம். பெரியவர்கள் வீட்டுக்குள் இருந்து கொண்டு அறையைத் தாளிட்டுக் கொள்வார்கள். அவர்கள் வெளியே வருவதற்கு நெடுநேரம் ஆகும்.

அது ஏன் அப்படி என்று தெரிந்து கொள்ள ஆசை எனக்கு. அம்மாவைக் கேட்பேன். 'ஒன்றுமில்லை கண்ணே, சும்மா கடவுளை வணங்குவதற்கு' என்பாள். கடவுளை வணங்குவதற்குக் கதவுகளை மூடிக் கொள்வானேன்?

அந்தக் கடவுள் வணக்கம், ஒரு குறிப்பிட்ட வீட்டில் நடக்காது. மாறி, மாறி வெவ்வேறு வீடுகளில் நடக்கும். மதம், தொழுகைச் சடங்கு யாவும் தடை செய்யப்பட்டிருந்தன. அதனால் எம்மதத்தவரும் வெளியே தெரியும் படியாகத் தொழுகை நடத்துவது இல்லை.

ஒருநாள்: நான் பள்ளியில் நடக்கவிருக்கும் தேர்விற்காகப் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். என் தோழிகள் தெருவில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். திடீரென்று இரண்டு போலீஸ் வேன்கள் வந்த தெருவில் நின்றன. ஒன்று எங்கள் வீட்டு முன்பு. இன்னொன்று பக்கத்து வீட்டின் முன்பு.

பக்கத்து வீடு டாக்டர் வீடு, வீட்டில் இருந்தவர்கள் அனைவரும் கைது செய்யப்பட்டு அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். காரணம், டாக்டரின் வீட்டில் வழக்கமாய் நடைபெறும் தொழுகைதான். கைது செய்யப்பட்ட அனைவரும் விசாரணைக்கு உள்ளாயினர்.

கம்யூனிஸ்த் தலைவர்கள், நோயுற்ற சந்தர்ப்பங்களில் அவர்களுக்குத் தகாத, தவறான மருந்துகளைக் கொடுத்து

களைக் கொல்ல முயன்றார்கள் யூத டாக்டர்கள் என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டது.

அன்று அங்கே கைதானவர்கள் இருபத்து நாலுபேர். நான்கு பேருக்கு மரண தண்டனையும், மீதி பேருக்குச் சைபீரியச் சிறை தண்டனையும் நிறைவேற்றப்பட்டன.

தொடர்ந்து பெரியா என்னும் தவலவர் உட்பட, கட்சியிலும் சமூகத்திலும் முதன்மையில் இருந்த பல யூதர்களின் உயிர்கள் பறிக்கப்பட்டன.

அம்மாவை விசாரித்தார்கள். என்னையும், இன்னும் ஏழெட்டுச் சிறுவர்களையும் விசாரித்தார்கள்.

சிறுமியான என்னைத் தனியே நிறுத்தி வைத்துக் கொண்டு, தடிதடியாய் எமன்கள் போலிருந்த போலீஸ் காரர்கள் கேள்விகள் கேட்டார்கள். 'தெரியாது, இது எனக்குத் தெரியாது' என்றதொரு வாசகம் மட்டுமே சொல்லுகிற அளவுக்கு நேர இடைவெளியில்லாமல், கேள்விகள் கேட்டார்கள்.

நிறையப் பேரை நிறுத்தி வைத்துக்கொண்டு, 'இவர்களைத்தெரியுமா? உங்கள் பக்கத்து வீட்டு டாக்டரைப் பார்ப்பதற்கு இவர்கள் வந்திருக்கிறார்களா', என்று அடையாளம் காட்டுமாறு கேட்டார்கள்.

பல சமயங்களில் தெரியாது என்று உண்மையைச் சொன்ன ஒரே காரணத்திற்காக உயிரே போகுமாறு வலிப்பது போல, பொறியில் அடிவாங்கி இருக்கிறேன்.

அம்மா நிலைகுலைந்து போனார். வாழ்வது அல்லது மாள்வது என்ற அளவிற்கு அவர் மனம் நொந்து போயிற்று. அப்போதுதான் அம்மாவின் சக ஆசிரியர் ஒருவர் அம்மாவின் மதப்பற்றும் சுதந்திரமும் பறிபோகாமல் வாழத்தகுந்த ஒரே இடம் இஸ்ரேல் தான் என்று, தெரிவித்தார். அம்மாவுக்கு மெல்ல மெல்ல, புதிய பாதை

யின் மீது எண்ணமும், நம்பிக்கையும், பற்றுதலும் வளர ஆரம்பித்தன. ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்துவிட்ட அம்மா, பயணத்திற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யத் தொடங்கினார்.

அம்மாவின் ஆசிரியப் பயிற்சிக்கும் எனது படிப்பிற்கும் அரசாங்கம் செலவழித்திருக்கும் தொகையைத் திருப்பிச் செலுத்திவிட்டு வெளியேறலாம் என்று அனுமதி வழங்கினார்கள்.

தனது சேமிப்பு யாவற்றையும் கொடுத்து விட்டார், அம்மா. அவர் கையில் மிஞ்சியது பயணச் செலவுக்கு மாத்திரமே போதுமானதாக இருந்தது. அணிந்து வந்த ஆடைகள் தவிர கொஞ்சம் எழுதுபொருள்களும், புத்தகங்களும் தான் நான் அங்கேயிருந்து கொண்டு வர அனுமதிக்கப்பட்ட ஆபரணங்கள்.

பிரான்ஸ், மத்திய தரைக்கடல் வழியே இஸ்ரேல் வந்து சேர்ந்தோம். 'டெஸ்அவில்' மகத்தான வரவேற்பு கொடுத்தது. ஜெருசலேம் போய்ச் சேர்ந்ததும், அம்மாவுக்கு உயிர் மீண்டது..."

சாராவின் நா தளுதளுத்தது.

கண்ணீர் இரண்டு சுடர்மணிகள் போல அவளது விழிகளில் அரும்பித் ததும்பி நின்றன.

இத்தனை பிஞ்சு வயதில் இத்தனை துயரத்திற்கு ஆளாகிப் போனாளே என்று வருந்தினான் ஸ்ரீநிவாஸன். அவளுடைய உள்ளத்தைத் தேற்றுவிப்பதற்காகத் தனது உள்ளத்தைத் தேற்றிக் கொண்டான்.

"சாரா—டியர் சாரா! சென்றவை, சென்றவையே. உனது துயரங்கள் மறையும். அதோ அந்த சந்திரிகையைப் போல வளர்வதாய் உனது வாழ்வு அமையும். சாரா நீ வெவ்வாய், வாழ்வாய்" என்றான்.

ஸ்ரீநிவாஸனின் ஆறுதல் கேட்டு மனம் தெளிந்தாள் சாரா.

“ஆமாம், அப்பாவைப் பற்றிக் கடைசி வரையிலும் தகவலே கிடைக்கவில்லையா சாரா?”

“அப்பா... அவர் முகத்தைப் பார்க்கும் பாக்கியமே இந்த மகளுக்கு இன்றுவரை கிடைக்கவில்லை.”

உடல் குலுங்கக் குலுங்க அழுத சாராவை, ஸ்ரீநிவாஸன் எழுந்து நின்று, கண்ணீர் துடைத்து முகத்தை நிமிர்த்தினான்... அங்கு அன்பு மலர்ந்தது.

“அப்பாவைப் பற்றியும், தாத்தாக்களைப் பற்றியும் அம்மா கூறிதான் அறிவேன். இஸ்ரேலுக்கு வரும்போது, அம்மா கொண்டு வந்த சில புத்தகங்களுள் அப்பா பயன்படுத்திய ‘தால்முத்’ம் ஒன்று. அதன் அச்சிட்ட பக்கங்களுக்குள்ளே, குறுக்கு நெடுக்காக யிட்டலஷ் மொழியில் தாத்தா எழுதி வைத்திருந்தார். அதன் மொழி பெயர்ப்புத் தான் இந்த ரோஷ்—ஹ—ஷாநா குறிப்புகள்.”

அந்த இருட்டு இரவில் இரவு முழுவதும், வெளிச்சமுள்ள இரண்டு நெஞ்சங்கள் பேசிக் கொண்டன. கதவு தட்டப்படும் ஓசை கேட்டு, கதவைத் திறந்தாள் சாரா.

தூக்கக் கலக்கத்தோடு களைத்து அலுத்தவராய், வெளியே நின்று கொண்டிருந்தார் ஆலன்.

“துன்பம் மனுஷனுக்கு ஔஷதம். அப்போதுதான், அவன் கடவுளை நினைக்கிறான். கடவுளுக்கும் முந்திக் கொண்டு. மற்றவர்களுக்கு உதவுகிறான். நேற்றுப் பாருங்கள், காரிருள்தான் மனுஷர் மனங்களுக்கு வெளிச்சமாக இருந்தது.

“என் வாழ்வில், நிற்ப் பிரச்சனை இல்லாத ஒரே ஒரு பொழுதை நேற்று மட்டுமே கண்டேன். துன்பம் மனிதனைப் புனிதனாகவும், ஒழுக்கச் சீலனாகவும் ஆக்கி

விடுகிறது. திருட்டும் கொள்ளையும் நேராத நியுயர்க் நேற்று ஒருநாள் மட்டுமே இருந்தது.” சாராவையும் ஸ்ரீநிவாஸனையும் பார்த்துப் பேசியவாறே தனது அறை நோக்கி நடந்தார் அவர்.

பேப்பர் பையன், அன்றைய செய்தித்தாளைக் கொண்டு வந்து போட்டான். அதன் முதல் பக்கம்

9, நவம்பர் 1965. நியுயர்க்

‘The Great Blackout’

என்ற தலைப்பில், அந்த இரவுக் கதைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது.

2

அடுத்த ஞாயிறு.

நியுயர்க் ஸிட்டி ஹாலில் மாடரீன் மியூசிக் விழா:

“குட்மார்னிங் டியர்”, சிரித்த கண்கள் வந்தனம் கூறின. ‘வெரி குட்மார்னிங் லவ்’ என்று அவன் இதயம் பதில் உரைத்தது.

அவளின் பூங்கரத்தைப் பற்றிக் கொண்டு, அவன் முன் நடந்தான். இத்தனை நாளும் கண்வழியே அவன் பேசிய ஆத்மக்காதல் கைவழியே வந்து, தன்னை மகிழ்வுறுத்து வதாக மகிழ்ந்தான். தனது மெய் சொக்குண்டு போக, அவனிடம் சிக்குண்டு போனான். இருவரும் உள்ளே போய் அமர்ந்தார்கள்.

ஓசை மெல்ல மெல்லக் குழைந்து நிசப்தம் ஆயிற்று. சடக்கென அரங்கத்தில் மின்னொளி; தொடர்ந்து பலத்த கரகோஷம்.

ஸ்ரீநிவாஸன் சாராவின் முகத்தைப் பார்த்தான். அவன் விழிகள் அவளின் விழிகளுக்குள் பாட்டின் பொருளைத் துழாவின. தனது விழிகளை உயர்த்தி, இரத்த அரும்புகள் ஒன்றுகூடிப் ஃப்ளம் பழமாகச் சிவந்து போன தன் உதடுகளில் ஆசையைத் தேக்கினாள்.

அவளை அழைத்துக் கொண்டு வெளிநடந்தான்.

கொஞ்ச தூரத்தில் பூங்கா. இருவர் பார்வையும், பூக்களை மேய்வதும், பின்பு தமது அன்பர் பார்வையைக் கொய்வதுமாக இருந்தன.

ஒரே இடத்திலே, ஒரே இருக்கையிலே அவர்கள் முதல் முறையாக ஒன்றி, அமர்ந்தனர். அவளின் உடல் அவனுடைய உடலில் பட்டது. இரு உடல்களுக்கும் இடையே ஜோடி ஆடைகள், என்றாலும், அவ்வுடல் சளுக்கு ஊடே இளம்பருவக் கனவுகள் சஞ்சரித்தன.

“உன் கதையைக் கேட்டதிலிருந்து உன் மீது அலாதியான தொரு மோஹம் பிறந்துவிட்டது சாரா” என்றான் ஸ்ரீநிவாஸன்...

“அப்படியென்ன, மோஹினிக் கதையா என் கதை? அழகை நிறைந்த சோகக் கதை. உங்களைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள், ஸ்ரீநிவாஸ். ஒன்றையும் விட்டுவிடாமல் முழுக்க முழுக்கச் சொல்லுங்கள்...”

“என்கதையும் உன்கதைதான் சாரா. நான் இங்கு வந்து ஓராண்டு ஆகிறது. அதற்கு முன்பு கல்கத்தாவிலே இருந்தேன். அதுவும் ஓராண்டுதான். அதற்கும் முன்பு சென்னை நகரிலே படித்துக் கொண்டிருந்தேன். திருச்சி தான் நான் பிறந்ததும் வளர்ந்ததும்.

ஸ்ரீ இராமாநுஜ அய்யங்கார் எனது தகப்பனார்.

அந்தக் காலத்திலே சென்னை ராஜதானியிலே, அவரைத் தெரியாதவர்கள் இல்லை. வேதங்களிலும் ஸ்மிருதிகளிலும் உபநிடதங்களிலும் ஞானமுக்தி பெற்ற ஞானாசிரியன் அவர். ரிக், யஜுர், சாம, அதர்வண வேத ஸ்லோகங்களுக்கங்கைப் புனலாய் கரைபுரண்டு அவர் வாயிலிருந்து திவ்வியமான நாதத்தோடு ல்வளிவரும். சமஸ்கிருதத்திலும் பாலியிலும் தமிழிலும், வங்காளியிலும், ஆங்கிலத்திலும் அவர் ஆற்றும் உரைகள் தேன்பாய்வது போலக் கேட்பவர் காதுகளில் இனிக்கும்.

இந்திய தேசமெங்கும் அண்மைக் காலத்திலே அத்தகைய வேதவிசாரகர் எவரும் இல்லை. சராசரங்களுக்கும், ரூப அரூபங்களுக்கும், ஜீவாத்மா பரமாத்மாவிற்கும் அவர் சொல்லுகின்ற வியாக்யானங்களைக் காட்டிலும் பெரிய தத்துவச் சொற்பொழிவுகளை நான் இதுவரைக் கேட்ட தில்லை.

நித்திய கருமம் அணுவளவும் தவறாத அவரைத் தொழுவதே பெரும்பேறு என்று பலர் நம்பியிருந்தார்கள்.

தேசத்தின் பல பகுதிகளில் இருந்தும் அறிஞர் பெருமக்கள் வந்த வண்ணமும் ஐயப்பாடுகள் கேட்டவாறும் இருந்தது கண்டு நான் அதிசயித்து இருக்கிறேன். மேற்கு நாட்டு அறிஞர் பலர் தங்களுடைய கீழ்த்திசைத் தத்துவக் கட்டுரைகளின் மொழி பெயர்ப்புச் சரியாக இருக்கின்றதா என்று சரிபார்த்துத் திருத்தங்கள் செய்து கொண்டு போனதைப் பார்த்திருக்கிறேன். ரத்தம் பீச்சிடும் தமது மேனி திறந்து கிடந்த வாக்கில், வெறுங் கால்களோடு அப்பாவின் முன்பாக சிஷ்யப் பிள்ளைகளைப் போல அவர்கள் சம்மணமிட்டுத் தலையாட்டிக்கொண்டிருந்ததை வேடிக்கை பார்த்திருக்கிறேன்.

மாக்ஸ் மூலரின் சிஷ்யர்கள் இரண்டுபேர், எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து ரிக்வேத ஸ்லோகங்களை ஒதிக் கற்ற

தெல்லாம் என நினைவிற்கு வருகிறது. அவரை நினைக்கிற போதெல்லாம், அப்பா என்று அன்பு மேலிடுவதைக் காட்டிலும், அவர் பேரில் அளவில்லாத பக்திதான் எனக்கு ஏற்படும். சாஸ்திரங்கள் எப்படி விதித்தனவோ அப்படியே அவர் என்னையும் வளர்த்தது தான் அதற்குக் காரணம்.

ஒன்பதுமுழ பஞ்சகச்சமும், ஆறுமுழ அங்கவஸ்திரமும் உடுத்து, தன் மெய்யெல்லாம் பன்னிரு நாமங்கள் பூண்டு, கண்ணா, கோபாலா, கிருஷ்ணா, முகந்தா, மாதவா என்று இறைவன் திருநாமங்களைச் சதா காலமும் உச்சரித்துக் கொண்டிருக்கிற அவர், தான் இருக்கிற இடத்தையே கோயிலாக்கி விடுகிற அளவிற்குப் புனிதமானவர். நெற்றியில் தென்கலை நாமமும், பரந்த மார்பினில் இடம் வலமாக யக்ஞோபவீதமும், காதுகளில் மகரக்குழையும், அரையினில் மேகவர்ண அங்கவஸ்திர முமாக திகழ்வார் அவர்.

என்னையும் அவர் அப்படித்தான் வளர்த்தார்.

எனது கழுத்தில் தொங்கும் துளசிமணி மாலையே எனது மேலாடை, அரையில் ஒரு சோமன் தரித்திருப்பேன். மொழுமொழுவென்று வழிக்கப்பட்டு விடுகின்ற எனது முன் நெற்றியில் ஸஞ்சாந்திலும், வெண் சுண்ணத்திலும் தினம் தவறாமல் நாமம் தரித்துக் கொள்வேன். அப்பா வோடு பூஜைகளில் கலந்து கொள்வேன். வேதங்களையும் ஆகமங்களையும் எனக்கு வீட்டில் வைத்தே. சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார் அப்பா. என்றாலும், அந்த ஞானம் மட்டும் போதாது என்று நினைத்தாரோ என்னவோ என்னைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பி வைத்தார்.

அப்போது எனக்கு ஐந்து வயது. ஆபிரம் வேதப்பாடல் களை அச்சரம் பிசகாது, சொல்லும் திறமை பெற்றிருந்தேன். நாலாயிரத் திவ்யப்பிரபந்தம் என்னும் பாடல்களில், நூற்றுக்கணக்கான பாடல்களை மனனம் செய்து

வைத்திருந்தேன். எங்களுர் வேத பாடசாலையில் ஆண்டு தோறும் தவறாது எனக்குப் பரிசு கிடைக்கும். நான் தினம் தவறாது பள்ளிக்குப் போவேன். காலத்தில் புறப் படுவதும் காலத்தே திரும்பி வருவதும் மிகச் சரியாக இருக்கும். சேரிப்பிள்ளைகளோடு பேசுவேன். விளையாடுவேன். ஆனால் எங்கள் ஆசிரியருக்கு அது பிடிக்காது.. என்னை வைவார்.

ஒரு நாள்:

நான் வீதிவழியே போய்க் கொண்டிருந்தேன். பக்கத்திலே பிள்ளைகள் சடுகுடு ஆடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அது மாலை நேரம். காவிரி மணலில் சடுகுடு ஆவடு தென்பது மகிழ்ச்சி தரும் விளையாட்டு. எனக்கு அது ரொம்பவும் பிடிக்கும்.

ஆனால் அவர்களோடு நான் விளையாட இயலாது. நான் விளையாடினாலும் எங்கள் சமூகத்தவர்கள் என்னை வைவார்கள். நான் பார்த்து ரசிப்பதோடு சரி.

அன்றைக்கும் அப்படித்தான்.

என் வயதொத்த சிறுவர்கள் ஆடிக்களிப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். விளையாட்டு மும்முரமாய் இருந்தது. அந்த ஆட்டம் விளையாடுகிற போது மூச்சுவிடாமல் பாடவேண்டும் என்பது விதி. “சடு குடு, சடு குடு, சடு குடு” என்று ரிதம் குறையாமல் பாடவேண்டும். எவனுக்கு அதிக “தம்” இருக்கிறதோ அவன் நல்ல ஆட்டக்காரனாய் இருப்பான்.

ஆட்ட மும்முரத்தில் ஒரு கட்சியில் இருந்தவன், என்னைப் பார்த்தான். பார்த்து,

“ஆட்டுக்கும் மாட்டுக்கும்
சூத்திலே வாலு—நம்ம

அய்யங்காரு பையனுக்குத்
தலையிலே வாலு...

பலிஞ்சடு குடு, குடு குடு
குடு குடு குடு குடு குடு குடு..."

பாடிப்போய் எதிராளிகளைத் தொட்டு ஒருவனை 'அவுட்' ஆக்கி ஒரு பாய்ண்ட் கெலித்தான். பின் தனது இடத்திற்கு வந்து நின்று என்னைப் பார்த்து கெக்கலித்தான். நான் துணுக்குற்றுப் போனேன்.

தொடர்ந்து எதிர்த் தரப்புக்காரன் வந்தான்.

"ஐயா ஒரு தேசத்திலே
பனைமட்டை ஓலை — இந்த
உச்சி குடுமிப் பாப்பானுக்குக்
கெட்டுப் போச்சி மூளை
மூளை, மூளை, மூளை, மூளை
மூளை, மூளை, மூளை..."

அவனும் என்னைப் பார்த்தவாறேதான் பாடினான். அத்தனைப் பையன்களும் என்னைப் பார்த்துக் கை கொட்டிச் சிரித்தார்கள்.

அப்போதுதான் நான் என்னை உணர்ந்தேன். ஆட்டக் காரர்களின் விஷமம் எனக்கு விளங்கிற்று.

வீட்டிற்கு ஓடினேன். 'நான் ஒருதவறும் செய்யவில்லையே, என்னை ஏனப்பா கேலி செய்கிறார்கள்' என்று கேட்டு அழுதேன்.

அப்பாவோ பெரிய மஹாணைப் போல,

'பாவம், அவர்கள் அப்பாவிகள் ஸ்ரீநிவாசா, அவர்கள் அறிவிலும் ஏழைகள். தன் செயல் என்னவென்று, தமக்கே தெரியாதவர்கள். அவர்களுக்கு அறிவூட்டுவது உனது கடமையாகும். அனாச்சாரியார்களுக்கு ஆச்சாரம் பயில்விப்பதைக் காட்டிலும், சிறந்த கர்மம், ஜெகத்திலே வேறு இல்லை' என்று எனக்கு உபதேசித்தார்.

அவரின் ஆறுதல் எனக்கு நிறைவைத் தரவில்லை. என் உள்னம் குமைந்து கொண்டே இருந்தது. தெருவில் நடப்பதென்றாலும், பள்ளிக்கூடம் போவதென்றாலும் கூச்சமாக இருந்தது.

நான் உயர்நிலைப்பள்ளிக்கூடம் வந்து விட்டேன். கடவுள் கூரையாக நின்று வாழ்வு தருபவன் என்று படித்திருக்கிறேன். ஆனால், உன்னையும், உனது மூதாதையரையும் நாடுவிட்டு நாடு ஆடு மாடுகளைப்போல விரட்டிக் கொண்டே இருந்தானல்லவா கடவுள், அது ஏன் என்று உனக்குப் புரிகிறதா? எனக்கும் அதற்கு விடை தெரியாது.

அட்டா! வரலாற்றுப் பக்கம் அல்லவா கதை திரும்புகிறது... சரிகேள்... என்ன சொன்னேன்... நான் உயர்நிலைப்பள்ளிக்கு என்று தானே—

எங்கள் பள்ளிக்குக் கொஞ்ச தூரத்திலே ஒரு பிள்ளையார் கோவில் உண்டு. அதற்கு ஏகப்பட்ட விசேஷங்கள். ராஜகணபதி கோயில் என்றால் வெகு பிரக்யாதி, கோயிலுக்கு எதிரே ஒரு தார்ச்சாலை. அதற்கப்பால் ஒரு பெரிய மைதானம்.

கோயிலின் எதிரே ஜேஜே என்று மக்கள் கூட்டம். மைதானத்திலே ஒரு மேடை போடப்பட்டு இருந்தது. மேடையின் மீது பலர் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். மேடையின் மீது, டேபிளின் மேலே, பெரியதொரு விநாயகர் விக்ரஹம். அங்கேயிருந்து பாட்டு ஒன்று கேட்டது.

“கடவுள் இல்லை—
கடவுள் இல்லை
இல்லவே இல்லை — அய்யா,
கடவுள் இல்லை—
கடவுள் இல்லை—
இல்லவே இல்லை...”

பெண்மணிகள் ஒன்று சேர்ந்து, உரத்த குரலில் பாடினார்கள். பிறகு ஒருவர் பேசினார்.

“கடவுளைப் படைத்தவன் மனிதன்தான். பிராமணனையும், சூத்திரனையும் படைத்தது பிராமணன் என்ற சுயநலமி. இன்றைக்குச் சிவன், பிரம்மா, விஷ்ணு, இராமன், முருகன், கணேசன், கிருஷ்ணன், வெங்கடாசலபதி, சரஸ்வதி, காளியாயி, மாரியாயி, திரௌபதை, துர்க்கை, என்று ஆயிரம் கடவுள்கள் பிறந்து இருப்பது மக்களின் மூடத்தனத்தினால்தான் கடவுளைப் பற்றி சாட்சியம் கூறுகின்ற புராண இதிகாசம் யாவும் பொய்யே. ஆபாசக் களஞ்சியங்கள் அவை. புராணங்களை, இதிகாசங்களை தீயில் கொளுத்துங்கள்.

இதோ இங்கே இருப்பது வெறும் சிலைதான், கடவுள் அல்ல களிமண் பொம்மை இது. இதற்குச் சக்தியும் கிடையாது. பாருங்கள். உங்களின் கண் முன்னாலேயே போட்டு உடைக்கிறேன். இந்த வெங்காயக் கடவுள் என்னை ஒன்றும் செய்து விடமுடியாது.”

விநாயகர் கீழே விழுந்து உடைந்து சிதறினார்.

“இவ்வாறே, எல்லாக் கடவுள்களையும் உடைத்து நொறுக்குங்கள்.”

அன்றைக்கும், நான் என் தந்தையிடத்து ஓடினேன். அப்பா நிதானமாகப் பேசினார்.

“அனைத்தும் அறிவேன். ஸ்ரீநிவாஸா. அந்த நிரீஸ்வரவாதிகளையும் படைத்தது ஈஸ்வரன்தான். கடவுள் மாத்திரம் இல்லாவிட்டால், இவர்களுக்கு ஜீவன் தான் யாது? கடவுள் என்னும் பதத்தைத் திரும்பத் திரும்ப அவர்கள் நாவு உச்சரிப்பதாக அவர்களுக்கு விதித்ததும் கடவுளே அல்லவா? சேவிக்காமல் இருந்தாலும், அவர்களால் கடவுளை நினைக்காமல் இருக்க முடிவதில்லை அல்லவா? அதுதான் கடவுள் கிருபை.”

ஒரு வாரம் கழிந்தது. அதே இடத்திலே இன்னொரு கூட்டம். மேடை முழுவதும் ஸ்வாமிப்படங்கள். மேடையின் மீதும், அதன் கீழும் சுற்றிலும் பக்திமாண்கள் நிரம்பி இருந்தனர்.

ஏதாவது ஒரு பெயரோடு கடவுளை வணங்குகிற ஹிந்துக்கள் யாவரும் அங்கே குழுமியிருந்தார்கள். வர்ண பேதமற்றும் வருண பேதமற்றும் ஒரு மனத்தினராய் அவர்கள் திருவிளக்கு ஏற்றினார்கள்.

அப்பா பேசத் தொடங்கினார்.

“கடவுள் விஸ்வரூபி, பிரபஞ்சமானவர், மனுஷனோ அணுப்பிரமானமானவன், கடவுளின் காரியங்களை விமர்சிக்கும் அளவு ஞானம், மனுஷனுக்குக் கிடையாது. கடவுள் என்பது சிலைவடிவம் மாத்திரம் அல்ல. சிலை என்பது ஒரு குணரூபப் பிரதிமை தான்.”

“பிரதிமைகளை ஸ்வாமி ரூபமாகப் பரவுவது ஆத்ம-வுடைய விஷயம். அப்படி இல்லாமல், வெறுங்கல்லா வே பாவிப்பது பெற்ற தாயை ஒரு பெண்ணாக மாத்திரமே பாவிக்கிற விஷயம்.

உள்ளதாகவும், அல்லதாகவும் உள்ளது தெய்வம். விண்ணும், மண்ணும் ஆளும் அவர், சராசரங்கள் யாவற்றின் உள்ளுமிருந்தும் ஆள்கிறார்.

மஹாஜனங்களே. நாமெல்லோரும் ஜன்மம் எடுத்தது தேவதூஷனை செய்து, வீணை கண்டதைப் பேசி, கண்டபடி வாழ்ந்து மடிவதற்காக அல்ல. மனுஷ வாழ்க்கையின் லட்சணம் நல்லதை நினைத்தல், நல்லதைச் செய்தல். நாம் இப்பிறப்பில் நல்லது செய்யாமல் போனால் நம்மீது பகவான் கிருபை இல்லாமல் போய்விடும். தீவினையைத் தள்ளுங்கள் தெய்வத்தை நம்புங்கள் தெய்வத்தை இடையறாது துதியுங்கள், கடவுள் அருளுவார்.”

மௌனமாக அனைவரும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். இனிய சலனத்தோடு வந்துவிழும் சுனைத் தீர்த்தத்தைப் பருகும் மான்குட்டிகளைப் போல, அவர் பேசப்பேச சொல்லருந்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அதற்குப் பின்னால் நிரீஸ்வரவாதிகள் மீண்டும் ஒரு கூட்டத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தார்கள். அப்போது முன்னைக் காட்டிலும் ஜனத்திரள் அதிகம். பூமியில் என்னமோ கருப்புக்கம்பளம் விரித்ததைப் போல இருந்தது. எல்லோரும் கருப்புச் சட்டை அணிந்திருந்தார்கள்.

ஒரு இளைஞன் பேச ஆரம்பித்தான்:

“கடவுள் மனிதனைப் படைக்கவில்லை, மனிதன் தான் கடவுளைப் படைத்தான். எல்லாவற்றையும் தோற்று வித்தவன் கடவுள் என்று ஒப்புக்கொண்டால் கூட காரண காரிய இயல்படிக்கு அந்தக் கடவுளைத் தோற்றுவித்தது யார்??”

கடவுள் எங்கும் இருக்கிறானாம், கோடிக்கணக்கான பேர் உணவு, உடை, இருப்பிடம் இன்றித் தவிக்க, சில ஆயிரம் பேர் மற்றவர் உழைப்பைச் சுரண்டி வாழ்வது அவனுக்குத் தெரியாதா? அவனென்ன குருடனா?

கடவுள் தூணில் இருப்பானாம், துரும்பில் இருப்பானாம். நண்பர்களே, நாம் உண்ணும் உணவில், குடிக்கிற தண்ணீரில் இருப்பானாம், அவ்வாறெனில் அவன் மனிதன் கழிக்கும் மலத்திலும் இருப்பான் போலிருக்கிறது.

கடவுளைப் பற்றிய மனிதனின் அச்சத்தை பிழைக்கும் வழியாக ஆக்கிக்கொண்டு வாழ்கிறது ஒரு கூட்டம். அந்தக் கூட்டத்தை அழிக்காமல் நாம் கடவுளை அழித்து விட முடியாது. பிராமணனையும், பூசாரிகளையும், தர்ம கர்த்தாக்களையும் அப்புறப்படுத்தினால்தான் கடவுளை அப்புறப்படுத்த இயலும்.

கடவுளைப் படைத்தவன் மூடன். கடவுளைப் பரப்புபவன் அயோக்கியன். இந்த அயோக்கியன்கள் ஊரெங்கும் நிறைந்திருக்கிறார்கள். இந்த ஊரில் ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ இராமாநுஜம் அய்யங்கார் இருக்கிற மாதிரி. சோமபானமும், சுராபானமும் குடித்துக் கிடந்தப் பார்ப்பனர்களின் வழிவந்த இன்றைய ஆட்சியாளர்கள் மதுவிலக்கை வற்புறுத்துகிறார்கள். நாமோ மதுவைக் காட்டிலும் கொடியதான மதத்திற்கு ஒரு விலக்கு வேண்டும் என்கிறோம். காரணம், மதுவின் போதை சிலமணி நேரம், மாதுவின் போதை சிலநாட்கள், மதத்தின் போதையோ சாகும்வரை. நமது மக்களுக்கு முதலாவது இருக்க வேண்டுவது மனிதாபிமானம். இரண்டாவது இனமானம் — தமிழர், தமிழ் என்கிற உணர்வு. நமக்கு வேண்டாதது மதாபிமானம்.

‘இந்து மதம் அந்நிய மதமே,
திராவிடத் தமிழர் மீது
ஆரியர் திணித்த மதமே’

மதப்பேயைக் கொல்லும் உரை, நமக்கு ஓய்வு இல்லை. மதம் தான் பிறப்பு வந்தியாசங்களை விதிக்கிறது. மதம் தான் ஜாதிப்பிரிவினையை வற்புறுத்துகிறது. மதம் தான் நம்மை வஞ்ஞான உலகிலிருந்து பிரித்து வைக்கிறது. மதம் தான் நம்மை அடிமைகளாக, மூடர்களாக வைத்திருக்கிறது.

தோழர்களே, எந்தக் கடவுளையும் வணங்காதீர்கள், கோயிலுக்குப் போகாதீர்கள்.

திருநீறு, திருநாமம் இட்டுக் கொண்டு வீதியில் போவோருக்கு இவை வேண்டாம் என்று அறிவுறுத்துங்கள். அவற்றைத் தடைத்து அழியுங்கள்.

பூணூலும் தீட்சையும் கூட மதச்சின்னங்கள் தான். அவற்றை அகற்றச் சொல்லிப் போராட்டம் நடத்துங்கள்.

தமிழ்நாடன்

அமைதி வெற்றி தராத போது, அவற்றை அறுத்தே எறியுங்கள்.

கடைசி உச்சிக்குடுமி இருக்கிறவரை சுயமரியாதை இயக்கத்திற்கு வேலை உண்டு. கடைசி பூணூல் இருக்கிறவரையில் நமக்கு ஓய்வு கிடையாது.

வளர்க பகுத்தறிவு!
வாழ்க பெரியார்!!
வாழிய செந்தமிழ் நாடு"

என்ற முடிக்கத்தோடு தன் பேச்சை முடித்தான் அவன். தொடர்ந்து மக்சட் கூட்டம் அந்தக் கடைசி வார்த்தைகளை விண்ணொட்ட கோஷித்தது.

மறுநாள்—காலை:

பத்திமாண்டன் எல்லாம் எங்கள் வீட்டிலே கூடினார்கள். பலரும் தெய்வமே நம்மை இப்படிச் சோதிக்கிறதோ என்று டேசிக் கொண்டார்கள். தாங்களும், தீவிரமான தொரு முடிவுக்கு வந்தாக வேண்டும் என்று அறுதியிட்டுப் பேசினார்கள்.

ஆனாலும் அப்பா, மெல்ல அமைதியாகக் கூறினார். "இதுவும் தெய்வச் செயலே, கோபம் அறிவுக்குச் சத்துருகர்ம வீரர்சளுக்கு குரோதம் கூடாது. நிரீஸ்வரவாதம் ஒன்றினால் ஈஸ்வரன் இல்லையென்று ஆகிவிடுமா? ஈஸ்வரனே இடம், பொருள், ஏவல் அறிந்து அவர்களுக்குப் புத்தி புகட்டுவார். சர்வ வல்லமை கொண்ட அந்த நாராயணனை பூஜிப்பதே எல்லாம் செய்யும்"

அவர் பேச்சுக்கு, மறுபேச்சு கேட்டதில்லை நான். அன்றைக்கென்று, அவர் கருத்தைப் பலர் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அமைதியாக இருக்க இருக்கத்தான் தெய்வ நிந்தனையாளர்களின் அட்டகாசம் அதிகம் ஆகிறது என்று வாதித்தார்கள்.

எவ்வாறு ஆனாலும் சரி, நாஸ்திக வாதத்தைக் கண்டனம் செய்து, நாடெங்கும் ஊர்வலங்கள் நடத்த வேண்டும். துண்டுப் பிரசுரம் மற்றும் நூல்கள் வெளியிட வேண்டும் என்றார்கள்.

அப்பா அதற்கு சம்மதிப்பவராக இல்லை. “சாந்தம் சுபிட்சம்” என்று அறிவுரை கூறினார்.

ஆனாலும் அவர்களில் சிலர், அரசுக்கும் அமைச்சர்களுக்கும், அதிகாரிகளுக்கும் விண்ணப்பங்கள் அனுப்பினார்கள். ஹிந்துக் கலாச்சாரம் மாண்பங்கப்படுத்தப்படுகிறது என்று முறையிட்டார்கள். நிரீஸ்வரவாதிகளைக் கண்டிக்குமாறும் கைது செய்யுமாறும் வேண்டினார்கள்.

கைது செய்யப்பட வேண்டியவர்களின் பெயர்ப்பட்டியலும் தயாரித்துக் கொடுத்தார்கள்.

அதற்கப்புறம் ஒருநாள்...

கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறாயா சாரா?”

“ஆம், சொல்லுங்கள்.”

“அது மார்கழி மாதம்.

டிசம்பர்க்கு கடுங்குளிர், சூரிய கிரணங்கள் பனி முத்துகளை ஒவ்வொன்றாய்க் கோர்க்கத் தொடங்கின. கருத்துக் கிடந்த வாணம், மெல்ல சாம்பல் பூசிக் கொண்டது, காற்று குளிர்ந்து வீசிற்று.

பறவைகள் கூடுவிட்டு கிறீச்சிட்டுப் பறந்தன. உழவுத் தொழிலாளிகள், அறுவடைக்கென்று பேச்சும், சிரிப்பு மாய்ப் புறப்பட்டுப் போய்க் கொண்டு இருந்தார்கள்.

“தீங்கின்றி, நாடெல்லாம் திங்கள் மும்மாரி பெய்து ஓங்கு பெரும் செந்நெல் ஊடு கயல் உகள...”

திருப்பாவைப் பாடல்கள் கோயிலிலிருந்து மக்களைத் துயில், எழுப்பிற்று.

சூரியன் நன்றாகக் கண் விழிக்கும் முன் அப்பா துயில் எழுந்தார். அவர் மனது வழக்கம் போல அவரை காவிரி நதிக்கு அழைத்துச் சென்றது.

அகன்று மண்ணளந்து திவ்வியப் புனல்பரப்பி ஓடும் எங்கள் காவிரி நதி, இருகரையும் புரண்டு ஒரு கடலே ஓடிக் கொண்டிருப்பது போல, அதனுடைய அழகே தனி.

ஆற்றின் ஒரு கரையோரம் ஒரு ஆலமரம் இருந்தது. ரொம்ப ரொம்ப பெரியது அது. அந்த மரத்தை ஆயிரங்கால் ஆலமரம் என்று தான் சொல்வார்கள். அதன் அருகில்தான் அவர் காயத்ரி ஜபம் செய்வது வழக்கம். காயத்திரி என்பது சூரியத்தொழுகை.

‘ஸூர்யஸ்ச மாமன்யுஸ்ச மன்யுபதயஸ்ச

மண்யுக்ருதேப்ய: பாபேப்ய:

மாரஷந்தாம் ரர்தர்யா.

மனசா வாசா ஹஸ்தாப்யாம் பத்ப்யாம்

உதரேண ஸிகணா

யத்பாபம் அகார்ஷம்

தத்மயி யத்கிஞ்ச துரிதம் ராத்ரி,

அவலும்பது இதமஹம் அமருத யோனௌ

ஸூர்யயே ஜ்யோதிஷி, ஜஹோமி ஸ்வாஹா’

காயத்ரி ஜபித்து, ஸந்தியா வந்தனத்தையும், காலைக் கடன்களையும் முடித்துவிட்டு, வீட்டிற்குத் திரும்ப வந்து கொண்டிருந்தார், அப்பா.

ஒரு திருப்பம் தாண்டி, நெடுந்தெருவிற்கு வந்து, எங்கள் அக்ரஹாரத்தில் நுழைய வேண்டும்.

“யோ அல்யரே, நில்லும்.”

ஒரு கடினமான குரல் அவரைத் தடுத்து நிறுத்தியது.

குரலுக்குரியவன் அருகிலே வந்தான். அவனோடு இன்னும் இரண்டு பேர் இருந்தார்கள்.

“நீ தானே அய்யரே கடவுளுக்கு வக்காலத்து வாங்குகிறவன். பூமியிலே, அவனுக்கு ஏஜெண்ட் நீ தானே” என்று சப்தம் போட்டான் அவன்.

அப்பா அவர்களைப் பார்த்து “பொறுங்கள் தம்பிகளா, உங்கள் கோபம் தான் என்ன” என்று கேட்டுவிட்டு தனது வலக்கரத்தை எப்போதும் போல கொஞ்சம் மேலே உயர்த்தி அவர்களைச் சாந்தப்படுத்துகிற பாவனையில் கேட்டார்.

உயர்ந்த அவருடைய கையை அடிக்க வந்த கையாக நினைத்துக் கொண்டு தன் கையால் தடுத்துத் தாக்கினான் ஒருவன்.

“ஆ, அடிக்க வர்றானே, என்று கத்திக்கொண்டே,” தலைக்கு மேலே எகிறிப் பாய்ந்து ஒரு அடிவிட்டு சிகையைப் பற்றி இழுத்தான் ஒருவன். மார்பிலே கிடந்த முப்புரி நூலைப்பற்றி இழுத்து அறுத்தான் ஒருவன்.

அப்பா அப்போதும் கொஞ்சம் கூட சிந்தை கலங்காதவராக, வைராக்யம் கொண்டவராய் நின்று கொண்டிருந்தார். அதுவும் தெய்வசங்கற்பம் என்றே அவர் கருதினார் போலிருக்கிறது.

அப்பாவினுடைய அடக்கத்தையும், தடையையும் மீறி அந்நிகழ்ச்சிவழக்கானது, வழக்கு கோர்ட்டிற்குப்போனது.

‘ஒரு பிராமணரின் தீட்சை அறுக்கப்பட்டது’ என்ற செய்தியை சமூக மக்களால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. ஆத்திரம் தாளாதவர்கள் ஆகிப் போனார்கள். அவர்கள் தங்களுக்கும் வலிமை உண்டு என்று நிரூபிக்கத் துடித்தார்கள்,

ஒரு கிராமத்தில் ஒரு நிரீசுவரவாதக் கட்சிக்காரனின் டீக்கடையொன்று சூறையாடப்பட்டது. ஒரு நகரத்தில் ஒரு நிரீசுவரவாதக் கட்சிக் கட்டிடம் தகர்க்கப்பட்டது.

செய்தித் தாட்களும் பத்திரிகைகளும் மக்கள் உணர்வுகளில் எண்ணெய் வார்த்தன.

தமிழகம் எங்கும் ஆங்காங்கே, பிராமணர் திராவிடர் சச்சரவுகள் சிறிதும் பெரிதுமாய் நிகழத் தொடங்கின.

நீதிமான் தமது தீர்ப்பை வாசித்தார்:

இத்தகைய செயல் உயிர்க்கொலை முயற்சி ஆகும்.

அந்தணர் ஒருவரின் தீட்சையை அறுப்பவனுக்கு அவனுடைய கையைத் துண்டிப்பதே தண்டனை என்று விதிக்கிறது மநுதருமம்.

ஸ்ரீமான், ஸ்ரீஇராமாநுஜம் ஆச்சாரியார் அவர்கள் ஒரு தவறும் செய்தவராகத் தெரியவில்லை. இனியேனும் பகுத்தறிவாளர் என்போர் தனி மனித சுதந்திரத்திற்கும் இந்தியக் கலாச்சார மரபுகளுக்கும் பங்கம் வராமல் நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

இக்குற்றம், நன்கு திட்டமிடப்பட்டே செய்யப்பட்டிருக்கிறது. எனினும், மிகக்குறைந்த தண்டனையான ஓராண்டு கடுங்காவல் தண்டனை விதிக்கிறேன்.

அந்த நீதிமான் எங்கள் சமூகத்தவர். நிரீஸ்வரவாதிகள் பார்ப்பான் பார்ப்பானுக்கே சாதகமாய்த் தீர்ப்பு வழங்கினான் என்று சினம் கொண்டார்கள்.

ஒருநாள் அந்த நீதிமானின் வீடு தீயில் எரிந்தது.

தனக்கு வந்த துயரங்களை சமாளித்துக் கொண்டார் அந்த நீதிபதி. அரசு ஊழியர் அவர், அரசாங்கப் பாதுகாப்புக் கிடைத்தது அவருக்கு.

தொடர்ந்து வழக்குகளின் எண்ணிக்கை பெருகின. ஹைக்கோர்ட்டுத் தீர்ப்பு தவறானது என்று கூறி, சுப்ரீம் கோர்ட்டிற்குப் போனார்கள் நிரீஸ்வரவாதிகள்.

அப்பா மனம் நைந்தார். மெல்ல நவிந்தார். அவர் பேரில் பாசம் கொண்டவர்கள் அவ்வப்போது வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். ஓராண்டு காலம் இயக்கம் அற்றுப் போய், அவர் மனம் வாதம் கொண்டது. அவரின் நித்ய கருமங்கள் நின்று போயின, உபன்யாசங்கள் நின்று போயின.

ஒருநாள் அவர் உயிரும் நின்று போயிற்று. அலருடைய ஆன்ம பலம் ஒரு பிடிச்சாம்பலாகக் கரைந்து போயிற்று. அம்மா, நான் இருவரும் ஒரு தீவுபோல் ஆகிப் போனோம். சுற்றி ஒட்டிக்கொண்டிருந்த உறவுகள் மெல்ல நழுவிப் போயின. இனி, எங்கள் வாழ்க்கையை, நாங்களே காத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றாயிற்று.

பாலப்பருவம் நீங்கி, எனது பால்யப் பருவம் அரும்புகிற நேரம். அம்மாவிடம் சொன்னேன்:

‘ஏதேனும் வேலைக்குப் போகிறேன் மா. அப்பாவுக்குத் தெரிந்தவர்கள் எத்தனை ஆயிரம் பேர். அதிலே தொழில் அதிபர்கள், வசதி படைத்தவர்கள் இடத்திலே கேட்டால் உதவி கிடைக்காமலா போய்விடும்?’

அம்மாவோ,

‘ஸ்ரீ நிவாஸா, ஏதோ எனது ஜென்ம வினை இப்படி ஆகிப்போனேன். உயிருள்ளவரை யாதேனும் உழைக்கிறேன். அப்பளம் போடவோ வடாம் பிழியவோ, பத்துத் தேய்க்கவோ செய்கிறேன். ரண்டு காசு வந்தால் போதும். பாதி அன்னத்திற்கு, மீதி உனது படிப்பிற்கு. எந்தவிதத்திலும் உனது வாழ்க்கை தாழ்ந்துபோக விட மாட்டேன். இது எனது சங்கற்பம்’ என்றாள்.

பள்ளிப் படிப்பை முடித்த பின்னால் அம்மாவும் நானும் மாய் ஒரு புகலிடம் தேடி வேலை தேடி, சென்னை வீதியில் அலைந்த போது தான் அதிருஷ்டம் ஸ்ரீ சட்டர்ஜி உருவிலே வந்தது.

அம்மா ஸ்ரீசட்டர்ஜி வீட்டில் சமையல் வேலைபார்த்தாள். நானும் கடைக்குப் போய்வர உதவியாக இருந்து கொண்டிருந்தேன். தமது அவுட் ஹவுஸிலேயே, எங்களைக் குடி அமர்த்திக் கொண்டார் அவர்.

ஒவ்வொரு காலையிலும், கண் விழித்ததும், எனக்காகக் கடவுளைத் தொழுவாள் அம்மா.

நானோ என் தந்தையை நினைத்து விழித்தெழுவேன். அவர் நினைவாகத் தான் துயிலப் போவேன்.

வெகு சூட்டிகையாக நான் இருப்பதை அறியலானார் ஸ்ரீசட்டர்ஜி. அம்மாவின் ஆசையையும் அறிய வந்த அவர், என்னைத் தொடர்ந்து உயர்கல்வி படிக்கச் சொன்னார். நான் உழைத்துப் படித்தேன். சிறந்த மாணவன் என்று கல்லூரியில் பெயர் எடுத்தேன். பரிசுகள் சிலவும், பலவிதப் பாராட்டுகளும் என்னை வந்தடைந்தன.

இந்திய சிவில் நிர்வாகத்தில் நல்ல பதவி வகித்த ஸ்ரீசட்டர்ஜி எனக்கு உதவுவது எளிமையாக இருந்தது. அரசாங்கம், மற்றும் தர்ம கலாச்சார ஸ்தாபனங்கள் யாவற்றிலிருந்தும் நிதி உதவி பெற்றுத் தந்தார். அக்கறையாகப் படிக்கிற, அடக்கமுள்ள ஒரு மாணவனுக்கு போதுமான பணம் எனக்குக் கிடைத்தது.

ஸ்ரீமதி சட்டர்ஜியால் என் அம்மாவைப் பிரிந்து இருக்கவே முடியாது. தம் கணவருக்கு ஓரிரு முறை உத்தியோக மாறுதல் நிகழ்ந்த போதும், எனக்கு ஹாஸ்டல் வசதி செய்து கொடுத்துவிட்டு அம்மாவைத் தம்மோடு அழைத்துச் சென்று விட்டார்கள். வேலைக்காரி என்றில்லாமல், அந்த வீட்டின் மூத்த பெண்மணி பாட்டி என்றாகி விட்டாள் அம்மா.

உரிய காலத்தில் எனது கல்லூரிப் படிப்பு நிறைவுற்றது. ஸ்ரீசட்டர்ஜி குடும்பம் தமது பிள்ளையே பட்டம் பெற்றது போல மகிழ்ந்தது. அம்மாவிற்கு மகிழ்ச்சி எல்லையற்றுப் போனது.

ஆறுமாத காலத்தில் இந்திய அரசின் அயல் உறவுத் துறையில் எனக்கு உத்தியோகம் வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டார் ஸ்ரீசட்டர்ஜி. துயரங்கள் யாவும் நீங்கி இன்பமயமான எதிர்காலம் என் முன்னே வந்துவிட்டதாகச் சந்தோஷம் உற்றேன் நான். எனது முதல் மாத சம்பளத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு போய் — அந்த நாள், வெள்ளிக் கிழமை — அம்மாவின் கால்களில் வைத்து வணங்கினேன்.

ஆசிரிவதித்து, என்னை நிமிர்த்திய அம்மா, “ஸ்ரீநிவாஸா இப்போது மட்டும், உன் அப்பா இருந்தாரானால்” என்று கூறி எனது முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர் விழிகளில் கண்ணீர். பின் யாதொன்றும் பேசாமல் நின்றிருந்தார்கள். அவருடைய விழிகளில் கண்ணீர் நிற்கவே இல்லை.

அடுத்தநாள் அம்மா, ஒன்றும் பேசவில்லை. எனக்கு உணவு எடுத்து வைத்ததோடு சரி, அதற்கு அடுத்த நாள் அதுவும் இல்லை. மவுனமாய் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

அப்புறம் ஓரிருநாள் இப்படி.

அதற்கு அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை விடிந்து கொண்டிருந்தது.

‘ஸ்ரீநி, தம்பி ஸ்ரீநி’ என்று அம்மா அழைத்தார்கள். எழுந்து போய் அம்மாலைப் பார்த்தேன். அம்மாவின் விழிகள் என் முகத்தில் நிலைபெற்றன.

‘அம்மா, என்ன அம்மா — சொல்லுங்கள் ...’ அம்மாவின் ஒரு சொல்லுக்கு ஏங்கிப் பரிதவித்தேன்.

தமிழ்நாடன்

அம்மாவின் கண்கள், என்னில் நிலைபெற்றன, நிலை பெற்றது தான். அப்புறம் கொஞ்சமும் அசைவே இல்லை.”

சாராவின் விழிகள் பனித்தன.

வானம் பனிமழை பெய்யத் தொடங்கிற்று. துளிமேல் துளியாக பனித்துளிகள் வீழ்ந்தன. சிறிது நேரத்தில் பனிப் பூக்கள் அலையலையாய்ப் பொழியலாயின. ஒன்றோடொன்று உறவாடியவாறு, அந்தப் பனிப்பூக்கள் பூமியை நோக்கி கீழே வருகிறபோது, மல்லிகை மலர்கள் சொரிவதைப் போல இருந்தது.

சில்லென்ற காற்று அவர்கள் மேனியைத் தைக்கலாயிற்று.

இனி தானாது என்றவர்களாக இருவரும் எழுந்தனர். ஓடிப்போய் காருக்குள் புகுந்து கொண்டனர். காருக்குள் இருந்த குறைந்த வெளிச்சத்தில் அவர்களின் கண்கள் ஒன்றோடொன்று பேசிக் கொண்டன.

அந்தக் கண் மின்னல் அவர்களின் வாழ்க்கைப் பாதைக்கு ஒளியாற்று.

3

“ஹேப்பி நியூ இயர் ஸ்ரீநி”.

“ஹேப்பி நியூ இயர் சாரா. ஓ! நீ இந்த நேரத்தில் ... காதலுக்குக் கண் தெரியாது என்பது தான் பழமொழி, இப்போது அதற்கு நேரமும் தெரியாது என்று தெரிந்து கொண்டேன்.”

“கேலி வேண்டாம். இன்று ஓய்வு இருக்கும் அல்லவா?”

“இருக்கும்”

“இங்கு வருகிறீர்களா?”

“வராமல் இருப்பேனா? ஆனால் இன்று மாலை நாம் இருவரும் ஸ்ரீசட்டர்ஜி வீட்டில் இருக்க வேண்டும். உன்னை அழைத்து வருவதாகத் தெரிவித்து இருக்கிறேன்.”

“அதற்கப்புறம்...”

“அங்கே மாலைச்சிற்றுண்டி. அதற்குப் பிறகு நாம் எங்கும் செல்லலாம்.”

“சரி, அவ்வாறே, காலைச் சிற்றுண்டிக்கு இங்கே வந்து விடுங்கள்.”

“உன் விருப்பம் போலவே.”

நள்ளிரவில், சரியாகப் பன்னிரண்டு மணி அடித்து, ஒன்னாவது நிமிஷம், போனில் அழைத்துத் தன் வாழ்த்துக்களைச் சொன்னாள் சாரா. மீதி இரவெல்லாம் அவள் நினைவுகளால் உறக்கம் வராதவன் ஆகிப் போன ஸ்ரீநி, அதிகாலையில் அவளைப் பார்க்கப் புறப்பட்டான்.

புத்தாண்டுத் தினத்திற்கென்று ஊர் உறங்காமல் விழித்துக் கொண்டிருந்தது.

இளமையும், புதுமையும், மகிழ்ச்சியும், மலர்ச்சியும், எவ்விடத்திலும். சாராவிற்குப் புத்தாண்டுப் பரிசாக என்ன வாங்கலாம் என்று யோசித்துக் குழம்பிப்போன ஸ்ரீநி இறுதியாய் ஒரு மலர்க்கொத்து வாங்கிக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

ஸ்ரீசட்டர்ஜி வீட்டில் எல்லாரும் குதூகலமாக இருந்தார்கள். அவரைத் தேடி, காலையிலிருந்தே, பலரும்

தமிழ்நாடன்

வருவதும், வந்து வாழ்த்துரைப்பதுவுமாக இருந்தார்கள்.

ஐக்கியநாட்டு மன்றத்தின் நிரந்தர இந்தியப் பிரதிநிதிக் குழுவின் துணைத்தலைவர் ஸ்ரீசட்டர்ஜி. அவருடைய அலுவலக அதிகாரிகள், இந்திய வணிகர் மன்றத்தினர், இந்திய மாணவர்கள், நியூயார்க்கில் வாழ்கிற பலதரப்பு இந்தியக் குடிமக்கள் இப்படியாகத் திரள் திரளாக வந்து போயினர். வந்தவர்க்கெல்லாம் இனிப்பு வழங்கி அவர்களுக்கு மறுவாழ்த்துக் கூறி வழி அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள் ஸ்ரீசட்டர்ஜி தம்பதிகள்.

“நமஸ்தே”.

“நமஸ்தோ”

ஸ்ரீமதி சட்டர்ஜி, சாராவை வரவேற்று, கைதழுவ அழைத்துச் சென்று, வாண்சிகப்புக் குங்குமம் எடுத்து, தண்ணைவிட ஒரு நூல் உயரமாக இருந்த அவளின், நெற்றியில் இட்டார்கள். புத்தாண்டு வாழ்த்துக் கூறி, அவளின் உச்சியில் ஒரு முத்தம் வைத்தார்கள்.

ஜனவரி—26

இந்தியக் குடியரசு தினவிழா.

இந்தியாவின், எளிமையான மக்கள் தொண்டன் திரு. லால்பகதூர் சாஸ்திரி, இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்புதான் காலமாகிப் போயிருந்தார். கண்ணைக் கட்டிக் காட்டில் விட்டதுபோல, ராஜிய விவகாரங்களில் வழிதேடி தண்டாடியது இந்திய தேசம்.

“நான்கூட இரங்கல் செய்தி அனுப்பினேன்” என்றாள் சாரா.

“இந்தியாவுக்கு சோதனைக் காலம்தான் சாரா. லால்பகதூர் அவர்களைக் கண்டுபிடிக்க முடிந்தது ஒரு

அதிர்ஷ்டம். இப்போது சம்பவித்திருப்பது மகத்தான நஷ்டம்.”

“வெற்றிக்கு வீரத்தோடே போரிட்டோம். சமாதானத்திற்கும் வீரத்தோடே போரிடுவோம்”

என்று அவர் கூறிய வீரஉரை என்றும் மனதை விட்டு அகலாது ஸ்ரீநிவாஸ்.”

அனைவருக்கும் ஸ்ரீநிவாஸன் சாராவை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார் ஸ்ரீசட்டர்ஜி. அந்த சின்ன விருந்தில் பரிமாறப்பட்டத் தின்பண்டங்களை மெல்ல உண்டவாறு அனைவரும் பேச ஆரம்பித்தார்கள்.

பேச்சு அரசியல் விஷயமாக மாறியது.

“இந்தியா கடுமையான சிக்கலில் மாட்டிக் கொண்டு விட்டது”.

“புதியப் பிரதமர் பெண்ணாய் இருப்பது, இருக்கும் பிரச்சனைகளை மேலும் குழப்புகிறது.”

“விக்டோரியா மஹாராணியையும் கூட குறை சொன்னவர்கள் உண்டு”.

“இந்தியர், இந்தியர் என்னும் தனித் தன்மைகளை இழந்து வருகின்றனர்”.

ஸ்ரீமதி சட்டர்ஜி ‘கலாச்சாரக் கலப்பு இல்லாமல், மனித சமூகம், முன்னேறவே இயலாது’ என்று நினைத்தார். ஸ்ரீநி, சாரா இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார்.

அனைவரும் புறப்பட்டுவிட்டனர். ஸ்ரீநி, சாரா, ஸ்ரீசட்டர்ஜி குடும்பத்தினர் மட்டிலுமே இருந்தனர். அந்தக் குடும்பத்தோடு ஒட்டிக் கொண்டு விட்டான் சாரா.

நியூயார்க்:

நகரம் முழுவதும் திருவிழாக் கோலமாய் இருந்தது.

ஸ்ரீநியைத் தேடி வந்தாள் சாரா, அவள் கையிலே பெரிய தொரு பார்சல் இருந்தது.

“இதென்ன சாரா, இத்தனைப் பெரிய சுமை?”

“இந்தச் சுமை, என் மனச் சுமையைக் களைகிறவர்க்கு. இன்று எங்களுக்குப் பூரிம் திருவிழா, இந்தத் திருவிழா ரொம்பவும் விசேஷமானது. வரித்துக் கொண்டவர்களுக்கு சீர்வரிசைகளை வழங்கும் நாளும் இதுவே.”

சிரித்த விழிகளோடு தொடர்ந்தாள் சாரா.

“பெர்சிய ராஜா ஒருவன். அவன் பெயர் ஆகாஸ் வேரூ, இஸ்ரேல் முதல் இந்து தேசம் வரை ஆட்சி புரிந்தான். அவனுடைய அமைச்சன் பெயர் ஆமான் என்பது. ஆமான் தனக்கு அடிபணியாத யூதர்களைக் கொல்ல வேண்டுமென்று அதற்கு ஒரு நாள் குறித்தான். ஆமானின் சூழ்ச்சியை மவன்றாள் எஸ்தர் என்னும் யூதப் பெண். எஸ்தர் யூதர்களின் உயிரை மீட்டாள். அந்த உயிர் மீட்சி நாள்தான் இந்தப் பூரிம் திருவிழாநாள்.”

“நான் கூட எஸ்தரின் கதையைப் படித்த ஞாபகம் இருக்கிறது, சாரா. என்ன இருந்தாலும் அவள் செய்கை, மனதிற்கு ஒப்பவில்லை. எஸ்தர் ஆகாஸ்வேரூவை மயக்குகிற கள்ளித்தனம் விரசமானது. ஆமான் ஒருவன் தானே யூதர்களைக் கொல்ல முயன்றான். அவன் பிள்ளைகள் என்ன செய்தார்கள் பாவம், ஆமானின் பத்துப் பிள்ளைகளைக் கொன்றது அக்கிரமம் — அதை விடவும் யூதர் அல்லாதவர் எழுபத்து ஐயாயிரம் பேரைக் கொன்று போட்டது மகா பாதகம்.”

“தொடக்கம் எவ்வாறோ இப்போதெல்லாம் பூரிம் பண்டிகை, யூதர் தம்மைத்தாம் நினைவு கூர்தல், ஒருவருக் கொருவர் உதவிக் கொள்ளுதல், ஒற்றுமையாய் இருத்தல் என்பதாகத்தான் அர்த்தப்படுத்தப்படுகிறது. சொல்லப் போனால் ஏழைகளுக்குத் தான தருமம் செய்வதுதான் பண்டிகையின் பிரதான அம்சம்.”

“அப்படியானால், இந்த ஏழைக்காகவா இது” என்றான் ஸ்ரீநி.

“இல்லை, என்னவர்க்கு என் பரிசு” என்றாள் சாரா.

அவள் கொண்டு வந்த பார்சலில் ஒரு செட் டிரெஸ் இருந்தது. என்றோ ஒருநாள் வீதியில் செல்கையில், ஒரு கடையில் காட்சியிலிருந்த ஒரு உடையைப் பற்றி சாரா வுடன் பேசிக் கொண்டு போனது நினைவுக்கு வந்தது ஸ்ரீநிக்கு, அதையே அவள் தேர்ந்தெடுத்து அவனுக்காக வாங்கிக் கொண்டு வந்திருப்பது, அவனுக்கு மகிழ்ச்சி யூட்டியது.

அந்த உடையை அணியச் சொல்லி அழகு பார்த்தாள். அவன் நெஞ்சில் ஒரு முத்தம் வைத்து மகிழ்ந்தாள் சாரா.

ஒரு நாள்:

டெலிவிஷன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்தரத்தில் இரு விண்கலங்களை இணைக்கிற அற்புதம் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. சில நாள் முன்பதாக ஏவப்பட்டிருந்த விண்கலம் ஒன்றினோடு புதியதொரு கலம்பறந்து சென்று இணைந்தது.

“நட்சத்திரப் பூங்காவின் வாயிலை மனிதன் திறந்து விட்டான் சாரா. மனிதன் என்னும் சொல், அற்புதமான அளப்பரும் சக்தியுடையது என்று ஏற்கத்தான்வேண்டும்.”

“உண்மைதான் ஸ்ரீநி.”

தமிழ்நாடன்

“வானத்தை வெல்வதும் கடலை வடிப்பதும் எளிதுதான், ஆனால்...”

“எது கடினம் என்கிறீர்கள்...”

“அழகும், அறிவுமிக்க உன்னைப் போலும் ஒரு பெண்ணின் மனத்தை வெல்வதுதான்.”

“ரொம்பவும் புகழாதீர்கள். உயர்வு நவ்ற்சிக்கு இன்னோரு அர்த்தமும் உண்டு.”

ஸ்ரீநி, சாரா இருவரின் சந்திப்புகளையும் இருவரின் மனம் விட்டுப் பேசும் பேச்சுகளையும் ஆலன் அவ்வப்போது கவனித்துக் கொண்டுதான் இருந்தார்.

“என்ன ஸ்ரீநி,

‘நாறு ஆண்டு வாழ்வோம்,

நாறு ஆண்டு பேசுவோம்.

நாறு ஆண்டுக்கு மேலே வாழ்வோம்’

என்று யஜூர் வேதம் சொல்வதைப் போலல்லவா, சாராவும் நீயும் பேசிக் கொள்கிறீர்கள்” என்றார், ஒரு நாள்.

நிமிஷ நிமிஷமாய் நாள் வளர்ந்து கொண்டு போயிற்று. நிமிஷ நிமிஷமும் சாரா ஸ்ரீநி பற்றுதல் வளர்ந்துகொண்டு வந்தது. கண்ணேரமும் ஒருவரையொருவர் மறக்காதவர்கள் ஆனார்கள்.

நியுயார்க் பல்கலைக் கழகத்தில் கோடைகால சிறப்பு நிகழ்ச்சிகள் தொடங்கின. ‘கீழ்த்திசை ஞானம்’ என்பது பொதுத் தலைப்பாக இருந்தது.

ஒரு வாரத்திற்கு மேலே இந்தியக் கலாச்சாரம், சீன நாகரிகம், புத்த சமயம், இந்துமதம், சமஸ்கிருதம், வேத இலக்கியம், என்ற தலைப்புகளில் தினமும் நிகழ்ச்சிகள் நடந்த வண்ணம் இருந்தன.

ஐ.நா. மன்றத்தின் கல்வி மற்றும் கலாச்சார ஸ்தாபனம் ஆகிய யுனெஸ்கோ, அந்தக் கீழ்த்திசையில் ஆய்விற்கு தாராளமாக நிதி உதவி செய்தது, கலாச்சாரக் காட்சி, சினிமா, என்று புலனுக்கும் அறிவுக்கும், விருந்தளிக்கும் வண்ணம் நிகழ்ச்சி வெகு சிறப்பாகத் திட்டமிட்டவாறு நடைபெற்று வந்தது.

5ஆம் நாள் நிகழ்ச்சி :

திரு. ஆலன் அவர்கள் மேடையின் மீது நின்றுருந்தார்.

ஐநா துணைச் செயலாளர் திரு. சி.வி. நரசிம்மன் அவர்களே! ஐநா இந்தியப் பிரதானிகள் குழுத் தலைவர் திரு. பி.என். சக்கரவர்த்தி அவர்களே! என்று ஆரம்பித்து, மற்றும் திரு. டி.எம்.பி.பி. மஹாதேவன், திரு. வி.எஸ். ராகவன். திரு. ஜே.எஸ். குணதிலகா, திரு. சிங் மின் பூ, ஸ்ரீமதி எம்.எஸ். சுப்புலட்சுமி.

ஆகியோரைத் தனித்தனியே விளித்து அவர்களின் வருகைக்கு மகிழ்ச்சியும், பாராட்டுதலும் தெரிவித்துக் கொண்டு இருந்தார்.

முன் வரிசையில் கீழ்த்திசை அறிஞர்கள், இந்திய இயலாளர்கள், புத்திலக்கியக் கர்த்தாக்கள், அமர்ந்திருந்தார்கள். பல்வேறு நாட்டு அறிஞர் பெருமக்களும் தத்தம் ஞானம் ஈர்த்த இன்னொரு தேசத்து நண்பரோடு உசாவிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

சாரா ஆலனுக்கு உதவி செய்து கொண்டு இருந்தாள். மாநாட்டு சிறப்புரைகளை தனியே டேப் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

ஸ்ரீநியோ, இந்தியாவில் இருந்து வந்திருந்த அறிஞர்கள் சிலரின் தேவைகளைக் கவனித்துக் கொண்டு இருந்தான்.

நிகழ்ச்சிகளைக் கவனிக்கக் கூட நேரம் இல்லாதவனாகத் தன் பொறுப்பைக் கவனித்தான் அவன்.

அன்றைய நிகழ்ச்சியின் நிறைவுரையாக ஸ்ரீசுனிக்குமார் சட்டர்ஜி அவர்கள், சமஸ்கிருதத்தின் தோற்றம், மற்றும் வியாபகம் பற்றி இரண்டு மணி நேரம் பேருரை ஆற்றினார்.

நிகழ்ச்சி நிறைவுற்றதும் ஆவன், சில அறிஞர்களோடு உரையாடும் பொருட்டு அரங்கத்திலேயே தாமதித்தார்.

சாராவும் ஸ்ரீநியும் புறப்பட்டார்கள்.

“ஏன் ஸ்ரீநி, இப்படியான உங்களின் உன்னதமொழி எப்படி அழிந்தது? இது ஆச்சரியம் தான், தாய் கிழவி ஆவதுண்டு, தாய்மை கிழவி ஆவதில்லை. டாக்டர் சுனிக்குமார் சொன்னது போல, சத்யத்தின் முகம் தங்கத் தகட்டினால் போர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. அதைத் திறக்க யாருக்கும் மனம் இல்லையா?”

சிலர் அக்கடமையைத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். ஆனால் மொழியைப் புணருத்தாரணம் செய்ய முன் வருகிறவர்கள் சுதந்திர ஆர்யவர்த்தமோ அல்லது மொழிவாரி மாநிலமோ கேட்க மாட்டார்கள் என்பது என்ன நிச்சயம்?”

“போதும், போதும், ரொம்பவும் அதிகமாகத்தான் கற்பனை பண்ணுகிறீர்கள். சரி, மீண்டும் எப்போது பார்ப்போம்.”

“மீண்டும் என்கிற வார்த்தைக்கு வேலையில்லாமல் எப்போதும் உன்னோடேயே தான் இருக்க விரும்புகிறேன் சாரா.”

“யார் வேண்டாம் என்றார்கள்.”

“எது ஒன்றுக்கும் காலம் ஒன்று உண்டு; அதற்கு முறையும் உண்டு சாரா.”

ஆடுத்த நாள் —காலை.

தான் பதிவு செய்து கொண்டு வந்திருந்த ஸ்தோத்திரப் பாடல்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள் சாரா.

“சீரிய காந்தாய கல்யாண,
நிதயே நிதயேர்த்தி நாம்,
ஸ்ரீ வெங்கட, ஸ்ரீ நிவாஸாய,
ஸ்ரீ நிவாஸாய மங்களம்...’
ஸர்வலோக நிவாஸாய
ஸ்ரீ நிவாஸாய மங்களம்...

...

திவ்வியமான கானம் மௌனத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு எழுந்தது. ஒலி நீண்டு பிரவகித்து அமுத வெள்ளம்போல் பாய்ந்தது.

‘ஸ்ரீநி’ வருகிறபோது, அவ்வாறே அட்சர சுத்தமாக அவனை அழைத்து, அவனை விபக்க வைக்க வேண்டும் என்று கருதி ஒலி பிசகாமல், ‘ஸ்ரீநி’யை உச்சரித்துப் பழகிக் கொண்டிருந்தாள் அவள்.

உறக்கத்தில் இருந்து விழித்த ஆலன், தானும் அந்த ஸ்தோத்திரத்தின் நிறைவுப் பகுதிகளைக் கேட்டார்.

அவர் மனதிற்கு ஒரு விஷயம் புலனாயிற்று.

ஸ்ரீநி, சாரா இருவருக்கும், அழுத்தமானதொரு பந்தம் உண்டாகியிருக்கிறது என்றுணர்ந்தார் அவர்.

“மிஸ் சாரா, ஸ்ரீநிவாஸனை, உள்ளப்பூர்வமாய் மிகவும் நேசிக்கிறாய் போலிருக்கிறது. அவனும், உன் பேரில் அப்பழுக்கற்ற ஆசை கொண்டிருப்பதாய்த் தெரிகிறது. நைள, ஓய் டோண்ட் யூ மேரி!”

ஆலனின் ப்ரஸ்தாபத்தை அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. தனது இனிய தோழனாக இருந்த ஸ்ரீநியைத் தனது கணவனாக வரித்துக் கொள்வதை நினைக்கும்போதே உடல் சிலிர்த்தது. வாய் திறக்க மாட்டாதவள் ஆகிப் போய் மௌனம் காத்தாள் சாரா.

தமிழ்நாடன்

“சாரா, வாட் ஓயு சே சாரா. ஷல் ஐ அரேன்ஜ் பார் யுவர் மேரேஜ், மை டாட்டர்?”

ஆதூரத்தோடு அவளின் தோள் தொட்டு ஆவன், திரும்பவும் கேட்கிற போது, அடக்கத்தோடேயே சம்மதம் தந்தாள் அவள்.

தன் அன்பிற்குரிய ஸ்ரீநிவாஸனுக்கு இன்னும் செய்து முடிக்க வேண்டியதொரு தனது கடமை கருதி, ஸ்ரீசட்டர்ஜி அவர்களே அவனைத் தேடி வந்திருந்தார்.

எங்கோ புறப்படத் தயாராக இருந்தாள் ஸ்ரீநி.

ஸ்ரீநியின் நலம் உசாவினார். அவர் அவனிடம் பேசிய வாறே, டேபிளின் மேலே கிடந்த கனத்த புத்தகங்களை எடுத்துப் பார்த்தார்.

மேலட்டையின் மீது, அறுகோண தங்க நட்சத்திரம் இருந்த ஒரு நூலை எடுத்தார். அடையாளம் வைக்கப் பட்டிருந்த பக்கத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தார்.

“சாரா என்பது அவளுக்கு பெயராக இருக்கும். அவள் ஜாதிகளுக்குத் தாயாகவும், அவளாலே ஜாதிகளின் ராஜாக்கள் உண்டாகவும், அவளை ஆசீர்வதிப்பேன்.”

இன்னும் இரண்டொரு தாள்களைத் திருப்பினார்.

“சாரா, நூற்று இருபத்தேழு வருடம் உயிரோடு இருந்தாள்.”

என்றிருந்தது.

தான் வந்த காரியம் குறித்து சொன்னார் ஸ்ரீசட்டர்ஜி. சம்மதம் சொன்னான் ஸ்ரீநி.

அமெரிக்க தேசம் முழுவதும் அம்மாமா விழா நடக்க இருந்தது. ஒவ்வொரு மே மாதமும் மே தின விசேஷத் திற்கு இணையான விழாவாக அது நடக்கும்.

சாரா தனது அம்மாளுக்கு எழுதி இருந்தாள்.

‘அம்மா, என்னொத்த மகள்களும், மகன்களும், தம்மைப் பெற்றவர்களுக்கு, இந்த நாளில் பரிசுப் பொருட்கள் வாங்கி அளித்து மகிழ்ச்சி கொள்ளுகிறார்கள். எனக்கும் கூட, அப்படி ஏதேனும் வாங்கி, உனக்கு அனுப்பி வைப்பதற்கு ஆசைதான்... ஆனால், பாசத்தைப் பொருட்களால் பிரதிமைப்படுத்த முடியுமா அம்மா?’

ஆலன் தெரிவித்திருந்த செய்தியை அறிந்து சாராவின் தாயார் எழுதினார்கள்...

‘‘மகளே, திருமணத்திற்கு முன்பாக, மூன்று முறையோசி. உன்னைப் போலவே, உன் தோழனுக்கு உன் மீது பூரண விழைவு இருக்கிறதா என்று பார். அவன் வார்த்தைகளில் சத்தியத்தைத் தேடு. திருமணம் ஆயிரங்காலத்துப் பயிர் என்கிற கீழ்த்திசைப் பழமொழியை நினைத்துக் கொள். மூன்று யோசனைகளுக்கும் உன் மனதில் மகிழ்ச்சி விளையுமானால், அவ்வாறே தீர்மானித்துவிடு.’’

ஸ்ரீசட்டர்ஜி அவர்கள், தன்னிடம் கேட்டது பற்றி, சாராவிடம் சொல்லுவதற்கு ஆசையற்றவனாய் இருந்தால் ஸ்ரீநி

வார விடுமுறை நாள்:

ஸ்ரீநி புறப்பட்டுச் சென்ற வேளை, ஆலன் வீட்டில், அவர் மட்டுமே இருந்தார்.

‘‘சாரா-யுனிவர்சிட்டி வரை போயிருக்கிறாள். இன்று மாணவர் கூட்டம் ஒன்று நடக்கிறது.’’

‘‘என்ன கூட்டம் என்று நானும் அறியலாகுமா?’’

‘ அமெரிக்கா வட வியத்நாம் ஹனாய்நகர் மீது குண்டு வீசியதற்கு எதிர்ப்பு; தெரிவித்து நாடெங்கும் மாணவர்

பேரணி நடக்க இருக்கிறது. அதைப்பற்றிய தீர்மான வரைவுகள் இன்று...''

‘சாரா, இன்னும் ஒரு மாதத்தில் ஆய்வுக்கட்டுரையை சமர்ப்பிக்கும்படியாக இருக்குமே, அதை விட்டு விட்டு, இப்படி ஏன் நேரம் கழிக்கிறாள்...’’

‘கால கதியில் சிக்கிக் கொள்ளாமல் எவரும் ஒளிந்து கொண்டுவிட முடியாது ஸ்ரீநிவாஸ். சாரா, ஏறத்தாழ ஆய்வுரையை முடித்து விட்டாள். இனி புத்தக வடிவாக்கி சமர்ப்பித்து விட வேண்டியதுதான். இப்போது அவளுக்குள்ளே ஒரு சிக்கல் ஸ்ரீநி— அதுவும் உன்னால் தான்.’

‘ஓ! என்னாலா?’

‘ஆம் உன்னால்தான். பி.ஹெச்.டி. முடித்த பிறகு ஜெருசேலத்திற்கே வேலைக்குப் போய்விடலாம், அம்மாவோடு இருந்து கொள்ளலாம் என்று திட்டம் கொண்டிருந்தாள் சாரா— இப்போது அது மாறிவிட்டது.’

‘காரணம்.’

‘உன்னோடு வாழ வேண்டும் என்கிற அவாதான். இதோ பார் சாராவின் அம்மாவின் கடிதம்.’

‘இப்படியானதொரு பிணைப்பு யஹோவாவின் விருப்பம் போலும். ஒரு கிழவியின் ஆசைகளை விட ஒரு யுவதியின் வாழ்க்கைத் திட்டம் முக்கியமானது. சாரா நல்லதே செய்வாள். தாங்களும் அவளுக்கு நல்லதே செய்வீர்கள். தங்களுக்கு மனச்சம்மதம் எனில் அவ்வாறே ஆகட்டும்.’

திருமணத்தை இஸ்ரேலில் நடத்துவதை விட நியூயார்க்கிலேயே கூட நடத்திக் கொள்ளலாம். மத ரீதியான திருமணத்தை விட சிவில் திருமணமே நல்லது. மதத் திருமணம் பற்றி இங்கே இப்போது ஒரு வழக்கு நடந்து

கொண்டிருக்கிறது. உங்களுக்குத் தெரியும் என்று நினைக்கிறேன்.

ஓபேக்கா என்கிறவர்:

அவர் ஜெருசேலம் அரசு பெரிய மருத்துவமனையில் தலைமைத்தாதியாக இருக்கிறார். அவருக்கு இரண்டு பிள்ளைகள்.

மகள்: டாக்டரம்மாவாக இருக்கிறாள். தன் அம்மா வேலை செய்யும் மருத்துவமனையிலேயே இருக்கிறாள்.

மகன்: ராணுவத்தில் பணியாற்றுகிறான்.

அந்தப் பெண் விமானப்படை கமெண்டர் ஒருவனைக் காதலிக்கிறாள். பையன் ஒரு பேராசிரியைப் பெண்ணை மணந்து கொள்ள விரும்புகிறான்.

இரண்டு பேரும் மண அறிவிக்கை கொடுத்தார்கள். மத ரீதியான மணம். ஆசீர்வாதம் செய்ய வேண்டிய மதகுரு, இந்த இரண்டு திருமணங்களும் செல்லத்தக்கவை அல்ல என்று கூறி, திருக்கோயிலின் அங்கீகாரம் அளிப்பதற்கு மறுக்கிறார் ராபி.

தோரவிலும் தால்முத்திலும் விதிக்கப்படாத முன் உதாரணம் இல்லாத எதையும் மதத்தலைமை அனுமதிக்காது என்பது தாங்களும் அறிந்தது தானே. எனக்குக் கூட யூதப்பெண் இந்துப் பையனை மணந்து கொண்ட வரலாற்று முன்னடப்புப்பற்றி கேள்வி எழுட்டா என்ற அச்சம் வருகிறது.

ஓபேக்கா: ஏற்கெனவே திருமணம் ஆனவள். அவள் கணவன் ஜெர்மானியன். கிறிஸ்துவன். ஓபேக்காவுக்காக யூதனாக மாறினவன். ஹிட்லரின் கொலைப்படை, வீட்டிற்குள் புகுந்து தேடுகிறபோது ஓபேக்காக்கா மட்டும் தனியே இருந்தாள். அவளை இழுத்துக் கொண்டு போனார்கள்.

நாஜி மரண உலையிலிருந்து தெய்வாதீனமாகத் தப்பி வந்தாள் அவள். இஸ்ரேல் வந்து சேர்ந்த பிறகு அவள் வாழ்க்கை மாறிப்போயிற்று. கொலைப்படை அவள் கையில் பதித்த அடிமை அடையாள எண் அழிக்கப்பட்டு அவ்விடத்தில் வேறு தோல் வைத்துத் தைக்கப்பட்டது. அவள் தாதிப்பெண் ஆனாள். இஸ்ரேலில் ஒரு யூதரைத் திருமணம் செய்து கொண்டாள். இந்த இரண்டாவது திருமணத்தில் பிறந்த பிள்ளைகள் தான், இப்போது திருமண அனுமதி வேண்டுகின்ற இரண்டுபேரும்.

டுபேக்கா— முதற் கணவனை விவாகரத்து செய்யாமல் மறுமணம் செய்து கொண்டது சோரம் என்கிறது மத ஆச்சாரம். பரத்தையின் பிள்ளைகளுக்கு மதரீதியான மணம் செய்விக்கக்கூடாது என்று நமது கிரந்தம் சொல்லுகிறதல்லவா? அதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார் மதகுரு.

அந்தக் குடும்பம் மேல் முறையீடு செய்து இருக்கிறது. அம்மாவும் மகளும் மருத்துவத்துறை மூலமாகவும், மகன் ராணுவத் தலைமை மூலமாகவும் விண்ணப்பித்திருக்கிறார்கள். அரசாங்கம், தனது பிரதானத்துறைகளான மருத்துவம், ராணுவம் இரண்டிலும் பணியாற்றும் இரண்டு பிரஜைகளுக்கும், உதவுவதற்கும் எண்ணங்கொண்டு டுபேக்காவின் முதல் கணவரைப் பற்றிய தகவல்களைத் திரட்டித் தருமாறு ஜெர்மனிக்கு எழுதியிருக்கிறது. மனிதாபிமானத்தோடு இந்த வழக்கிற்குத் தீர்வு காணுமாறு, மதத்தலைமையையும் கேட்டுக் கொண்டு இருக்கிறது.

அநேகமாய் இளையமக்கள் தான் வெற்றி பெறுவார்கள்... டுபேக்காவின் முதற் கணவரின் யூத மத மாற்றம் செல்லத்தகாதது என்று தீர்மானிக்கப்படக்கூடும். அவ்வகையாக அவள் பாபம் செய்யாதவள் என்று தீர்மானிக்கப்படலாம்.

ஸ்ரீநி அயல் விவகாரத்துறையில் பணியாற்றுவதை இரண்டு அரசுகளும் விவகாரம் பண்ணாமல் இருந்தால் சரி...

எனது மகளும், மருமகனும், அரசாங்கத்தோடும் மதத்தோடும் எந்தவிதமான விவகாரமும் இன்றி, அமைதியாக வாழ வேண்டும் என்பதே என் அவா.

இஸ்ரேலில் வாழ்வதும் அல்லது வேறெது தீர்மானிப்பதும் குழந்தைகளின் இஷ்டம். மதமாற்றமும் அவ்வாறே.

என் மகள் சாரா பாசம் குறையாத பொக்கிஷம். தன் அம்மாவின் மனம் சந்தோஷப்படுகிற விதமாகவே அவள் எதுவும் செய்வாள். பையன் அழகாகத்தான் காணுகிறான்.

இந்தக்காலத்திலும் கூட, இப்படிப்பட்ட நல்ல பையன்கள் இருக்கிறார்களே என்று கஷ்டப்பட்டுத்தான் நம்ப வேண்டியிருக்கிறது.''

“ஹிரோஷிமா குண்டு வீச்சு போல, ஹனாய் குண்டு வீச்சு விரைவான வெற்றியைத் தரும் என்று கருதுகிறார்கள் போலிருக்கிறது.

விரைவாக முடியும் போரோ, மெல்ல நடக்கும் போரோ எத்தகைய போரும் என்றும் நல்லதல்ல ஸ்ரீநி.”

“உனது தலைமுறையின்

‘அன்பு செய்,
போரை நிறுத்து’

என்னும் வாசகம் சரியானது என்றே நினைக்கிறேன்.”
புறப்பட எத்தனித்தான் ஸ்ரீநி. சாரா வந்துவிடக்கூடும் என்றார் ஆலன்.

தமிழ்நாடன்

75

“மத்தியானம் ஸ்ரீசட்டர்ஜி அவர்கள் வீட்டிற்கு வந்து போகுமாறு சொன்னார். அதனால்தான்” என்று புறப்பட்டான் ஸ்ரீநி.

ஸ்ரீநியின் சார்பில் ஸ்ரீசட்டர்ஜி குடும்பமும், சாராவின் சார்பில் ஆலனும் முன்நிற்க ஸ்ரீநி, சாரா திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

நியூயார்க் நகர திருமண விதிகளின்படி, ஸ்ரீநி, சாரா இருவரின் மண வயதுச் சான்றிதழ்கள் பெறப்பட்டன. உடல்நல மருத்துவச் சான்றிதழ்கள் பெறப்பட்டன.

இந்தியக் குடியரசு நிணம்:

தனது அலுவலகத்துக் கொடியேற்று வைபவத்திற்குச் சென்றுவிட்டு வீடு திரும்பினார் ஸ்ரீசட்டர்ஜி. திரு ஆலன், ஸ்ரீமதி சட்டர்ஜி, மணமகள் சாரா, மணமகன் ஸ்ரீநி ஆகியோர் அவரின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தார்கள்.

அன்று மாலை:

அடக்கமாய் அமைதியாய்த் திருமணம் நடந்து முடிந்தது.

தேனிலவு நாள்:

ஒரு வடஇந்திய மணமகளைப் போல அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தாள் சாரா. ஸ்ரீநி ஒரு இந்தியனைப் போல வேட்டி உடுத்தியிருந்தான்.

“சாரா...”

“மைடியர் ஸ்லீட்டி...”

அவள் பேச முடியாதவள் ஆகிப் போனாள். இன்பக் கடலில் மூழ்கிக் கிடந்த அவளின் நினைவுகள் மேலெழுந்து வரச் சிறிதுநேரம் ஆயிற்று.

ஸ்ரீநி, மெல்ல அவளின் வட்ட முகத்தைத் தூக்கியெடுத்து ஒரு முத்தம் இட்டான்.

ஆசைக் கணவனின் கண்களில் பொழியும் காதல் மழையையும், உதடுகளில் ஜ்வலிக்கும் ஆசை வெறியையும், முகத்திம்மிதக்கும் சந்தோஷத்தையும் கண்டு தானும் சந்தோஷித்தாள் சாரா.

“நீ ரூபவதி;
என் பிரியமே, நீ ரூபவதி”

என்று நெருங்கியணைத்தான் ஸ்ரீநி.

அவனுடைய புசபூரை அவளை இன்னும் நானூறச் செய்தது. அவன் சொல்லச் சொல்ல வெட்கமுற்று, தனது தலையை அவன் நெஞ்சில் புதைத்தாள் சாரா.

அவளின் உச்சியில் முத்தமிட்டான், அது, அவளின் மூளைக்குள் இன்ப மழையாய்ப் பொழிந்தது. அவளின் நெற்றிப் பொட்டில் முத்தமிட்டான். அது, அவளின் அறிவீனில் படர்ந்து, அவளைப் புள்ள வைத்தது. அவள் சண்களில் முத்தமிட்டான். அது, அவளைத் தன் இமைகளை மூடி, மகைக்கண்ணைத் திறக்கச் செய்தது. அவளின் மூக்கின் மீது முத்தமிட்டான். அதுவரைக்கும் மூச்சுவிட்டு வாழ்ந்தது, அதற்காகவே என்ற எண்ணம் அவளுக்கு உண்டாயிற்று.

ஸ்ரீநி தனது அதரத்தைக் கீழிறக்கி, அவளின் ஸ்தனங்களை முத்தமிட்டு, ஓ! இவை கோபுரங்கள் இல்லை—கோபுரத்தின் தங்கக் கலசங்கள் என்று முனகினான். தன் முகத்தை இன்னும் கீழிறக்கி, அவளின் நாபியை முத்தினான் அவளின் முழுங்கால்சளுக்கும், கணுக்கால்களுக்கும் முத்தம் வைத்தான். சன்றிச் சிவந்து விட்ட தனது அதரத்தைக் கீழிறக்கி, அழகிய அவள் பாதத்தில் இதழ் பதித்தான்.

இன்ப மதுக்கடலில் மூழ்கிக் கிடந்தவளாய் இருந்த சாரா, தீடுமேன நினைவுக்கு வந்தாள். நேசத்திற்குரிய தன்

கணவன், ஆசைகொண்டு ஆசைகொண்டு தன் மெய்யெல்லாம் முத்தமிட முத்தமிட மேனி சிலிர்த்துப் போயிருந்த அவள் திடுக்குற்றாள்.

தன்னிரு பாதங்களையும் வெடுக்கென்று விலக்கிக்கொண்டு தானே கீழே குனிந்து தன்னிரு கரத்தாலும் தன் பலங்கொண்ட மட்டிலும் தன் நேசனைத் தூக்கியெடுத்து கட்டிலில் அமர்த்தினாள் சாரா.

“ஓ நோ, ஸ்ரீநி. இந்த மலர்ப்பாதங்களை நான்தான் தொழவேண்டும்; இவற்றை முத்தமிடுவதற்காகவே எனது உதடுகள், சேவிப்பதற்காகவே எனது விழிகள்” சிவந்து நீண்டு, ஆண்மை விளங்க இருந்த அவனிரு பாதங்களையும் முத்தமிட்டாள். ஒவ்வொரு விரலாகப் பற்றிப் பற்றி முத்தமிட்டாள்.

“நீர் ரூபம் உள்ளவர்,
என் நேசரே நீர் இன்பமானவர்!
நம்முடைய நெஞ்சம், பசுமையானது!”

என்று கூறிக் கொண்டே, கருமுடிகள் ஒரு தோட்டம் போல அடர்ந்திருந்த அவனுடைய சிவந்த மார்பினில் தனது நெஞ்சைப் பதித்துக் கொண்டாள் சாரா.

நிலா வெளுத்துப் போயிற்று.

இரவு வெளுத்துப் போயிற்று.

சாராவின் முகமும், ஸ்ரீநியின் முகமும் வெளுத்துப் போயின.

இருவர் விழிகளும் சிவந்து போயின.

இளஞ்சூரியன் விழி சிவக்க இருந்தான்.

4

சாரா தன் தாயையும், ஸ்ரீநி தன் மாமியையும் பார்த்து வணங்கி ஆசீர்வாதம் பெறப் புறப்பட்டார்கள்.

ஒரு ஜோடி விமானப் பயண டிக்கெட்டுகளை வாங்கி ஸ்ரீநி, சாரா தம்பதிகளுக்குப் பரிசளித்தார் ஆலன்.

ஆலன் வாங்கியளித்த டிக்கெட்டுகளைக் கொண்டு தம்பதிகள் இஸ்ரேல் வரை சென்று, பதினைந்து நாட்கள் தங்கி மகிழலாம்.

ஆலன் கூறினார்: “ஸ்ரீநி, மனித உயிர்களும் மதங்களும் ஒன்றிப் பிறந்தவை, ஒன்றாய்ப் பிறந்தவை. மக்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்க்காததினாலும் ஒருவரோ டொருவர் உறவாடாததினாலும்தான் பகைமையும் தப்பிப்பிராயங்களும் வேர் விடுகின்றன. பயணங்கள் புதிய மண்ணைப் பார்ப்பதற்காக மாத்திரம் அல்ல. புதிய மனுஷர்களை அறிவதற்கும், புதிய மனங்களைப் படிப்பதற்கும் தான். உங்கள் பயணம் உங்கள் வாழ்க்கையை குடும்பம் என்று முழுதான அர்த்தப்படுத்தும்.”

ஸ்ரீநியும், சாராவும் இந்தியா வரைக்கும் சென்று, ஒரு மாதம் தங்கியிருந்து மீள்வதற்கான விமானப் பயணச் சீட்டுகளை வாங்கிப் பரிசளித்தார் ஸ்ரீசட்டர்ஜி. பரிசுகளி னால் திகைத்துப் போன சாரா ஸ்ரீநி விழிகளில் ‘நன்றி’ முத்துகள் திரண்டன.

வழிமேல் விழிவைத்துக் காத்திருந்து, தன் மக்கள் இரு வரையும் அழைத்துச் சென்றார்கள் சாராவின் அன்னை.

தனது ஆசை மகள் வரித்துக் கொண்ட அன்புக் கணவன் அகத்தின் அழகை முகத்தில் உணர்ந்தவரான அந்தத் தாயார் பெருமிதம் உற்றார். வீட்டிற்கு வந்ததும், பாசம் முகிழ்க்க மகனே என்றழைத்து உச்சி மோந்தார்.

சாராவும் ஸ்ரீநிவாஸனும், சாராவும் ஆப்ரஹாமும் போல நிறைய புத்திர சம்பத்துகளோடு சரித்திர நாயகன் நாயகி ஆக விளங்குமாறு அருள்புரியுமாறு யஹோவாவை வேண்டிக் கொண்டார்.

ரோஷ், ஹஷானா—நோன்பு.

புத்தாண்டு தினம். யுகம் யுகமான வழக்கப்படி, தம்பள்ளைகளுக்கு அருமையான விருந்து வைத்தாள் அந்தத் தாய்.

முற்றித்திரண்ட பார்லியின் சன்னமான மாவினால் அப்பம் செய்தாள். வீட்டுத் தோட்டத்தில் தானே பயிரிட்டு வளர்த்த திராட்சைக் கொடியில் விளைந்த கன்னிக் கொத்துகளைப் பறித்து வைத்தாள். மசளுக்குப் பிடிக்குமே என்று, அவள்ளாட்டுக் குட்டியின் இளங்கறியில் பலகாரங்கள் பலவகை செய்து வைத்தாள். ஜாடி நிறைய திராட்சை ரசம் நிரப்பி வைத்தாள்.

புதுமணத் தம்பதிகள் அந்த அன்புத்தாயின் மனம் நிரம்ப விருந்து உண்டார்கள்.

உலகத்தின்

பத்து பங்கு அழகில் ஒன்பது பங்கு அழகும்,
பத்து பங்கு அறிவில் ஒன்பது பங்கு அறிவும்,
பத்து பங்கு அழிவில் ஒன்பது பங்கு அழிவும்

பெற்றுக் கொண்டதாம் ஜெருசேலம் நகரம்.

ஸ்ரீநியும் சாராவும் ஜபா தேவ் வழியாக நசருக்குள் நுழைந்தார்கள். தேவ் அருகே 'ஜெருசேலம் போஸ்ட்' செய்தித்தாள் ஒன்று வாங்கினான் ஸ்ரீநி.

ஒரு நொடி, அந்தத் தாளைப் புரட்டினான் ஸ்ரீநி. ஆங்காங்கே, இஸ்ரேலிய வீரர்களும் அரேபிய வீரர்களும் எல்லைச் சச்சரவுகள் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். நான்கு தாள்கள் தள்ளி, வழக்கமான கலாச்சாரப்பகுதி இருந்தது. ஸ்ரீநி அதைப் படித்தான்.

முப்பெரும் மதங்களுக்குப் புனிதமான இடம் உலகிலேயே ஒன்றுதான்—அது ஜெருசேலம். ஜெருசேலத்தின் மோரியா மலைக்குன்றின் மீதுதான் தமது ஏகப்புத்திரனைத் தகனபலி கொடுத்தான் ஆப்ரஹாம்—உலத்தின் இருள் அகல அங்கேதான் ஞானமொழி அருளிணார் யேசுபிரான்—அல்லாஹ்வின் புனிதத் திருமுடியை அங்கிருந்துதான் அறியலுற்றார் நபிநாயகம். சாரா தன் கணவனை அழைத்துக் கொண்டு, தாவீது ஆலயம் வந்தாள்.

வெண்கலத் தூண்கள் தாங்க, பொன் தகடு போர்த்தி, வைரத்தாலும் வைரம் பாய்ந்த கேதுரு மரங்களரலும் தாவீது கட்டிய அந்தக் கோயில் அங்கே இல்லை. பளிங்கும் சுண்ணச் சாந்தும் கொண்டு, மூலக்கோயிலின் 50-இல் ஒரு பங்கு அளவுக்கு கட்டப்பட்டிருந்த கோயில் மாத்திரமே இருந்தது.

தாவீது மாமன்னனின் பெருமைகளைப் பேசியவாறே, அங்கே இருந்த பழம் பொருட்காட்சியகத்திற்குள் நுழைந்தார்கள் இருவரும்.

தாவீது கோவியத்தை வென்றதும், சாலமன், ஒரு குழந்தைக்காக இரு பெண்கள் ஆடிய வழக்கைத் தீர்த்ததும், அங்கே உயிரோவியங்களாய் இருந்தன. மகா கலைஞர்கள் மைக்கேல் ஆஞ்சலோவும் ரெம்பிராண்டும் யூதக் கலாச்சாரத்தின் மறு ஜனனத்திற்கு ஜீவனாய் இருந்தார்கள்.

ஒரு பகுதி— நீதி நூற்காட்சி—

‘எல்லார்க்கும் சமமானநீதி’ என்னும் மோஸேயின் வாக்கு, உலகின் எந்தெந்த நாடுகளில் சட்டமாக இருக்கிறது என்னும் ஒரு பட்டியல் இருந்தது. அங்கு அன்றைய ரோமானியச் சட்டங்களாயினும் சரி, இன்றைய அமெரிக்கச் சட்டங்களாயினும் சரி, அவற்றில் எல்லாம், சூதாட்டாரா கருத்துக்கள் தான், மணிச்சரத்தின் பொண்கயிறு தோரா வலியுறுத்தும் சபாத் ஓய்வு நாள் இல்லாத நாடு அரிது என்று எழுதி வைக்கப்பட்டிருந்தது.

பழம் பொருட்காட்சிப் பகுதியில் தங்கத்தால் இழைக்கப் பட்ட ஆடை, அணிகலன்கள் யாஹோவா திருக்கோயிலின் ஏழு தீபங்கள் போன்றவை இருந்தன.

தங்கமும், வெள்ளியும் இழைத்துப் பின்னப்பட்ட, அந்த கனத்த ஆடைகளைத் தாங்கி நின்ற பழம் இஸ்ரேலியனின் மேனி, எத்தனை வலுவானதாக இருக்க வேண்டும் என்று வியந்தான் ஸ்ரீநி.

“இந்த ஆடைகளைப் பார்க்கிற போது, அந்தக் காலத்து மனுஷர்கள் ஆயிரம் வருஷம் வாழ்ந்த கதையை நம்பி நோமானால், அவர்கள் மலைக் குன்றுகளை கவண் கற்களாய்ப் பயன்படுத்தியதையும், பெரிய மரங்களைக் கைகளால் கவ்விப் பிடுங்கியதையும் நம்பத்தானே வேண்டும் ஸ்ரீநி.”

“பரிணாமம் என்பது வளர்ச்சி என்றும் அர்த்தப்படுமானால் அத்தகைய அசுர சக்திகள் இன்றைய மனுஷனுக்கு இல்லாமற் போனது விந்தையல்லவா?”

மோரியா மலை தேவலாயம் வெறும் சுவராக நின்றிருந்தது. உலகத்திலேயே பெரியதான அந்தத் தேவாலயத்தில் ரத்தினக் கம்பளங்கள் வரிக்கப்பட்டிருந்த தொழுகையிடம் கண்ணிற்குத் தெரியவில்லை. முப்பதினாயிரம் பேர் அல்லும் பகலும் உழைத்துக் கட்டிய அது சிதைந்து கிடந்தது. அது அழுது புலம்புவது போலிருந்தது.

‘இந்தப் புலம்பும் சுவர் சிரிக்கும் நாள் என்றோ அன்று தான் யூதர்களும் சிரிப்பார்கள்.’

நபி நாயகத்தின் ஆத்தமம், அல்லாவைச் சந்தித்த இடத்தில் மேகக் கூட்டங்களைக் கிழித்துக் கொண்டு விண் தொட்டு நின்றிருந்தது ஒரு நேரம். அதன் விதானங்களும் வெளி வாயில்களும் தங்கப் பாளங்களால் மின்னிக் கொண்டிருந்தன. எந்தத் திசையிலிருந்து நுழைவோர்க்கும் அந்தத் தங்கப் பாளங்களில் பட்டுத்தெறித்து மீளும் சூரியப் பிரகாசம்தான் வழிகாட்டி. கொஞ்சமும் தூசி படாவண்ணம் நூற்றுக் கணக்கான பணியாட்கள் அதைக் காத்து நின்றார்கள்.

தான் ஒரு முறை படித்தது நினைவிற்கு வர ஸ்ரீநி கேட்டான்:

‘‘இத்தனை செளந்தர்யமும், புனிதமும் கொள்ளையடிக்கப் பட்டு விட்டதை நினைத்தால், கடவுள் தன்னைக் காத்துக் கொள்வதற்குக் கூட சக்தியற்றவர் என்ற கேலிப்பேச்சு நிரூபணம் ஆகிவிடும் போலிருக்கிறதே சாரா.’’

‘‘ஆலயம் கூட ஆண்டவள் அருள்தான். அருளை உரிய பெருமைகளோடு காப்பது, மக்களின் கடமையே தவிர கடவுளின் கடமை அல்ல, ஸ்ரீநி.’’

கிறிஸ்துநாதர் ஆலயங்களைப் பார்க்கிற போது சிலுவையும் முள்முடியும் ஸ்ரீநியின் கண்முன் நின்றன.

‘‘சாரா, ஒவ்வொரு புரட்சியாளனுக்கும் சமூகம் வழங்கும் பரிசும் நன்றியும் சிலுவை, தூக்குக் கயிறு, துப்பாக்கிக் குண்டு, இப்படித்தானே இருக்கின்றன?’’

கிழக்கு எல்லைவில் இருந்த ஒரு கிப்புட்ஷ் கிராமம் புதுமணத் தம்பதிகளுக்கு அழைப்பு விடுத்தது.

முதல் நாள், கிராமத்தவர், தம் பண்ணை நிலங்களைச் சுற்றிக் காண்பித்தனர். ஒரு காலத்தில் அங்கே எங்கு

பார்த்தாலும் மணற்குன்றுகள்தான். அந்த மணற்பாலை இன்று ஆரஞ்சுத் தோட்டங்களாய்ப் பூத்திருந்தது. சாரி சாரியாய் குலை தள்ளிக் கொண்டு மலர்ந்திருந்த வாழைத் தோப்புகள். ஸ்ரீநியின் நினைவுகள் காவிரிக் கரைக்குத் திரும்பி மீண்டன.

நிலமனைத்தும் அங்கு வாழ்வோர் அனைவர்க்கும் பொது வுடைமையானது. அதன் மகசூல் உழைப்பவர் அனைவருக்கும் சம உரிமை உடையது.

ஸ்ரீநி, கிப்புட்ஷ் கிராமத்தின் பொதுவுடைமை வாழ்க்கையை வியந்தான்.

மறுநாள் —

ஒரு திருமண வைபவத்தில் இருவரும் கலந்து கொண்டார்கள்.

மணமகன் ஒரு ட்ராக்டர் டிரைவர், மணமகள் ஒரு ஆசிரியை. சாராவின் தாயாரின் மாணவி. மணமகள், அலங்கரிக்கப்பட்டு ஒரு ட்ராக்டர் ட்ரெய்லரில் அமர்த்தப் பட்டிருந்தாள். மணமகன் இன்னொரு ட்ராக்டர் ட்ரெய்லரில் அமர்ந்திருந்தான். அந்த ட்ராக்டர்கள் இரண்டும் மணமக்கள் வருவதே போல ஜோடி போட்டுக் கொண்டு வந்து கொண்டிருந்தன.

ஒவ்வொரு வண்டியின் பின்னேயும் ஐந்தைந்து ட்ராக்டர்கள் வந்து கொண்டிருந்தன. கிராம மக்கள் பலரும் அதில் அமர்ந்து வந்தார்கள். திருமணத்தை ஆசீர்வதிக்கும் ராபி ஒரு வண்டியில் வந்தார், அதிலேயே ஸ்ரீநியும் சாராவும் வந்தார்கள்.

சதுரங்கட்டியது போல இருந்த நான்கு ஈச்ச மரங்களுக்கு நடுவிலே, அனைவரும் கூடினார்கள். இளைஞர் நால்வர் ஆளுக்கொரு மண்கிளறி கொண்டு வந்தார்கள்.

விரல்கள் நீண்ட பெரிய கைகளைப் போல அவை தெரிந்தன.

மண் கிளறியின் ஒவ்வொரு விரலிலும் தம் தேசியக் கொடியின் ஒவ்வொரு நுனியைக் கட்டி, கொடியின் அறுகோண நட்சத்திரத்தைத் தங்களின் தலைக்கு மேலே தூக்கிப் பிடித்தார்கள். மணமக்கள் கொடியின் அடியிலே வந்து நின்றார்கள். தேசியக்கொடி அவர்களுக்கு கூரையாக இருந்தது

மணமகள் தூய வெள்ளுடை பூண்டு இருந்தாள். கையி லொரு கடிகாரம். அதைத்தவிர அவள் ஒரே ஒரு நகை பூண்டிருந்தாள். அது அவளின் இன்முகத்துப் புன்னகை. மணமகள் ஒரே ஒரு நகை அணிந்திருந்தான். அது அவன் முகத்திலே பிரகாசித்த நம்பிக்கை.

மணமக்கள், தம் உறவினர்கள் நண்பர்கள் முன்னால் மண, மன ஒப்புதல் அளித்தார்கள். ராபி, தால் முத் பகுதிகளை வாசித்து ஆசீர்வதித்தார்.

திருமணம் இனிது நிறைவுற்றது.

அன்று இரவு —

கிப்புட்ஷ் கிராமத்தில் எல்லாரும் துயின்று கொண்டிருந்தார்கள். இரு ஜோடிப்புறாக்கள் மட்டும் இன்பம் பயின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

நள்ளிரவு வேளை தாண்டிப் போயிற்று.

திடீரெனத் துப்பாக்கிகள் வெடித்தன. எல்லைக்காவல் வீரர்கள், ஊடுருவல்காரன் ஒருவனைப் பிடித்து வந்தார்கள்.

உறக்கம் ஓடிப் போயிற்று.

மீதி இரவை கதை பேசிக் கழித்தார்கள்.

“ஒரு உண்மைக்கதை சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்.

நான் தேசிய சேவைப்படையில் சேர்ந்து ஆறு மாதம் ஆயிற்று. போரிடும் முதல் நிலை வீரர்களுக்கு உதவுவதும் உணவு தயாரிப்பதும் மற்றபடியான எழுத்து வேலைகளைக் கவனிப்பதும் தான் தேசியப்படைப் பெண்கள் பிரிவின் வேலை.

படைப்பயிற்சி கொஞ்சம் கடுமையானது தான். ஐந்து பேருக்கு ஒரு அறை ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. நான் கொஞ்சம் ரிசர்வ் டைப். என் அறைத் தோழி ஒவ்வொருத்தியும் ஒரு ஹாபியை வைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஒருத்தி நன்றாகப் படம் வரைவாள்.

ஹிட்லரின் மரணக் கொட்டடியில் அவளுடைய தாய் பலவந்தப் படுத்தப்பட்டு, அவ்வாறாக அவள் உயிர் பெற்றாள். உலகப் போர் முடிந்த பிறகு, யூதர்கள் அடைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு கொட்டடியை மீட்டபோது, அவளுடைய தாயும், உயிர் மீண்டாள். அதன் பிறகு கைக்குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு அந்தத் தாய் இஸ்ரேல் வந்து சேர்ந்தாள்.

குழந்தையாக இருந்தபோது அவள் நெஞ்சின் மீது ஸ்வஸ்திக் குறி சூடுபோட்டிருந்தார்கள் பாவிகள். ராணுவ மருத்துவ மனையில்தான் பிளாஸ்டிக் சர்ஜரி மூலம் அதை அழித்தார்கள். உண்மையாகவே அவள் நல்ல கலைஞி. பல்வேறு இடங்களில் அவளின் ஓவியங்கள் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டன. இப்போது, அவள் ஒரு பிரெஞ்சு ஓவியனோடு பாரிசில் வாழ்கிறாள்.

இன்னோருத்தி—

நன்றாகப் பாடுவாள் அவள். நல்ல குரல் அவளுக்கு. மெல்லிசையில் நல்ல பயிற்சி இருந்தது. தேசியப்படைப் பயிற்சிக் காலம் முழுவதும் சுதந்திரத்திருநாள், படை விருது வழங்கும் நாள், வீரர் நினைவு நாள் யாவற்றிலும் அவள் பிரதானப் பங்கு வகித்தாள். அந்நாட்கள்

எல்லாம் அவளுடைய இசையோடு தொடங்கின. நிறைவுற்றன.

இஸ்ரேலிய ராணுவ கமேண்டர் ஒருவரின் மகள் அவள். தாயற்றவள். அப்பாவின் செல்லப் புத்திரியான அவள் தான் அவருடைய திரண்ட சொத்துக்கு வாரிசு, ஒரு படை அதிகாரியை மணந்து கொண்டாள் அவள். தற்போது தேசிய வானொலியில், இசைப்பிரிவில் திட்ட அலுவலராகப் பணி புரிகிறாள்.

அடுத்தவள்—

சர்வதேச ஜ்யோனிச இயக்கத்தில் சம்பந்தப்பட்டிருந்த பழமையானதொரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள். அவள் தாத்தாவும், பாட்டியும் இஸ்ரேலுக்கு வந்து அரை நூற்றாண்டுக்கு மேல் ஆகிப் போயிற்று. ரொம்பவும் அச்சாரமான பெண், அவளுக்குக் கடமையும் மதமே ஹாபியும் மதமே.

யஹோவாவைத் தவிர வேறொன்றும் அறியாதவளாகவே இருந்தாள், அவள். இப்படியே இருந்தால் யாரையடி கட்டிக் கொள்வாய் நீ, யஹோவாவையா, என்று கேலி பண்ணுவார்கள். நல்ல அழகி. நாங்கள் கூட அசட்டுச் சிங்காரி என்றுதான் அவளைக் கூப்பிடுவோம்.

மகளிர் சேவை நிலையம் நடத்தும் குழந்தைகள் நலமன்றத் துணைத்தலைவியாக இருக்கிறாள் இப்போது.

கடைசியாய் ஒருத்தி,

அமெரிக்காவில் இருந்து. தன் அம்மாவோடும் அண்ணனோடும் வந்து இஸ்ரேலியக் குடியுரிமை பெற்றவள்.

தனது வம்ச வழியினர் யூதமத ஆச்சாரம் தவறாமல் வாழ வேண்டும் என்றும், தவறுங்கால் தனது திரண்ட சொத்தின் தொண்ணூறு சதம் யூதமதக் கல்வி ஸ்தாபனத்திற்கு ஒப்படைக்கப் பட வேண்டும் எனவும் உயில் எழுதி வைத்து

விட்டாராம், அவளுடைய தாத்தா. ஆதலால் அந்தச் சொத்தினைக் காத்துக் கொள்ளுகிற முயற்சியில், அந்தக் குடும்பம் இங்கே வந்து சேர்ந்தது.

அவள் கலகலப்பாக இருப்பாள். எல்லோரிடமும் நன்றாகப் பழகுவாள், அவளுடைய ஹாபி, ஸ்டாம்ப் சேகரிப்பது.

அவளுடைய ஸ்டாம்ப் ஆல்பத்தை நான்கூட வாங்கிப் பார்த்திருக்கிறேன். அவளிடம் இருந்த ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட ஸ்டாம்புகளை அவள் எனக்குக் கொடுத்தது உண்டு.

ஒருநாள் :

அவளுக்குப் பிறந்த நாள் பரிசு பார்சல் ஒன்று வந்தது. அந்தப் பார்சலை நான் தான் முதலில் வாங்கினேன். ஆல்ப்ஸ் மலையின் வண்ணக் காட்சிகள், தோகை விரித்த மயில்கள் என்பதாக அழகிய ஸ்டாம்ப்புகள் அதன் மீது ஒட்டப்பட்டிருந்தன.

வாசலில் இருந்து அறைக்குள் செல்லுவதற்குள், பொறுமை தாளாத நான், ஆசையால் உந்தப்பட்டு அந்த மயில் ஸ்டாம்ப்பைப் பிரித்தேன். பிரிப்பதற்குக் கொஞ்சம் சிரமமாய் இருந்தது. பிரித்ததும் எனக்கு அதிர்ச்சியாகப் போய்விட்டது.

ஸ்டாம்ப்பின் பசைப்புறம் வழக்கமாக இருப்பதைப்போல இல்லை. வேறு ஒரு மாதிரியாக இருந்தது. பார்சலை அவளிடம் கொடுத்து விட்டு, "அந்த ஸ்டாம்பை எனக்குக் கொட்டி" என்று கேட்டேன். அவளோ, "அது மட்டும் வேண்டாம், வேறு எது வேண்டுமானாலும் எடுத்துக் கொள்" என்றாள்.

இவ்வாறே இரண்டு மூன்று முறை நேர்ந்தது.

அந்த ஸ்டாம்ப் ஏன் அப்படி இருக்கிறதென்று பல நாட்கள் நான் மண்டையைப் பிய்த்துக் கொண்டேன்.

அப்புறம் ஒரு நாள் எங்கள் வார்டனிடம் தெரிவித்து விட்டேன்.

மூன்றுமாத காலம் அவளைக் கண்காணித்து அதற்குப் பிறகு அவளைக் கைது செய்தார்கள்.

இராணுவ ரகசியங்களை ஒற்றறிய முயன்றதாக அவள் மீது குற்றம் நிரூபிக்கப்பட்டது.

தேசியப் படைத்திட்டத்தில் அவள் சேர்ந்தது எதிரிகளின் திட்டமிட்ட சதி.

செய்திகளை அச்சிட்டு, காமிராவைப் பயன்படுத்தி அதைச் சுருக்கி ஒரு சின்னப்புள்ளி அளவாக ஸ்டாம்பு சுருக்குப் பின்புறம் பதித்து, அந்த ஸ்டாம்பை அவளுக்கு அனுப்பும் தபால்களில் ஒட்டி அனுப்புவார்கள்.

எங்கள் இராணுவ சமையல்காரன் ரகசிய மையமாகச் செயல்பட்டான். அவள் செய்தி போக்குவரத்தின் ஒரு வழியாக உதவியிருக்கிறான்.

ஒற்றர் கும்பல் ஒன்று முழுமையாய் கைது செய்யப் பட்டது அவளுக்கு ஆயுட்சிறை. அவளுடைய அண்ணனுக்கு ஏழு வருஷக் கடுங்காவல்.

“உளவாளிகளையேபிடித்துவிட்ட கெட்டிக்கார உளவாளி நீ. இவ்வளவு நாள் இதை எனக்கும் சொல்லாமல் இருந்தாயே!”

“ஜனாதிபதி இதற்காகத் தம் கைப்படப் பாராட்டுக் கடிதம் ஒன்று எழுதியிருந்தார்!”

மறுநாள் :

சாராவும், ஸ்ரீநியும், “பென்னி” யூதர்கள் வசிக்கும் பகுதிக்குச் சென்றார்கள். பென்னி யூதர்கள், இந்தியர்கள், மலையாளம் பேசும் கேரளியர்கள், தமிழும், ஆங்கிலமும்

அவர்கள் பேசினார்கள், ஹிப்ரூவும் பேசக் கற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மஹனோ ஹாலிம் என்னும் சோசலிஷ் இளைஞர் பேரணி ஸ்ரீநியை 'இன்றைய இந்தியர்' என்னும் தலைப்பில் ஒரு அரைமணி நேரம் பேசுமாறு கேட்டுக் கொண்டது.

“அன்பிற்கினியவர்களே,

உங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் எனது அன்பு வந்தனம்.

இந்தியரும், இஸ்ரேலியரும், இயற்கையை வணங்குகிறவர்கள். கடவுளை 'யஹோவா' என்கிறீர்கள் நீங்கள். நாங்களும் அவனை ஒங்கார விளியில் தான் அழைக்கிறோம், யஹோவா பிரபஞ்சத்தின் மையம். நாங்கள் வணங்கும் சூரிய தேவனும் அப்படித்தான்.

உன்னதமான மக்கள் நீங்கள். ஏதேன்ஸ் நாட்டில் எண்ணும எழுத்தும் தோன்றா முன்னம் இலக்கியம் படைத்தது உங்கள் ஹிப்ரூ மொழி. ரோம் நகரில் கட்டடங்கள் தோன்று முன்னர் அரண்மனைகளைக் கட்டி மகிழ்ந்தது இஸ்ரேல் பூமி.

எனது சகோதர மக்களே! இன்று உங்கள் தேவையெல்லாம் உங்களை அங்கீகரிக்கும் உண்மை அன்பு ஒன்று தான். ஒருவரின் கடவுள், இன்னொருவரின் சைத்தான் அல்ல. ஒருவரின் சொர்க்கம், இன்னொருவரின் நரகம் அல்ல. ஒருவர் வாழ்க்கை, இன்னொருவர்க்கு மரணம் அல்ல.

என் மனைவி சாரா சொன்னாள்,

நாறு மொழிகளும்,
நாறு வகைக் கலாச்சாரமும்,
நாறு துறை ஞானமும் கொண்டது,
இஸ்ரேல் தேசம்

அது உண்மையே ஆகட்டும்.

இந்திய இஸ்ரேலிய ஸ்நேகிதம்,
வருஷக் கணக்கில் அல்ல,
நாட்கணக்கில் அல்ல,
யுகக் கணக்கில்

தால்முத்தும் இந்திய வேதங்களும் இதை சாசனம் படுத்துகின்றன.”

பெரிய பேச்சாளன் போல ஸ்ரீநி, உணர்ச்சி வசப்பட்ட தனது பேச்சை முடித்தான். நிமிஷக் கணக்கில், கை தட்டுதல்கள் தொடர்ந்து பரவிற்று.

அவன் பாரத நாட்டின் தேசிய கீதத்தை அட்சரம் பிசகாமல் இசைத்தான். அனைவரும் ஆடாது அசையாது நின்றுருந்து மரியாதை செலுத்தினர்.

அடுத்து, இஸ்ரேலிய தேசியகீதம்.

இரண்டாயிர வருஷ நம்பிக்கை
இன்னும் வற்றவில்லை.
யூத பூமியில், ஜெருசேலத்தில்,
சுதந்திரமாய் வாழ்வோம்

ஸ்ரீநியும், சாராவும் வீடு திரும்பினார்கள் .

இஸ்ரேலிய நாடாளுமன்றத்தின் புதிய கட்டிடத் திறப்பு விழா. அதில் கலந்து கொண்டு சாரா, அன்னையார், ஸ்ரீநி மூவரும் வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள் .

அன்னையார் சொன்னார். “ஸ்ரீநி, சாரா திரும்பி வந்து, இங்கு பல்கலைக்கழகத்தில் தானே வேலை ஏற்க வேண்டியிருக்கும், தாங்களும் இஸ்ரேலியக் குடிமகனாக மாறி விடுங்களேன். இஸ்ரேலிய தேசம் அறிவாளிகளை மதிக்கிற தேசம்.”

யோசனையில் ஆழ்ந்தான் ஸ்ரீநி. மெதுவாக நயமாக அவன் பதிலிறுத்தான்.

“அரசாங்கத்தின் விதிமுறைகளை அறிந்து கொண்டு, பின்பு எனது ஒப்புதலைத் தெரிவிக்கிறேன் அம்மா.”

புத்திசாலியான ஸ்திரிக்குப் புருஷனின் வாக்கே வேதம், என்று தால்முத் வலியுறுத்துவதை நன்கு அறிந்தவள் சாரா. தனது கணவனின் கருத்தே, தனது கருத்தும் என்று தன் அன்னைக்குத் தெரிவித்தாள் அவள்.

அன்பு சாரா, இதோ இந்தத் தமிழகம் தான் என்னைப் பெற்றது. இதுதான் கேரளம், இங்கு ஏலம் விளைகிறது. இது ஆந்திரம், இங்கே நெல் விளைகிறது. இது ராஜஸ்தானம், இங்கு வீரம் விளைகிறது. இதுதான் வங்களாம்; இங்கே புரட்சி விளைகிறது என்றெல்லாம் தனது மணித்திரு நாட்டை குமரி முதல் இமயம் வரை சுற்றி வந்து உலாக்காட்டி மகிழ வேண்டும் என்று தன் நெஞ்சுக்குள்ளே சுற்பித்துக் கொண்டிருந்தான்.

‘ஸ்ரீநி நீங்கள் பிறந்த மண்ணையும் தவழ்ந்து ஆடிய வீட்டையும், காண்பது தான் எனது முதல் ஆவல். நீங்கள் ஊர்ந்த தெருக்களில் எனது கால்கள் ஊரவேண்டும் உங்கள் கால்களில் பட்ட காவிரி மணற்பொடி என்பாதங்களிலும் படவேண்டும். நீங்கள் குதித்தாடிய காவிரி நீரில் நானும் குதித்தாட வேண்டும்’ என்று சொல்ல நினைத்திருந்தாள் சாரா.

உயிர்ப்பொன்னால் ஆன குஞ்சுப் புறாக்களை, பஞ்சுத் தரையில் மெல்ல வைப்பதைப் போல ஸ்ரீநி, சாராவை இந்தியமண்ணில் இறக்கி விட்டது விமானம்.

திருச்சி வந்து சேர்ந்தார்கள்.

“கால் வலிக்கிறதா சாரா?”

“வலியைப் பார்த்தால் கோயிலைப் பார்க்க முடியுமோ, யஹோவாக்கோயில் கூட மலையுச்சியின் மீதுதான் இருக்கிறது.” மலைக்கோட்டைக் கோயிலை நோக்கி மேலே செல்லச் செல்ல, ஒருவர் பேச்சு ஒருவர் காதினில் விழவில்லை. சொற்களையெல்லாம் காற்றே அடித்துக் கொண்டு போனது. ஆசைக்காக அவள் உடுத்தியிருந்த காஞ்சிப்பட்டுப் புடவை தோளை விட்டிறங்கி கொடி போலப் படபடத்தது.

தூரத்தே தென்னையும், வாழையும், வானத்திற்குப் பச்சை வண்ணம் பூசிக் கொண்டிருந்தன. சூரியன் மேல்வானில் கிடந்தான். அவனுடைய வெம்மை குறைந்து கொண்டிருந்தது.

“நான் பிறந்த வீட்டையும் ஓடி விளையாடிய தெருவையும் பார்த்து மகிழவேண்டும் என்றாய் சாரா. அந்த அக்ரஹாரத்து வீடு இப்போது எப்படியிருக்கிறதோ... அதை விற்று விட்டு ஓடிப்போய்ப் பல வருஷங்கள் ஆகின்றன. உன்னோடு நானிருக்கிற நிலையில் உலகமெல்லாம் என்னுடையது என்று கம்பீரமாக இருக்கிறது என் மனம். சிதலமாகிப் போய்க் கிடக்கும் அந்த அக்ரஹாரத்திற்கு நான் அந்நியன் இப்போது.”

“மன்னியுங்கள், என்னை. எந்த மன்தனும் தன்னைத் தானே அந்நியப்படுத்திக் கொள்வதில்லை. சமூகம் தான் அவனை விரட்டுகிறது. சரி, வாருங்கள் போகலாம். உங்கள் கருத்து வழியேதான் என் கண்ணும் காலும்.”

வானம் சாம்பல் பூசிக் கொண்டது, மாலையாகிப் போனது. கடைவீதி வழியே தங்கியிருந்த விடுதிக்கு நடந்தே வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்களின் உறக்கத்தை சொர்க்க வாசலின் கதை ஒருமணி நேரம் ஒத்தி வைத்தது.

‘கோர்ச்சடும், நரசடும் நமது வீஞ்ஞான யுகத்தில் இல்லைதான், மறு ஜன்மம் என்பதும் இல்லைதான்.

தமிழ்நாடன்

என்றாலும் அப்படி நம்புவதனால் எந்தத் தப்பிதமும் வந்து விடாது. அடுத்த ஜன்மம் என்று எனக்கு ஒன்று இருந்தால், அப்போதும் நீங்களே என் கணவராக வர வேண்டும்!”

“நான் கொடுத்து வைத்தவன் தான் சாரா...”

“ஒரு கதை சொல்லுங்கள் ஸ்ரீநி.”

“என்ன கதை சொல்ல... முகம்மதியப் பெண்ணொருத்தி ஸ்ரீரங்கநாதன் மேல் காதல் கொண்ட கதையொன்று சொல்லட்டுமா?

பாபர் படையெடுப்பிற்குப் பிறகு, இந்தியா மெல்ல, மெல்ல இஸ்லாமிய நாடாகி வந்தது. தமிழ்நாடு நீங்கலாகத்தான், இஸ்லாமியர்களின் மஹா ஹிந்துஸ்தானப் பேராட்சி நடந்தது. எவ்வளவோ முறை முயன்றும் இந்தியாவின் தென்பகுதியை மட்டும் அவர்களால் கைப்பற்ற முடியவில்லை.

அந்தக் குறையை நிறைவாக்குவதே தமது லட்சியம் என்றிருந்தார்கள் டெல்லி ராஜாக்கள் ... அவர்களின் வெறிக்கு மனிதத்தலைகள் விளையாட்டுப்பந்துகள் ஆயின. ஹிந்துக் கோயில்களில் இருந்த ஸ்வர்ண விக்ரஹங்களை தமது அந்தப்புர மாளிகைச் சுவர்களுக்கு வைத்து கட்டினார்கள். தேவ ஆபரணங்களை உருக்கி, நாணயமாய் வார்த்தார்கள். ஸ்வாமிக்கு அணிவித்திருந்த ரத்தினங்களைப் பறித்து தமது கிரீடத்தில் சூட்டிக் கொண்டார்கள்.

ஒரு டெல்லி பாதுஷா... அப்படித்தான் மூர்க்கத்தனமாய் தமிழ்நாட்டின் மீது பாய்ந்தான். எல்லையற்ற செல்வங்களைக் கொள்ளையடித்துச் சென்றான்.

அவற்றுள், ஸ்ரீரங்கநாதர் பொற்கிலையொன்றும் இருந்தது.

ஸ்ரீரங்கநாதரின் சௌந்தர்யத்தைப் பார்த்து மயங்கினாள் அந்தப் பாதுஷாவின் மகள். அவள் அந்த விக்ரஹத்தைக் கேட்டு வாங்கித் தன்னுடன் வைத்துக் கொண்டாள். நாளடைவில் அவள் ஸ்ரீரங்கனாதனோடு ஒன்றிப்போனாள். ஸ்ரீரங்கநாதனைத் தன் கணவராக வரித்துக் கொண்டாள்.

பாதுஷா, தான் பெற்ற தங்கச்சிலையின் செயல்கள் கண்டு உள்ளம் வாடினான்.

பக்தர்களோ ஸ்ரீரங்கநாதனின் புதிய நாச்சியை, துலுக்க நாச்சியார்' என்றழைத்துப் பெருமைப்படுத்தினார்கள்.

துலுக்கநாச்சியாருக்கு நடக்கிற விழாதான் ஸ்ரீரங்கத்து விழாக்களிலேயே கொஞ்சம் விசேஷமானது.

“அட நானும்கூட ஒரு துலுக்கநாச்சியார்தான் போலிருக்கிறது!”

ஸ்ரீ நியின் நெஞ்சில் அணைந்தாள் சாரா.

கோழி கூவி காகம் பறந்து போய்க் கொண்டிருக்கிற காலை...

“கோல விளக்கே, கொடியே, விதானமே, ஆலின் இலையாய், அருளேலோர் எம்பாவாய்.”

காற்றில் மிதந்த பாவைப்பாட்டு சாராவைத் துயில் எழுப்பிற்று.

விழிகளை வெளியே ஓட்டினாள் சாரா. மென் பனிப்படலம் பறந்து கொண்டிருந்தது. சூரிய வெளிச்சம் தலைநீட்டிக் கொண்டிருந்தது, ‘காவிரிக்குக் குளிக்கப் போகலாம்’ என்று ஸ்ரீநியைத் தொட்மெழுப்பினாள் சாரா.

ஸ்ரீரங்கம் விஜயத்திற்குப் பின்னால், மாலை அவர்கள் மதுரையில் இருந்தார்கள்.

மீனாட்சியம்மன் கோயில் நுழைவாயில் இருபுறமும் பிச்சைக்காரர்கள் நிறைந்திருந்தார்கள்.

“பிச்சை யெடுப்பது அவமானம் என்று, இவர்கள் அறிய மாட்டார்களா ஸ்ரீநி”

“மதம் வெற்றுச் சடங்காகி விடும்போது கடவுள் தோற்றுவிடுகின்ற போர்க்களம் இதுவே. நாத்திகமும், கம்யூனிஸமும் வேர்கொள்ளும் இடமும் இதுவே” அவர்கள் ராமேஸ்வரம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். மாஸையாகி விட்டது. ஒரு தர்மிஷ்டர் கட்டுவித்திருந்த மடத்தில் தங்கினார்கள். சாராவின் பாரத பக்தியினாலே தான் கோயில் கோயிலாகச் சுற்று வேண்டியிருக்கிறதே என்று நினைத்தவாறே உறக்கத்தைத் தருவித்துக் கொண்டிருந்தான் ஸ்ரீநி.

கத்து கடலோசையும், மேகம் படர்ந்த மெல்விய நிலா வொளியும் குளிர்ந்த காற்றும் சாராவைக் தூங்கவிடவில்லை. அவள் நினைவுகளில் ஆழ்ந்தாள்.

அதிகாலை—

ஸ்ரீநியும், சாராவும் ராமபிரான் ஆலயத்திற்குச்சென்றார்கள். முற்றிலும், கல்லால் ஆக்கப்பட்டிருந்தது அவ்வாலயம். சுற்றிலும், பல மைல் தூரம் மணல் மட்டுமே சூழ்ந்திருந்த அந்தப் பிராந்தியத்தில் பிரம்மாண்டமான அளவில் கட்டப்பட்டிருந்தது அவ்வாலயம்.

உள்பிரகாரத்திற்குள் இருவரும் நுழைந்தார்கள். கைகோத்தவர்களாய் ஸ்ரீராமன் பற்றிய நினைவு கொண்டவர்களாய் இருவரும் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது சடக்கென நின்றாள் சாரா... தன் றெஞ்சின் மீது பலமான தாக்குதல் பெற்றவள் போலானாள் சாரா. அவள் கண்கள் எதிரே தெரிந்த அறிக்கைப் பலகையின் மீது நின்றன.

“இந்துக்கள் அல்லாதவர்கள்,
இதற்கு மேலே செல்லக் கூடாது!

என்று ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டிருந்த வாசகத்தின் மீது நிலைபட்டது அவள் பார்வை.

“நீ வா சாரா, அது இருந்துவிட்டுப் போகிறது, நாம் போகலாம்” விலக முயற்சித்த அவளின் கரம் பற்றி இழுத்தான் ஸ்ரீநி. சாரா அந்த அறிவிப்பைப் பார்த்தவாறு நின்றாளே தவிர, கொஞ்சமும் அசையவில்லை.

“ஒரு சம்பிரதாயத்திற்குத் தான் சாரா இது, வேறு மதத்தவள் நீ என்று நெற்றியிலா எழுதி ஒட்டியிருக்கிறது, வா போகலாம்!”

சாராவைத் தன் பக்கம் திருப்பியவனாய்ச் சொன்னான் ஸ்ரீநி.

கண் கலங்கியவளாய் நின்றிருந்தாள் அவள். அவளிடம் இருந்து வருத்தம் தோய்ந்த மெல்லிய வார்த்தைகள் வெளிவந்தன.

“என்ன சொல்லுகிறீர்கள் ஸ்ரீநி, எனக்கு நானே இந்துப் பெண் என்று வேடம் போட்டுக் கொண்டு அல்லது நீங்கள் சொல்லுகிறீர்களே என்று, நான் கோயிலுக்குள்ளே நுழைவது சரியாகுமா? ராமபிரான் எங்கும் நிறைந்தவரானால், அவர் இங்கே நிற்கிற இந்தப் பெண்பிள்ளைக்காக இங்கும் வருவார்.”

சாரா தொடர்ந்தாள்:

“ஆதியிலே, சாலமோன் பொன்னும் மணியும் கலந்து விண்ணொட்டும்படியாகக் கோயில் கட்டினான் அல்லவா — அங்கும் இப்படித்தான் அடிமைகள் நின்று தொழ ஒரு இடம், பொது மக்கள் உலவி வர ஒரு பிரகாரம், பெண் மக்கள் ஒதுங்கி நிற்க ஒரு மூலை, மதத் தலைவர்கள் பூஜை

தமிழ்நாடன்

நடத்த தெய்வ சந்நிதானம் என்று பிரிவுகளும் உட்பிரிவுகளும் இருந்தன.

தேவாலயத்தைக் கூடப் பகுதி பகுதியாகப் பிரித்துப் பிரித்துதான், இன்று நாமெல்லாம் பிரிந்து பிரிந்து வாழ்கிறோம். பிரிவினை என்பதைப் பிரித்தெடுத்து அழித்து விட்டு அனைவரும் ஒன்றாக வாழவேண்டும் ஸ்ரீநி."

பாரத பூமியின் தென்கோடி புனிதமும் செளந்தர்யமும் மிக்கதாய் விளங்கிற்று.

நித்தியக்குமரி கன்னியாகுமரியின் நிறைவேறாத ஒருதலைக் காதலும், சூர்யோதயமும் அஸ்தமனமும் சாராவின் நினைவில் படிந்தன.

மலைநாட்டின் ஊடே அவர்கள் பயணம் தொடர்ந்தது. சாலயோன் கட்டிய தேவாலயத்திற்கு அகில் மரங்கள் வழங்கிய மண் அல்லவா இது என்று சிலாகித்தாள் சாரா.

மறு நாள்:

விமானம் ஏறி, தமிழகத்தின் தலைநகர்க்கு வந்தார்கள்.

தனது கல்லூரிப் பேராசிரியர் ஒருவர் வீட்டிற்கும், தனது படிப்புக் காலத்தில் தனக்கிருந்த தன் இனத்து ஒரே நண்பன் வீட்டிற்கும், அழைத்துச் செல்லுவதாக, சாராவுக்குத் தெரிவித்திருந்தான் ஸ்ரீநி.

மாலை வேளை.

மெரினா கடற்கரை.

அடுத்து எங்கே போகலாம் என்று பேசியவாறு, மெல்லிய மணற்பரப்பில் மெல்லிய சுவடுகளைப் பதித்தவாறு அவர்கள் மெல்லவே நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். கடற்கரைப் பகுதியில் இருந்து மைக்கில் ஒலித்த ஒரு குரல் அவர்களின் உரையாடலைத் தடுத்து நிறுத்திற்று.

சாரா, அங்கே பார்த்தாள்.

ஜெகஜ்ஜோதியாக விளங்கிக் கொண்டிருந்தது கடற்கரை. ஆயிரக்கணக்கான மின்விளக்குகள் ஜ்வலித்தன.

ஒரு மேடை தெரிந்தது. பின்னணியில் உதய சூரியன், நட்சத்திரம், பிறை போன்ற உருவங்கள் பெரிதான மின் விளக்குகளால் அமைக்கப்பட்டு ஒளி வீசின. மேடையின் மீது நிறைய பேர் தென்பட்டார்கள். யாரோ ஒருவர் பேசும் குரல் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

“அருகில் போய்க் கவனிப்போமா ஸ்ரீநி?”

“சரி”

எண்ணி மாளாத அளவு லட்சேப லட்சம்மக்கள் திரண்டு அமைதியாய் அமர்ந்து ஒரு சொற்பொழிவைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது கண்டு அதிசயப்பட்டாள் சாரா.

“பேசுவது யார் ஸ்ரீநி”

“அறிஞர் அண்ணா என்பவர்.

அதோ தெரிகிறதே உதயசூரியன் சின்னம், அந்தச் சின்னத்தின் கட்சியின் தலைவர் அவர். அந்த நட்சத்திரம் இன்னொரு கட்சியின் சின்னம். அதன் ஸ்தாபகர் ராஜாஜி என்பவர்.

ராஜாஜி தான் நான் பிறந்த சமூகத்தின் தலைவர், ராஜாஜி எல்லாம். சுதந்திர இந்தியாவின் முதல் கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்தவர் அவர். உலகம் அவரை நன்கு அறியும்.

அண்ணா உலகமெல்லாம் வாழும் தமிழர்களின் தலைவர், நான் அசைத்தால் நாடே அசையும் என்னும் அளவு செல்வாக்கு மிக்கவர், உலகத்தை நன்கு அறிந்தவர் அவர்.

இவர்கள் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் இந்த நாட்டில் இரண்டு காரியங்கள் நடைபெறும்.

ஒன்று : மதப்பற்றாளர், மரபாளர் யாவரும் தமது காரியங்களுக்கு ஜீவனும், தீர்வும் ராஜாஜி அவர்கள்தான் என்று சத்தியம் பூண்டிருப்பது.

மற்றது : தமிழர்கள், ஏழை, எளியவர்; தீண்டத்தகாதோர் என்று தாழ்த்தப்பட்டோர், பகுத்தறிவாளர் யாவரும் தங்களின் சமுதாயப் புரட்சிக்குத் தளபதி அண்ணா அவர்கள் என்று சூள் கொண்டிருப்பது.”

“ஓ...”

“ஆம், சாரா. பழமையையும், மௌடிகத்தையும், பார்ப்பணரிடத்திலே கண்ட அந்தத் தலைவர், தனது சமுதாயப் புரட்சியைத் தொடங்கினார், கட்டி வா என்றால் வெட்டி வரும் தொண்டர்கள்.”

“சரி, இப்போது இரு துருவங்களும் எப்படி இந்த மேடையில் இணைந்தன? பகை எவ்வாறு உறவாயிற்று?”

“சாரா, தமிழ்நாட்டில் ஏதோ ஒரு அதிசயம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அது சிலருக்கு விபத்தாகக் கூடப் படலாம்.”

“ஏன், அதிசயம் என்று மட்டுமே, நம்பட்டுமே. அதனால் நன்மை விளைந்தாலும் விளையலாம் அல்லவா!”

“உண்மையாகவே, அறிவுள்ள எவனும், இதைத்தான் விரும்புவான். இதோ—இந்த மேடைத் தோற்றம்—மக்கள் பெறும் உணர்ச்சி, மக்களின் உள்ளத்திற்குள் புகுந்து நின்று வாழ்க்கையின் செயல்பாடுகளாக உருவம் கொள்ளுமானால் சரி, ஆனால்...”

“அப்படி ஆகாது என்று சந்தேகிக்கிறீர்களா, ஸ்ரீநி.”

“இது தேர்தல் கால ஏற்பாடு. யார் ராஜாவாவது என்பதற்கான ராஜதந்திரம். அடுத்த சில மாதங்களில் நடக்க இருக்கும் பொதுத் தேர்தலில் வெற்றி பெறுவதற்கான தற்காலிகக் கூட்டணி.”

“சாதாரணமான அரசியல் வாதிகளுக்கும், இந்த அளவு மஹத்தான சக்தி படைத்த தலைவர்களுக்கும் வேறுபாடு உண்டல்லவா?”

“எதிர்காலத்தை ஆழநோக்கும் தீட்சண்யத்தோடு, செயல் திட்டத்தோடு இவர்கள் ஒன்று கூடி இருந்தால்!”

“அது நிஜம் என்னும் போது, உண்மையாகவே இந்தப் பூமியில் புது வாழ்வும் புதிய கலாச்சாரமும் கருக்கொண்டு விட்டது என்று அர்த்தம் சாரா.”

“சரி, என்ன பேசுகிறார் ‘அண்ணா’ என்று கேட்டுச் சொல்லுங்கள்”.

“அக்ரமம் ஆர்ப்பரிக்கிறது. அதை இசையாகக் கொண்டிடுக என்று ஆணவ அரசு கட்டளை இடுகிறது.

“அக்ரமம் அழிக்கப்பட்டு, நீதி நிலைநாட்டப்பட்டு வளம்பெருக்கப்பட்டு, வன்கணாளர் கொட்டம் அடக்கப்பட்டு, எல்லாரும், இன்புற்று இருந்திடும் நெறி கடைபிடிக்கப்பட்டு, மக்களின் பொது நலன் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்.

“மூதறிஞர் ராஜாஜி அவர்கள் மொழிந்தார்கள்—யமுனை, கங்கை, மறைந்து ஓடும் சரஸ்வதி மூன்று நதிகளும் கூடும் இடம் பிரயாகை. அதில் குளித்தால் துன்பங்கள் நீங்கும் அதைப் போலத்தான் இந்தக் கூட்டணி என்று.

“மார்க்ஸீயக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தோழர் முத்தையா, அவர்கள் கூறினார்கள்.

எத்தனை போலீஸ் வந்தாலும், எத்தனை ராணுவம் வந்தாலும், கூட்டணியின் வெற்றியை அழித்துவிட முடியாது என்று.

“தமிழர் தலைவர், ஆதித்தனார் அவர்கள் கூறினார்கள், அன்றைக்கு வெள்ளைக்காரர்கள் கூட காங்கிரசுக்கு ஆளும் தகுதி இல்லை என்றுதான் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். கூட்டணி ஆட்சி செய்ய முடியாது என்று கூறுவது அறியாமை என்று.

“இஸ்லாமியச் சமூகத்தின் தனிப்பெரும் தலைவர் காயிதேமில்லத் அவர்கள் கூறினார்கள். ஆளும் கட்சி

இன்று துண்டு துண்டாகச் சிதறிக் கொண்டிருக்கும் போது, தனித்தனியே இருந்த கட்சிகள், ஒன்று சேர்ந்திருப்பது, இந்த நாட்டின் வரலாற்றிலேயே பெரிய திருப்பம் என்று.

“நண்பர்களே, அறிஞர்கள், அனுபவமிக்கவர்கள், பண்பாளர்கள், மக்களின் மீது பாசம் கொண்டவர்கள் இவர்கள். இவர்களின் குளுரைகளை, உங்களுக்கு மீண்டும் நினைவு படுத்துகிறேன்.

“ஆட்சி பீடத்தில் இருப்பவர்கள் — கூட்டணியைத் தாக்கிப் பேசுகிறார்கள். அரைக்க அரைக்க சந்தனம் மணக்கும். அடிக்க அடிக்க பந்து மேலே உயரும். திட்ட திட்ட கூட்டணியின் பிணைப்பு மேலும் வலிவாகும், வாழ்க அந்த வசவாளர்கள்.

“நண்பர்களே, காந்தியார் காங்கிரஸ் வைரக்கல், இன்றைய காங்கிரஸ் கண்ணாடிக்கல், காகிதப்பூ மணக்காது, காங்கிரஸ் சமதருமம் இனிக்காது.

“கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு என்பவற்றை மூச்சாகக் கொண்ட கழகத்தின் சார்பில் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன், எதையும் தாங்கும் இதயம் எங்கள் இதயம்.

“கைப்பிடி அளவுதான் இதயம். அந்தச் சின்னஞ்சிறு உறுப்பில்தான் மனிதனின் வாழ்க்கை அடங்கிக் கிடக்கிறது.

“ஜனநாயகச் சாதனங்களில் மிகச்சிறிய சாதனம் ஓட்டு. ஆனால் அந்த ஓட்டுச் சீட்டில்தான் ஜனநாயகத்தின் எதிர்காலமே அடங்கிக் கிடக்கிறது.”

மேடைப் பேச்சு, தேன்மழையாகப் பொழிந்தது, கடலெனப் பெருகி, ஆக்ரோஷத்துடன் அலையடித்தது.

யாதோ ஒரு மஹாயக்கும் நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்று கருதியவள் போல அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள் சாரா.

நள்ளிரவைத் தாண்டியும் கூட்டம் நீண்டது.

“அப்பாடி, மூன்று மணி நேரம் போனதே தெரியவில்லையே.”

“நாளை இரவு வரை கூட இவர்கள் கேட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள். தலைவர்களும் கூட அதுவரைக்கும் பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள் சாரா”

காணும் இடமெல்லாம் கடல்போல் பரந்து பாய்ந்து கொண்டிருந்தது கோதாவரி. கிழக்கும், மேற்கும், வான விளிம்பு வரை பச்சைக் கம்பளம் போர்த்துக் கிடந்தது.

வாரணாசி:

அந்தப் பூமி ஆதிசங்கரரின் திருப்பாதங்களை முத்தமிடும் பாக்கியம் பெற்றிருந்தது. அங்கே மிதந்த காற்று புத்த பகவானின் ஞானமொழி தம்மாலை உலகிற்குரைத்த தூதுவனாய் பணியாற்றி இருந்தது. அந்தத் திருத்தலம் ஜனனத்தீர்த்தங்கரர்களின் ஜனனத்திற்குக் கருப்பையாய் இருந்தது.

மும்மதங்களின் சங்கமம் ஜெருசேலம் மாத்திரம் அல்ல என்று தெரிந்துகொண்டாள் சாரா.

மோனநிலாவில், ஓய்யாரமாய் நின்றுருந்தது தாஜ்மஹால். சாரா, ஸ்ரீநியின் இதயங்களே தாஜ்மஹாட்களாக உருப் பெருக்கம் பெற்றன. அங்கே அப்போது காதல் ஆலயங்கள் மூன்று இருந்தன.

ஸ்ரீநியும், சாராவும், பழமையிலிருந்து மீண்டு, புதுடெல்லி வந்தனர்.

எத்தனை பெருமைகள் உடையதாக இருந்ததோ அத்தனை சிறுமைகள் உடையதாக இருந்தது டெல்லி. எத்தனை

பழமையானதாக இருந்ததோ அத்தனை புதுமையானதாகவும் இருந்தது டெல்வி. எத்தனை அமைதியாகத் தெரிந்ததோ அத்தனை சச்சரவுகளோடும் இருந்தது டெல்வி.

செக்கர் வானம் மறைந்து சாம்பல் பூத்து விடுகிற நேரம்:

மங்கிய வெளிச்சத்திலும் கஜூரோஹோ ஆலயச் சிற்பங்கள் கம்பீரமாய் நின்றன. ஆலயத்தின் உள்ளே அந்திவேளைப் பூஜை நடந்து கொண்டிருந்தது.

மதங்கேஸ்வர் ஆலயத்தின் அர்த்த மண்டபம்—

ஆளுயர விங்கம் 'வருக' என்று நின்றிருந்தது.

ஜனனத் தத்துவத்தை அறிந்து கொண்டவர்களே போல, ஸ்ரீநியும், சாராவும் காந்தர்ய மஹாதேவ மண்டபத்திற்குள் நுழைந்தார்கள்.

சிகரங்களின் புறப்பரப்பில், உட்பரப்பில், தூணில், விதானத்தில் எங்கும் சிற்பங்கள். அவ்வாலயம் ஒரு சிற்பாலயமாக இருந்தது.

அங்கே ரதியும், மன்மதனும்.

வலிவுகொண்ட வளைப்புடன் மன்மதன் உடல், நெடிய உருவம், காதல் ததும்பும் விழிகள். தனது காதலனின் அழகு முகத்தையே வைத்த கண் வாங்காது பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் ரதி. அவள் விழிகள் காதல் விழிகள். புன்முறுவல் பூத்த அதரம். மன்மதனின் முத்தத்திற்கு ஏங்கித் துடிப்பது போல இருந்தது. மதர்த்துப் பருத்த இரண்டு சமஸ்தனங்கள், ஒரு ஸ்தனம் மன்மதனின் இடப்புறத்து மார்பினை உரசிக் கொண்டும், இன்னொரு ஸ்தனம் மன்மதனின் இடது கையின் நெடிய விரல்களின் தாளத்திற்கும் தாங்கலுக்கும் வயப்பட்டு இருந்தன.

சாரா மன்மதனைப் பார்த்தாள். அவளுக்கு ஸ்ரீநியின் உருவமே தெரிந்தது. மன்மதனின் தலைபைப் பார்ப்பாள்.

பின் ஸ்ரீநியின் தலையைப் பார்ப்பாள். மன்மதனின் முகத்தைப் பார்ப்பாள். பின் ஸ்ரீநியின் முகத்தைப் பார்ப்பாள். மன்மதனின் நெஞ்சைப் பார்ப்பாள். பின் ஸ்ரீநியின் நெஞ்சைப் பார்ப்பாள்.

ஸ்ரீநி, ரதியைப் பார்த்தான். தனது சாராவைப் பார்த்தான். கற்சிலையையும் உயிர்ச்சிலையையும் மாறிமாறிப் பார்த்தவாறே, 'ஒண்டர்புல் கிரியேஷன்' என்றான் ஸ்ரீநி.

தனது கைவிரல்கள் தன்னவன் கைவிரல்களோடு ஆடிக்கொண்டிருந்த நர்த்தனத்தில் உள்ளம் இழந்து போயிருந்த கிராரா, உணர்ச்சி பெற்றவளாய் "எதைச் சொல்லுகிறீர்கள்?" எனக் கேட்டாள்.

'இதோ இதைத்தான்.' ஸ்ரீநி, சாராவின் கையை மீண்டும் இறுகப் பற்றினான். அவன் பார்வை அவளுடைய நெஞ்சுக்குள் ஓடி, அங்கே காதலைத் தேடியது. விழியுயர்த்திய அவள் முகம் சிவந்தாள்.

புதுடெல்லிக்கு மீண்டார்கள், அவர்களை தீபாவளி நோன்பு வரவேற்றது.

வானத்தைக் கிழிக்கும் வெடிச்சத்தங்கள், ஆகாயத்தில் எகிறிப்பாயும் தீச்சரங்கள், காற்றிடையே கோலமிட்டுக் கீழிரங்கும் பானங்கள்- சாராவுக்குப் போர்க்கால வெடிச்சத்தம் நினைவுக்கு வந்தது.

தீபாவளிப் புராணக் கதையைக் கேட்ட சாரா இனப்போர் எந்தக் காலத்திலும் தீராதது போலிருக்கிறதே என்றாள்.

"மோஹஞ்சதாரோ, ஹராப்பா இரண்டையும் கையோடு பார்த்துவிட்டுப் போய்விடலாமே" கெஞ்சினாள் சாரா.

"இயலாது சாரா. புராதன சிந்து சமவெளி ஒரு பனிப் போர்க் கருவியாக ஆக்கப்பட்டு விட்டது. பாகிஸ்தான்

நமக்கு விசா வழங்காது, பிறகொரு முறை வந்து போகலாம்...⁵

கொஞ்சம் புறாக்கள் இரண்டும் தம் கூட்டிற்குத் திரும்பின.

ஸ்ரீநி தனது பணியைத் தொடர்ந்தான், சாரா ஸ்ரீநியோடு குடித்தனம் தொடங்கினாள்.

5

அந்த வீடு சிறியது, என்றாலும் இருவருக்கும் போதுமானதாக இருந்தது. முண்ணைக்காட்டிலும் எதற்கெடுத்தாலும், உணர்ச்சிவயப்படுபவள் ஆனாள் சாரா. எது ஒன்றைச் செய்தாலும் ஸ்ரீநியின் விருப்பத்திற்கு ஒத்துவருவது போலத் திட்டமிட்டுச் செய்தாள். கணவனின் கலாச்சாரம் என்கிற ஸ்டைல் அவளைப் பற்றிக் கொண்டது.

சாரா இந்திய உணவு வகைகளைச் சமைக்கக் கற்றுக் கொண்டாள். ஸ்ரீநியைப் பெயரிட்டு அழைப்பதை விட்டு விட்டாள். காலையில் ஒவ்வொரு நாளும் அவனுக்கு முன்பே எழுந்திருந்து அவனைத் தொட்டு, டியர் என்று அழைத்துத் தயில் எழுப்பிவிடத் தொடங்கினாள்.

ஸ்ரீநி, தனது வாழ்க்கை, நிறைவான வாழ்க்கை என்று கருதிப் பெருமிதப்பட்டான். தனது மகிழ்ச்சி கண்டு, தான் மகிழ்ச்சி கொள்ளுகிற மனைவிக்காக எப்போதும் மகிழ்வானதையே செய்யலானான்.

இருவரும் அவ்வப்பாது எண்ணித்தொலையாத கற்பனைகளிலும் பேச்சுகளிலும் ஆழ்ந்து போவார்கள். நாள் முழுவதும் தனக்குப் பிறக்கப் போகும் செல்வத்தைப் பற்றிப் பேசுவாள், சாரா. தனது வம்சவிருட்சம் நாளும் பொழுதும் வளர்வது கண்டு ஸ்ரீநிக்கும் பெருமை பிடிபடாமல் இருந்தது.

சா.—7

ஸ்ரீமதி சட்டர்ஜி, அவ்வப்போது சாராவுக்கு சீரும் சிறப்பு களும் செய்த வண்ணம் இருந்தார்கள் அவளுக்குப் புத்தாடைகளும், பொன் நகைகளும் வாங்கிக் கொடுத்து அலங்கரித்து மகிழ்ந்தார்கள். தன் வயிற்றில் ஒரு பெண் குழந்தையைப் பெறக் கொடுத்து வைக்காத அவர்கள் சாராவுக்கு யாவும் செய்து பார்த்து தன் மன ஏக்கம் தணிந்தார்கள்.

ஸ்ரீ நி, சாராவின் பேச்சும் நினைவும், சந்தர்ப்பத்தில், அவர்கள் சென்று வந்த தேசங்களும் கண்டு வந்த காட்சி களுமாக இருக்கும்.

அவர்களின் பயணம், அன்பு என்பதே வாழ்க்கை என்றும், சகோதரத்துவம் என்பதே மனித வாழ்க்கை என்றும், அவர்களுக்குப் போதித்து இருந்தது.

கீழ்த்திசையும், மேல்திசையும் திசைகளற்று ஒன்றே ஆகி ஒரு கூரையின் கீழே ஒரு குடும்பம் என்றாயின. அவர்களின் வாழ்க்கைத் தேர், மெல்லவே இனிமையாகச் சென்று கொண்டிருந்தது.

ஸ்ரீ சட்டர்ஜி, தேசாபிமானம் மிக்க ஒரு பழம்பெரும் குடும்பத்தில் பிறந்தவர், தனது தாய்நாட்டு நடப்புகள் அவருக்குக் கவலையூட்டின.

மூத்த தலைவர்கள், இயற்கையின் விதியை ஒப்புக்கொண்டவர்கள் போல், ஒவ்வொருவராய் மறைந்து கொண்டிருந்தார்கள். பொதுத்தேர்தல் விரைந்து வந்து கொண்டிருந்தது.

தேர்தலில் இனமும், மதமும், அதே அளவில் பணமும் முன் நிறுத்தப்பட்டன.

இந்து மஹா சாம்ராஜ்யம் என்ற கொள்கையுடைய ஒரு கட்சி, முஸ்லீம்களுக்கும் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் எதிராகப் பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட்டது. சிறுபான்மையினர் நலன்காப்பதற்காக முஸ்லீம்கள் களத்தில் இறங்கினார்கள்.

மதம் மாறிய கிறிஸ்தவர்களின் உரிமைக்காக, ஊர்தோறும் வேலை செய்தார்கள் கிறிஸ்தவர்கள். தேர்தல் மும்முரம் ஆனது.

தமிழ்நாட்டில்:

ஆளும் கட்சி வேட்பாளர் ஒருவர், ஏராளமான நில புலன்கள் உள்ளவர், முதலமைச்சரின் தயவால், நவீனத் தொழில்களிலும் ஈடுபட்டு பணத்தை வாரிக்கொழிக்கிற கோடீஸ்வரர்.

அவருடைய ஆதரவாளர்கள் ஓட்டு வேட்டைக்குப் புறப் பட்டார்கள். வாக்காள மகா ஜனங்களுக்கு வழங்குவதற்கு வண்டி வண்டியாக வெகுமதிகளோடும் தாரைதப்பட்டை முழக்கத்தோடும், அவர்கள் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒரு சேரி;

வாலிபன் ஒருவன் அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தினான்.

“அஞ்சு வருஷத்திற்கு ஒருதரம், உங்களின் உயர்ந்த ஜாதிக்கால்கள். இந்த மண்ணில் பட்டால் போதுமா? அதனால் மழை பொழிந்து பயிர் செழித்து, வீடுகளில் அடுப்பெரிந்து எங்கள் வயிறுகள் நிரம்பி விடுமா? ஓட்டு விற்பவர்கள், இங்கே யாரும் இல்லை, திரும்பிப் போங்கள்.”

வார்த்தைகள் பலத்து, விவாதம் முற்றி, கைகலப்பு உண்டாகிவிட்டது. அந்த வாலிபன் நண்பர்களில் சிலர் வண்டியில் இருந்த துணிமணிகள், தானியம் இவற்றையெல்லாம் கீழே இறக்கி இறைத்தார்கள்.

அந்தச் சேரிக்கு அருகே ஒரு சிறு பண்ணையார், அதே தொகுதியில் தேர் தலுக்குப் போட்டியிட்டார். அவருடைய கட்சி பொதுவுடைமை கட்சி.

அவருடைய பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டு தான், சேரி இளைஞர்கள் பொருளாதார விடுதலை, சமஉரிமை என்று வேட்கை கொண்டு அலைந்தார்கள்.

ஓட்டு கிடையாது என்று தான் துரத்தப்பட்டதை நினைத்து நினைத்து மனம் புண்ணாகிப் போனார், வேட்பாளரின் ஆதரவாளர். அவரும் ஒரு பெரிய மிராசு தார். ஏறிட்டுப் பார்க்கவும், பேசவும் காலம் காலமாகப் பயந்து கிடந்த சேரி, இப்படிச் செய்து விட்டார்களே என்று அவமானத்தால் அவர் துடித்தார். அவர்களின் வாய்க்கொழுப்பை எவ்வாறும் அடக்கியே தீருவது என்று கங்கணம்பூண்டார் அவர்.

ஒரு நாள் நள்ளிரவு—

அவருடைய அடியாள் ஒருவன் சேரிமக்களின் தண்ணீர்த் தொட்டியில் விஷத்தைக் கலந்து விட்டான்.

மறு நாள் காலை —

தண்ணீர் குடித்தவர்கள் எல்லோரும் வாந்தி எடுத்தனர். புழங்கியவர்கள் எல்லோரும் மயங்கி வீழ்ந்தனர் சேரியில் பல வீடுகளில் இப்படி. சேரிக் குழந்தைகள் மூன்று இறந்து போயின.

போலீஸ் வந்தது. புலன் விசாரித்தது. ஒவ்வொரு நாளும் விசாரித்துக் கொண்டே இருந்தது.

சேரி மக்கள் ஊர்க்கூட்டம் கூட்டினார்கள். போலீசுக்குத் தெரியாத துப்பு அவர்களுக்குத் தெரிந்தது. வேட்பாளரின் ஆதரவாளன்தான் அந்த விஷமி என்று கண்டு கொண்டார்கள்.

தேர்தலில் ஒரு ஓட்டு கூட அவருக்குப் போடுவதில்லை என்று ஊர்க்கூட்டம் முடிவு செய்தது

மூன்று உயிர்களைப் பறித்து விட்ட அந்தத் தேர்தலைப் பகிஷ்கரிப்பது என்று தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் சம்மேளனம் தீர்மானித்தது.

உயர்ந்த ஜாதிகளும், தாழ்த்தப்பட்ட ஜாதிகளும் அணிபிரிந்து, எதிரெதிரே, நின்றுசெயல்பட்டன. தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் பகிஷ்கரிப்பால், தேர்தலை நடக்காமல்

நின்று போய்விடுமோ என்பதுபோலப் பிரச்சனை வளர்ந்தது.

ஒரு ஊரில் பற்றிய தீ, நாற்புறமும் பரவிபது. தொடர்ந்து கொலைகளும் தீ வைப்புகளும் வேகமாகப் பரவின.

மாநிலம் முழுவதும் இதே நிலை.

முதலமைச்சரும் கவர்னரும் மாநிலமெங்கும் பறந்து சென்று அமைதியை மீட்க முயன்றனர். பல்வேறு இனப் பிரமுகர்களையும் கட்சித்தலைவர்களையும் சந்தித்து தேறுதல் கூறி வேண்டுகலை முன் வைத்து கொந்தளிப்பைக் குறைக்க முயன்றனர். முதலமைச்சருக்கும், கவர்னருக்கும் தைரியமும் யுத்தியும் உள்ள பல்வேறு உயர் அதிகாரிகள் அல்லும் பகலும் உடனிருந்து உதவினார்கள்.

அரசாங்கம் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் ஒரு தலைப் பட்சமானவை, போதாதவை என்றன எதிர்க்கட்சிகள். ஆளும் கட்சிக்கு எதிரான கடுமையானதொரு சூழல் உருவாகத் தொடங்கியது.

ஸ்ரீசட்டர்ஜி அவர்கள் தாயகம் அழைக்கப்பட்டார். அவரைத் தமிழ்நாட்டின் கவர்னராக நியமிக்கலாம் என்று கருதியது மத்திய அரசு.

ஏற்கெனவே தமிழ்நாட்டில் உயர் அதிகாரியாகப் பணியாற்றி, பரிச்சயமான அவர், மாநிலத்தில் அமைதியை நிலை நாட்டுவார் என்று எதிர்பார்த்தது அரசு.

எதிர்பாராத அழைப்பைக் கண்டு, சற்றே திகைத்துப் போனார் ஸ்ரீசட்டர்ஜி.

இந்தியா புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமானார் அவர்.

ஸ்ரீநிக்கும், சாராவுக்கும் ஆறுதலும், தேறுதலும் கூறி விட்டு, சூழந்தை பிறந்ததும் மூவருமாய்த் தம் வீட்டிற்கு, இந்தியாவிற்கு வருமாறு அழைப்பு சொன்னார் ஸ்ரீமதி சட்டர்ஜி. அமைதியானதொரு அல்லிக்குளம் போலிருந்த

அவர்களின் மனத்தில் திடுமென வீசப்பட்டதொரு கல் போலாயிற்று அந்தப் பிரிவு.

ஸ்ரீசட்டர்ஜி குடும்பத்தை வழியனுப்பி வைக்கிற நாளில், ஒரு சின்னக்குழந்தையின் மனதுபோல, சாராவின் மனம் தேம்பலாயிற்று.

ஸ்ரீநி. சாரா இருவரின் தனிக்குடித்தனம் இன்னும் தனிமைப்பட்டுப் போயிற்று.

ஸ்ரீநி, சாரா இருவரும் சேர்ந்து போக்கிய பொழுது சளுக்கு மேலே, எஞ்சிய தனிமைக்கு ஆலன் அவர்கள், சிறிது அளவேனும் துணையாக இருந்தார்.

சாரா சமர்ப்பித்திருந்த டாக்டர் பட்ட ஆய்வுரை பரிசீலனையில் இருந்தது; அதனுடைய அங்கீகாரம் சிறப்பானதாக அமைய வேண்டுமே என்று ஆசை கொண்டிருந்தவளாக இருந்தாள் சாரா.

ஆலன் அவர்களுடைய, நெடுநாளைய ஆராய்ச்சி நூல் வடிவம் பெறலாயிற்று. அச்சாகிய ஒவ்வொரு பகுதியையும், சரிபார்த்தலுக்கும் ஒப்புதலுக்கும் அவருக்கு அனுப்பி வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். உண்மையில் சாரா தான் அவற்றைச் சரி பார்த்து அனுப்பி வைத்தாள்.

நியூயார்க் நகரத்தில் பெரியதொரு நிறுவனத்தில் அவர்களின் நூல் வெளியீட்டு விழா நடந்தது.

ஆலனின் ஆய்வு 'இனங்களும் மரபுகளும்' என்று தலைப்பிடப்பட்டிருந்தது. மொத்தம் பத்துத் தொகுதிகள்.

1. இனங்களின் தோற்றம்.
2. இனங்களுக்கு இடையே உறவுகள்.
3. இனங்களுக்கு இடையே உள்ள பிரச்சனைகள்.

என்னும் முதல் மூன்று தொகுதிகள் அன்று வெளியிடப்பட்டன.

ஆலன் தமது கருக்கமான முன்னுரையை இப்படித் தொடங்கி இருந்தார்.

“உண்மைகளைச் சொல்லத் தயங்குகிறபோது, நாம் பொய்மைக்கு அடிமையாகிப் போகிறோம்.”

அவருடைய ஆராய்ச்சியின் சுருக்கம் பின் வருமாறு இருந்தது:

“மனித இயக்கத்தின் திறவுகோல் இனம். இந்தத் திறவு கோலை முறையாகப் பயன்படுத்தினால், நல் வாழ்வு எனும் பொற்கோட்டையைத் திறக்கலாம். இன்றேல், போர் என்னும் நரகவாயிலைத் திறந்து விட்டு விடுவோம்.”

மனிதனை, தேக ஜீவிகள் என்றும், அறிவு ஜீவிகள் என்றும் இரண்டு இனமாகப் பிரிக்கலாம் — முன்னவர் தமது உடலால் வாழ்பவர். பின்னவர் தம் ஞானத்தால் வாழ்பவர்.”

போர், ஒரு உடற்கூற்றுத் தேவதான். மனித வரலாறு, மனிதன் மேற்கொண்ட போர்களின் தொடர்கதை ஆகும்.”

அதிகமாயும், அடிக்கடியும் போர்களைத் தொடக்கி வைத்தது தேக ஜீவிகளே. செமிட்டிக் இனம் மீது அராபியர் — எகிப்தியர் தொடுத்த போர்களும், வெள்ளையர் மீது, மங்கோலியர் — தார்த்தாரியர் — பெர்ஷியர் — மூர்கள் தொடுத்த யுத்தங்களும்; இந்திய ஆரியர் மீது ஆப்கானியர், துருக்கர், தொடுத்த சண்டைகளும் நமக்கு வரலாறு காட்டும் உதாரணங்கள்.

தேக ஜீவிகள், இயற்கையின் அனுசரணத்திற்கு, இன்னும் ஆட்படாதவர்களாகவே உள்ளனர். இயற்கையைப் பழக்குவதிலும், ஆட்படுத்துவதிலும், அறிவு முதிர்ச்சியின்மையால் அவர்கள் தோல்வி உறுகிறார்கள்.

மானுட லட்சியம் அமைதி தான், தேக ஜீவிகள் தமது ரொளத்திரம் குறைத்து தமக்குத் தாமே இட்டுக்

கொண்ட மூடப்பழக்கம் என்னும் மனவிலங்கை ஒடித்தெறிய வேண்டும். அறிவு ஜீவிகளோ, கால காலமாய் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் பல்வேறு இடங்களில் தேகஜீவிகளுக்குப் பூட்டிய அடிமைத்தனம் என்னும் கைவிலங்கைத் திறந்து விட்டு, அனைவரையும் சுதந்திரப் புருஷர்களாய் ஆக்குதல் வேண்டும். நிறம், மொழி, பிறந்த மண் பார்க்காது அவர்களின் மனோ வளர்ச்சிக்கு உறுதுணை ஆதல் வேண்டும்.”

நூல் வெளியீடு கோலாகலமாய் நிறைவுற்றது.

தொடர்ந்து விமர்சனங்கள் புறப்பட்டன.

ஒரு அறிஞர் ஆலன் அவர்களின் கருத்தை வன்மையாக மறுத்தார்.

“தோல் நிறத்தாலும், தலைமுடியாலும் இனம் பிரித்துப் பாகுபடுத்திக் கூறு கூறுகிறாய் மனுஷனைச் சிதைத்துப் போட்டிருப்பது போதாதென்று இந்த வேலை வேறா? மனிதன், மனிதன் தான். எல்லா விழிகளும் பார்க்க இயன்றவை, எல்லா செவிகளும் கேட்க இயன்றவை. எல்லாக் கைகளும் உழைக்க இயன்றவை. எல்லா மனங்களும் அறிவு உள்ளவையே.”

“கூறுபட்டுக் கிடக்கும் இந்த உலகம், ஒருலகம், ஒரு நாடு ஒரு அரசு என்று என்றுமே ஒன்றாகாது என நிரூபிக்க முயல்கிறது இந்த ஆராய்ச்சி” என்று தனது வருத்தத்தைத் தெரிவித்தார் ஒரு நம்பிக்கை வாதி.

ஆலன் அவர்களின் ஆராய்ச்சியை நூலாக வெளியிட்டிருந்தது, ஒரு அமெரிக்க எண்ணெய்க் கம்பெனியின் பொதுநலப் பிரிவைச் சேர்ந்த கலாச்சார அமைப்பு. பற்பல சிறு நாடுகளைத் தனது சேப்டி லாக்கருக்குள் வைத்துப் பூட்டிக் கொள்ளும் அளவுக்கு செல்வ வளம் மிக்கது, அந்த எண்ணெய் நிறுவனம். ஆவனூடைய ஆராய்ச்சிக்கு மில்லியன் கணக்கான டாலர்களை வழங்கி

தமிழ்நாடன்

யிருந்த அது தனது ஆதிக்கத்தில் இருந்த டெலிவிஷன் மூலம், மற்றொரு நிகழ்ச்சிக்கு ஏற்பாடு செய்தது.

ஆலன் டெலிவிஷனில் தோன்றி தமது ஆய்வுச் சுருக்கத்தை வாசித்தார்.

டெலிவிஷன் காட்சியில் அவர் தமது கருதுகோள் களுக்கு ஏராளமான சான்றாதாரங்களை, ஆவணங்களை, போட்டோக்களை, படங்களைக் காண்பித்தார்.

விமர்சனக் காற்று, மெல்லவே அவருக்குச் சாதகமாய்த் திரும்பியது.

“மனிதவியலின் ஒரு குறித்த பங்கினை நிறைவேற்றியுள்ள இந்த ஆராய்ச்சி, இதுவரையில் இந்தத் துறையில் வந்துள்ள ஆராய்ச்சிகளில் மிகச் சிறந்தது, பலவகை இனங்களும் தமது வேறுபாடுகளை மறந்து, ஒன்றாக வாழ்வதற்கு இனி முயற்சிக்கும்”

என்றனர் சிலர்.

ஆலனுக்கு எந்த அளவிற்கு ஆதரவு பெருகியதோ அந்த அளவிற்கு எதிர்ப்பும் பெருகியது.

“ஆலன் ஒரு திரிபுவாதி, முதலாளித்துவக்கருத்து முதல் வாதி. நீக்ரோக்களுக்கு தனி உடல் அமைப்பு என்றார்கள் நாஜீக்கள். நாஜிய ஆதரவு ஆலன் நீக்ரோக்களுக்குத் தனி மனம், தாழ்ந்த அறிவு என்று அவமானப்படுத்துகிறார்”

என்று கண்டித்தது, நியூயார்க்கில் இருந்த கருஞ்சிறுத்தை இயக்கம்.

“வெள்ளை, கருப்பர் சமாதானமாய் சகவாழ்வைக் குறிக்கோளாய்க் கொள்ளவில்லையென்றால் அமெரிக்கா மனிதரற்ற பூமியாய், மீண்டும் வெறும் காடாய் மாறிப்போகும், இதைத் தவிர்க்கும் மார்க்கம் கருப்பரை விட வெள்ளையர்க்கே நன்கு தெரியும்”

என்று டே லிவ்ஷனில், ஆலன் வாசித்த உரையைக் கேட்ட க்ளுச்ளஸ் க்ளான் வெள்ளை இன வெறியர்கள், ஆலனை டெலிபோனில் அழைத்து. இன்னும் சில தினங்களில் அவருடைய வீடு கொளுத்தப்படும் என்று அறிவித்தார்கள் ஆலன் அத்தனைக்கும் அஞ்சாதவராக இருந்தார். தமது ஆய்வைத் தொடர்ந்து நடத்திக் கொண்டிருந்தார்.

அமெரிக்க அரசு, ஆலன் அவர்களிடம் அமெரிக்க இந்தியர்களின் கலாச்சார சிறப்பு பற்றி ஒரு ஆய்வுரை கேட்டிருந்தது. கேட்கப்பட்டு இரண்டு ஆண்டுகள் ஆயின. இன்னும் ஆறு மாதங்களில் அறிக்கையைச் சமர்ப்பிக்குமாறு அரசு கேட்டுக் கொண்டது.

அமெரிக்க ஆதி குடிகளின் பண்பாட்டுப் பழமையைப் பாதுகாப்பதும், பல நூறு ஆண்டுகளாய் அவர்களிடையே பழக்கத்தில் இருக்கும் நாட்டு மருத்துவம் பற்றி ஆராய ஒரு கல்லூரி அமைப்பதும் அரசின் நோக்கம்.

நோவஹோ இந்தியர்கள் வாழும் பகுதிக்கும் பயணப்பட்டார் ஆலன்.

தனித்துப் புறப்படுவதா அல்லது துணையோடு செல்வதா என்று அவர் யோசித்த வேளையில், ஸ்ரீநி வந்தால் தானும் உடன் வருவதாகத் தெரிவித்தாள் சாரா. புதிய விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்வதில் ஆவல் மிக்கவனான ஸ்ரீநி, தானும் புறப்பட்டான்.

அவர்கள் ஒரு செவ்வியந்தியத் தலைவன் வீட்டில் தங்கினார்கள்.

உபச்சார விருந்துக்குப் பிறகு உரையாடல் ஆரம்பம் ஆயிற்று.

‘ஒரு காலத்தில் நாங்கள் இன்னும் இரண்டாயிரம் மைல்களுக்கு வடக்கே தான் வாழ்ந்தோம்.

அது ஒரு துயரமான கதை... ஸ்பெயின் காரர்கள் இங்குக் குடியேறியபொழுது எங்களின் குடிமாற்றமும் நிகழ்ந்து போயிற்று.

எங்களின் வில்லும் அம்பும். துப்பாக்கிக் குண்டுகளிடத்தில் தோற்றுப் போயின. அழுவதற்கு இருந்த விழிகளைத் தவிர யாவற்றையும், இழந்தோம். எதிர்த்து நிற்க வழியின்றி, தப்பிச் செல்வதற்கு இருந்த ஒரே மார்க்கமான தெற்குப் பக்கமாய் ஓடிவந்தோம்.

ஓடி வந்து, ஒரு பத்தாண்டுக்காலம், புதிய வாழ்க்கையை உருவாக்குவோம், வயிறு நிறைந்து தலை நிமிர்கிற நேரம் எங்கள் தலை மீது மீண்டும் கத்தி விழும்.

இப்படியே, இருநூறு வருஷ காலம் எங்கள் வாழ்க்கை போயிற்று. ஓ! ஆராய்ச்சிக்காரர் அல்லவா நீங்கள்... இதெல்லாம் உங்களுக்கே தெரிந்திருக்குமே.

ஒரு நூற்றைம்பது வருஷம் முந்தி,

எங்களுடைய கிராமம் ஒன்று சூறையாடப்பட்டது.

ஒருவர் பாக்கியில்லாமல் கொண்டு போட்டார்கள். சவமாய்க் கிடந்தவர்களின் காதுகளைப் பத்திரமாய் நறுக்கி எடுத்தார்கள். ஒரு நூறு பேரின் காதுகளை ஒன்றாய்ச் சேர்த்து, தன் கடமை உணர்வுக்குச் சாட்சியாய் கவர்னருக்கு அனுப்பி வைத்தானாம் கொள்ளைக்குத் தலைமை வகித்த ஸ்பேனியத் தளபதி.

அதைவிடக் கோரமான இன்னொரு சம்பவம். சரியாக நூறு வருஷத்திற்கு முந்தி நடந்தது.

எனது தாத்தா சிறுவயதாக இருந்த காலம்.

ஐக்கிய ராஜ்யங்களின் தளபதி ஒருத்தன். அவன் பெயர் கார்தன். அவனுடைய படையொன்று, எங்கள் மக்களின் உயிர்களை அழித்தது. ஊர்களை அழித்தது. வீடுகள் தீயில் எரிக்கப்பட்டன. ஆடு, மாடு, பயிர், பச்சை உயிரோடு

எனது தென்பட்டாலும் அதைக் கொன்றனர். எதிர்த்து நின்று போரிட்டு, தமது சக்தியெல்லாம் இழந்து, என் மக்கள் ஒன்பதினாயிரம் பேர் அவனுக்குச் சரண் அடைந்தார்கள்.

ஒன்பதினாயிரம் பேர்களையும் கொலைக்களத்திற்கு ஓட்டிக் கொண்டு போனான் அந்தத் தளபதி.

கொலைக்களம், முன்னூற்று ஐம்பது மைல்களுக்கு அப்பாலே. அவர்கள் குதிரை மீதேறிக் கொண்டு, எங்களை விரட்டினார்கள். கல்லில், முள்ளில், கானகத்தில், பலைச்சரிவில், காட்டாற்றில் நடந்து நடந்து, உறக்கம் இன்றி, உணவு இன்றி ஆடு மாடுகள் போல் படுகளம் வந்து சேர்ந்தோம்.

பட்டினிப் போட்டே என் மக்களைக் கொன்றான் அந்தக் கார்கள். பட்டினியாலும், நோயாலும் மாண்டு மண்ணாகிப் போனவர்களைத் தவிர மீதிப்பேர், தமது மண்ணுக்குத் திரும்பி செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டனர். நாலு ஆண்டு காலத்திற்கு அப்புறமாய், அந்த நீண்ட நடையில் செத்துப் பிழைத்துத் தப்பித்துவந்த மீதம் தான், இப்போது இருக்கிற எங்கள் குலம்.

எனது தாத்தாவும் அப்படி மாண்டு மீண்டவர்களுள் ஒருவர்.

அதோ, அங்கே தெரிகிறதே... குன்றுத் தொடர்கள்,

அங்கே ஒரு குகை இருக்கிறது. விசாலமான குகை. மழைக்கும் வெய்யிலுக்கும் பாதுகாப்பாய் ஒரு ஆயிரம் பேர் ஒண்டிக் கொள்ளலாம்.

ஸ்பானியர் படையெடுப்பு ஒன்றின் போது அந்தக் குகையினுள் அபயம் புகுந்தார்கள் என் மக்கள். ஸ்பானியர்கள் பாறைச்சுவர் மீதேறி, உள்முகமாகச் சுட்டார்கள், உள்ளே உயிரோடு இருந்த சில பேரையும் குத்தீட்டியாலும் வாளாலும் வெட்டிக் கொன்றார்கள். உயிர் பிரிவதற்கு முந்தி, தான் சிந்திப ரத்தத்தை இரு கையாலும்

தோய்த்து, அவலத்தின் அடையாளமாக பாறையின் மீது தமது கைரேகைகளைப் பதித்தார்கள் எங்கள் குலமக்கள்.

அந்தக் கைப்பதிவுகள், எங்கள் இனத்தின் ரத்த சாட்சியமாய், அந்தப் படுகொலைக் குகைக்குள் இன்னும் பசுமையாய் இருக்கிறது

சரி, பழசெல்லாம் போகட்டும்—

இப்போதெல்லாம் அப்படி நடக்காது என்று நம்புகிறோம். ஆனாலும் எங்கள் பிள்ளைகளை, வெள்ளைநாகரிகப் பிசாசு பிடித்துக் கொண்டு விட்டது.

எது, எப்படியோ, எனது பேரக்குழந்தைகள் இந்தியர் உரிமை, இந்தியர் ஆளுமை என்று குரல் கொடுப்பது, மனதிற்கு நிறைவாக இருக்கிறது.

நாங்கள் செத்தொழிந்த இந்தியர்கள் அல்ல, சிவந்த இந்தியர்கள், நாங்கள்தான் ஆதி அமெரிக்கர்கள், கடைசி அமெரிக்கர்கள் அல்ல.

சரி நெடுதேரம் ஆகிப்போனது, ஒரு 'ப்யோடே' சாப்பிடுங்களேன்."

'மன்னியுங்கள் பெரியவரே, எனக்கு அது வேண்டாம். போதைப் பொருட்களை இந்த வயதில் நான் சேர்த்துப் பார்ப்பது சரியாக இருக்காது.'

'இல்லை ஐயா, இந்தப் 'ப்யோடே' போதை தராது, உடலைத் தளர வைக்காது. ஆளை வீழ்த்தாது. உங்களுக்கு நல்ல கணவுகளே வாய்க்கும்.'

'எதையும் நல்லதாக இப்படிப் பார்க்கிறது, உங்களுடைய பண்பாட்டின் சிறந்த அம்சம் பெரியவரே'

அந்த உரையாடல்களையெல்லாம் டேப்பில் பதித்தாள் சாரா. அம்மக்களின் பண்பாட்டின் கோலங்களையெல்லாம் போட்டோக்களில் பதித்தான் ஸ்ரீநி.

கிழட்டுப்பாட்டிகள் கிண்டலும், கேலியும், உபசரிப்புமாக சாராவை மகிழ்ச்சியுள் ஆழ்த்தினார்கள். தாய்மையற்றவள், குழந்தை போலாக தாலாட்டு இசைத்தார்கள் அத்தாய்மார்கள். இளந்தாய் ஒருத்தி சாராவுக்கு வாழ்த்து தெரிவித்தாள். உங்கள் குழந்தைக்கு என்று கூறி, கலை நயம் கொண்ட விலையுயர்ந்த, தான் நெய்த கம்பளி விரிப்பு ஒன்றைப் பரிசு தந்தாள்.

என் முன்னே அழகு
என் பின்னே அழகு
எனக்கு மேலே அழகு
எனக்குக் கீழே அழகு
என்னைச் சுற்றி அழகு
அழகு, அழகு, அழகு
என் நடை அழகு
என் சொல் அழகு
அழகு, அழகு, அழகு
நானே அழகு

நோவஹோ மக்கள் பாடிய வழியனுப்பு விருந்துப் பாடல் ஸ்ரீநியின் மனதிற்குள் வளைய வளைய வந்து வட்டமிட்டது.

அழகை மோஹித்து ஒவ்வொரு பிரஜையும் சவுந்தர்ய உபாசகராய் வாழும் அம்மககளின் வாழ்வு, சாராவின் மனதிற்கு ஊக்கம் ஊட்டியது.

அவர்கள் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஸ்ரீநி காரை ஓட்டிக் கொண்டு வந்தான். அவனருகே ஆலன் இருந்தார். அவர்களின் பேச்சு நோவஹோ மக்களைப் பற்றியதாக இருந்தது.

ஒரு குடும்பத்தின் தாயை மையம் கொண்டிருந்தது அம் மக்களின் வாழ்க்கை. ஸ்ரீநி தாய் வழிச் சொத்து மரபு, தென்னிந்திய, மலையாள மக்களிடம் இருப்பதை நினைவு படுத்தினான்.

சூரி, ஆவன் இருவரின் பேச்சும் மானிடவியல் ஒப்பீட்டுப் பட்டியலாக நீண்டு கொண்டே போனது.

காரின் பின் சீட்டில் அமர்ந்திருந்தாள் சாரா.

அவர்களிடத்தில் அவள் ஒன்றும் பேசாதவளாக வந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் கையில் ஒரு புத்தகம் இருந்தது. அவள் கவனமெல்லாம், அதை விரைந்து படித்து முடிக்க வேண்டும் என்பதில் இருந்தது.

'The Man' என்ற அந்தப் புத்தகத்தை இர்விங் வாலஸ் என்பவர் எழுதியிருந்தார். அந்த நாவல் ஒரு நீக்ரோ கூட அமெரிக்க ஜனாதிபதியாகலாம் என்று கூறியது.

சாராவின் விழிகள் ஒன்பதாம் அத்தியாயத்திற்கு வந்தன...

நீர் ஒரு அமெரிக்க ஜனாதிபதியாகச் செயல்பட்டீரா, அல்லது நீக்ரோ ஜனாதிபதியாகச் செயல்பட்டீரா என்பதை நான் நாளைக்குக் காட்டுகிறேன்...

ஆவல் மீதுற அவள் மனம் அடுத்த வரிகளுக்கு ஓடியது.

அத்தியாயம் ஒன்பது

அதிருஷ்ட சூரியன் ஒன்று பிரகாசிக்கும், அந்த சூரியோதயம் பகைவர்களின் இதயத்தை இளக்கும், நண்பர்களின் ஆத்மாவைப் புதுப்பிக்கும் என்பதான குழந்தைப் பருவ, மூடத்தனத்தை மறக்காதவராக இருந்தார், ஜனாதிபதி தில்மேன்.

இயற்கையோ மனிதனின் மூடத்தனங்களின் முன்னே குருடாகவும் செவிடாகவுமே இருந்தது.

நவம்பர் மாதம், சூரிய வெளிச்சமே இல்லை. திரண்ட மேகங்கள் அடிவானத்தில் சூழ்ந்தன. 20 சென்டி கிரேடு வெப்பம், வறண்ட காற்று தலைநகர் நோக்கி வீசிக் கொண்டு இருந்தது.

‘ஜனாதிபதி பதவி நீக்க ஒட்டெடுப்பு தண்டனை ஊர்ஜிதம்.

‘ஆப்பிரிக்காவில் கொந்தளிப்பு.’

‘அமெரிக்கத் துருப்பு ரகசிய நடமாட்டம்.’

‘ருஷ்ய மௌனம்.’

‘வெள்ளை மாளிகை முன்பு உக்கிரமான இனப்போர்.’

‘மாளிகை முற்றத்தில் எரியும் சிலுவை.’

‘பல நகரங்களில் வெள்ளையர் நீக்ரோவர் இனக் கலவரம்’

இந்தத் தலைப்புச் செய்திகளை மரக்க முயற்சித்தார் ஜனாதிபதி டச் டென் தில்மேன்.

“ஆசட்டும், திம், நாம் இவற்றைக் கவனிப்போம்” என்றார் ஜனாதிபதி.”

அந்தப் பக்கத்தை மீண்டும் ஒருமுறை தொடக்கத்திலிருந்து படிக்க ஆரம்பித்தாள் சாரா.

நியூயார்க் நகரத்தின் மேற்குப்புறம். ஒரு பாலத்தின் மீது, வண்டி ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

அமெரிக்கப் பெருநிலத்தையும் நியூயார்க் தீவையும் இணைக்கும் அழகான, அகன்ற நீண்ட பாலம் அது. வண்டி வேகமாய் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. ‘ணங்’கென்று ஏதோ ஒரு பொருள் வண்டியின் மீது திடுமென வந்து வீழ்ந்தது. வண்டியின் ஓட்டம் தடைப்பட்டது.

விழுந்தப் பொருள் டமார் என்று லெடித்தது, அது ஒரு கை வெடிகுண்டு.

கார் அதிர்ந்து தடம் புரண்டது. நிலைகுலைந்து போய் முன்னால் சென்று கொண்டிருந்த வண்டிமீது மோதிற்று. குண்டு வீழ்ந்த இடது பக்கம் கதவு பீய்த்துக் கொண்டது.

நம் ஷத்தில் பெரிய களேபரம் ஆகிப்போயிற்று. ஆலன்ன் இடது புறத்தோள் சட்டையில், பலத்த காயம், ரத்தம்.

பெருக்கெடுத்து ஓடியது. சாரா முன்னே வீசியெறியப் பட்டு, முன் சீட்டின் மீது, மோதி வீழ்ந்தாள். அவளுக்கு நெற்றியில் பலத்த காயம், வண்டியின் வலப்புறத்துக் கதவு படக்கெனத் திறந்துகொண்டு ஆடியது. ஸ்ரீநி வீசியெறியப்பட்டுத் தரையில் கிடந்தான். அவன் கை முழுவதும் காயம்...

ஸ்ரீநி ஒருவனே, அதிர்ச்சியுறாமல் அச்சப்படாமல் இருந்தவன். உடனடியாக ஆக வேண்டியதைப் பம்பர கதியில் செய்தான் அவன்.

ஆலனை மருத்துவமனையில் சேர்த்தான். சாராவின் நெற்றிக்கு மருத்துவ ஏற்பாடு செய்தான். தாமதிக்காமல் அந்தத் தாக்குதல் பற்றி போலீசில் புகார் கொடுத்தான்.

ஆலனின் மீது குண்டு வீசிய நபர்களைப் பிடித்துவிட்டது போலீஸ். இரண்டு கல்லூரி மாணவர்கள். அவர்கள் கையில் வாரப் பத்திரிகை ஒன்றிருந்தது. அதன் பெயர்

‘கருப்பு ராஜாங்கம்’

‘ஒரு வெள்ளை அறிஞனின் கருப்பு இதயம்...’

என்ற தலைப்பிட்டு அதில் ஒரு கட்டுரை இருந்தது.

“பேராசிரியன் ஆலன் வெள்ளையன், யூத ஆதரவாளன், நாஜி மனோபாவம் கொண்டவன். நமது நாட்டுப் பள்ளிக்கூடங்கள் சிறுவர்களுக்கு நிறத்துவேஷத்தைக் கற்றுக் கொடுக்கின்றன. ஆலன் போன்றவர்கள் மனத்து வேஷத்தைக் கற்பிக்கிறார்கள்.

அமெரிக்காவை ஆள்வது நியுயார்க் நகரம், நியுயார்க்கை ஆள்வது வெள்ளையர்கள், யூதர்கள். உலகத்தின் தலை விதியை நிர்மாணிக்கிறதாம் நமது நாடு. அப்படியானால் உலகத்தின் விதியினை நிர்ணயிப்பவர்கள், இந்த நியுயார்க் நகரத்து யூதர்கள் தானே?

உலகில் இன்று நடக்கும் போர்களுக்கு யூதர்களே காரணம் யூத வியாபாரிகள்தான் வியத்நாம் யுத்தத்தினை நடத்துகிறார்கள். மத்தியக் கிழக்கு யுத்தத்தினை நடத்துகிறார்கள்.

நமது நியூயார்க் நகரம் யூத நகரம், பணக்காரர்களின் நகரம். ஏழைக் கருப்பர்களின் நகரம்.

யூதன் முதலாளி, நாமோ அவனிடத்து இரந்து வாழும் தொழும்பர்கள். யூதன் வணிகன், நாமோ வாங்கிப் பிழைப்பவர்கள். யூதன் மனைச் சொந்தக்காரன். நாமோ அவனுடைய குடித்தனக்காரர்கள். யூதன் ஆசிரியன். நாமோ மாணவர்கள். யூதன் டாக்டர். நாமோ நோயாளிகள்; யூதன் ஆள்வோன். நாமோ அடிமைகள்.

நம்மை, ஒதுக்குப்புறமாக இப்படிச் சேரிகளில் வாழ விடுவது யூதர்கள் செயல்படுத்தும் நகரக் குடிமனைத் திட்டங்களே. நம்மை வேலையற்றவர்களாகத் தெருவில் திரிய விடுவது யூதர்களின் தொழில் முறைகளே.

வெள்ளையனுக்குச் சமமானவன் நீக்ரா என்று நிரூபிக்கப்பட்டாயிற்று. தாம் தாம் அறிவுஜீவிகள் என்று மார்தட்டி கொள்ளும் யூதருக்கும் சமமானவர்கள் என்று நிகழ்த்திக் காட்ட வேண்டியிருக்கிறது இப்போது.

ஆலன் போன்றவர்களின் எண்ணம் யாவும் அடியோடு அழிக்கப்பட்டாக வேண்டும். வெள்ளையர்களின் கருப்பு இதயத்தைக் கழுவுவதற்கு அவர்களின் ரத்தமே சிறந்த திரவம்.

கருப்பு நிலா எழுக.
நெருப்பு மழை பொழிக,
நெருப்பு மழை பொழிக.
புரட்சியிங்கு விளைக."

அந்த இளைஞர்களைக் கைது செய்வது அவ்வளவு பெரிய வேலையாக இருக்கவில்லை. ஒரு மணிநேரத்தில் நடந்து

போயிற்று. அதன் பிறகு, ஒரு அரைமணி நேரத்திற்குப் பிறகு...

போலீஸ் நிலையத்தைச் சுற்றித் திரளான கூட்டம். மாணவர்கள் பள்ளிக்கும், கல்லூரிக்கும் செல்லவில்லை. கைது செய்யப்பட்டவர்களை விடுவிக்குமாறு கூடிநின்று கோஷித்தார்கள்.

நீக்ரோ இளம் வக்கீல்கள் குழு ஒன்று. அவ்விளைஞர்களுக்காக முயன்றது. போலீசோ, கொலை முயற்சி என்பதாக வழக்குப் பதிவு செய்திருந்தது.

ஜாமீனில் எடுப்பதும் இயலாது போனது. அம்மாணவர்களின் தோழன் ஒருவன், இன்னொரு வெடிகுண்டைத் தூக்கி, போலீஸ் நிலையத்தில் தலைமை அதிகாரி இருந்த அறையை நோக்கி வீசினான். அக்குண்டு ஜன்னலின் வழியே உள்விழுந்து வெடித்துத் தீக்கிளம்பி அங்கிருந்த மரச்சாமான்களைக் கருக்கிற்று.

விடுதலை முயற்சி கலவரமாக உருமாறிற்று, கைதான இளைஞர்கள் சித்ரவதைப் படுத்தப்படுவதாக செய்தி காட்டுத் தீ போல் பரவிற்று, மாநகரத்தின் ஒரு பகுதியில் வழக்கமான ஒழுங்கு கோளாறாயிற்று. போக்குவரத்து ஸ்தம்பித்துப் போயிற்று.

சதுக்கங்கள் தோறும் இளைஞர்கள் கூட்டம். பெரும் பாலோர் இருபது வயதைத் தாண்டாதவர்கள்.

அவர்கள் ஒன்று கூடி, போய்க் கொண்டிருந்த வண்டிகளின் போக்கைத் தடுத்து நிறுத்தினார்கள். நிறுத்தாமல் சென்ற வண்டிகளை எவ்வாறும் தடுத்தார்கள். வண்டிகளை முஷ்டியால் தாக்கி உடைத்தார்கள்.

போலீஸ் விரட்டும், அவர்கள் ஓடுவார்கள். கூண்ட நேரம் அமைதி. கலாட்டா அடங்கிப் போயிற்று என்று போலீஸ் பெருமூச்சு விடும். மீண்டும் ஒரு சந்தில் இருந்து, திரண்டு வந்து அந்தக் கூட்டம் தனது வேலையைக் காட்டும்.

மாலையில் தொடங்கிய இந்த நிகழ்ச்சி ஒரு ஓடி-
பிடியாட்டம் போல நடந்துகொண்டிருந்தது.

இருட்டு வேளையில் அந்த விடலைகளின் செயல்கள்
வேகப்பட்டுவிட்டன.

ஒரு பதின்மூன்று வயதுச் சிறுவன் ஆபரணக் கடை
யொன்றில் நுழைந்தான். அங்கேயிருந்த சிலையொன்
றைத் தூக்கிக் கொண்டு வெளியே ஓடினான்.

அது அமெரிக்கச் சுதந்திரச் சிலை. இரண்டடி உயரத்தில்
செய்யப்பட்டிருந்தது. கலப்பு உலோகத்தில் சிலையின்
கையில், தீப்பந்தம் இருக்கும் இடத்தில் சிவப்பான ஒளி
உமிழும் செயற்கைக் கல் ஒன்று இருந்தது. அந்த ஒளிதான்
அந்தச் சிறுவனின் கண்களை சுண்டியிழுத்திருக்க
வேண்டும்.

அந்தச் சிலையை நெஞ்சில் கட்டியணைத்துக் கொண்டு
ஓடினான் அந்தச் சிறுவன். அவனைப் பார்த்து கடைச்
சொந்தக்காரர் கைத்துப்பாக்கியால் சுட்டார். தெரு
வரைக்கும் வேகமாய் ஓடி வந்த பையன் துப்பாக்கிக்
குண்டு அடிபட்டு, நடுத் தெருவிலேயே பொத்தென்று
விழுந்தான்.

தான் உயிர் விடுப்போது கூட அந்தச் சுதந்திரச்சிலையைக்
கீழே விட்டு விடவில்லை அந்தப் பையன்.

அவன் சாவுச் செய்தி, வேகமாகப் பரவியது. தெருவிலே
நின்றிருந்த எண்ணற்ற நீக்ரோக்களை போலீஸ் சுட்டுக்
கொன்று விட்டது என்று புது வடிவம் கொண்டு அந்த
செய்தி வேகமாய்ப் பரவியது.

பையனின் சடலம் இருந்த இடத்தில் பொழுது விடிவ
தற்குள் ஆயிரக் கணக்கானோர் கூடிவிட்டனர்.

காலை பத்து மணி.

அந்தப் பையனின் பிரேத ஊர்வலம் தமது காலடிச் சத்தம்
கூட அந்தப் பையனின் மோகனத்தைக் கலைத்து விடுமோ

என்று அஞ்சியது போல அம்மக்கள் அமைதியாக அவனை யின் தொடர்ந்தார்கள்.

அந்த மௌனம் அழகை அமுத அழகை போலிருந்தது.

போலீஸ்காரர்கள் பாரா போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். கடைகள் ஒருசில திறந்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. எல்லோரும் அவரவர் வேலையைச் செய்து கொண்டிருப்பதைப் போலத் தெரிந்தது.

ஆனால் அன்று மாலை மீண்டும் முதல் நாள் மாலை ஆகிப்போயிற்று.

போலீஸ் பாராவை மீறிக் கொண்டு நான்கைந்து பேர், பெட்ரோல் டின்னும், கையுமாய் ஓடினார்கள். ஓடிப்போய் முதல் நாள் அந்தச் சிறுவனைச்சுட்ட ஆபரணக்கடையின் கதவின் மீது பெட்ரோலை ஊற்றினார்கள். ஒருவன் சிகரெட் வைட்டரைத் தட்டினான். தீ உயிர் பெற்றது.

கட்டிடம் கொழுந்து விட்டு எரிந்தது. போலீஸ் ஓடி வர வர இன்னும் வெளிப்புறத்தின் மீதெல்லாம் பெட்ரோலைத் தெளித்துக் கொண்டே ஓடினார்கள். அந்தக் கடைச் சொந்தக் காரர் வெள்ளையர், யூதர்.

அந்தத் தீ பக்கத்துக் கட்டிடங்களையும் பற்றிக் கொண்டது. ஆங்காங்கே இது போலவே, தீ வைப்புகள். நியூயார்க் தகனம் மெல்ல மெல்லப் பரவி அந்தத் தெரு முழுவதும் எரியலாயிற்று.

அடுத்த நாள், இளைஞர்களின் கூட்டம் முதல் நாளை விடவும், அதிகமாக இருந்தது. இளைஞர்கள் குழு குழுவாய்ப் பிரிந்து செயல்பட்டார்கள். ஒவ்வொரு சின்னக் குழுவும் ஒரு சின்னத் தலைவன் சொற்படிக்கு நடந்து கொண்டது.

ஒரு குழு கற்களை மட்டும் வீசிற்று. ஒரு குழு காயலான் கடைச் சாமான்களைக் கொண்டு தாக்கிற்று. ஒரு குழு பழைய பாட்டில்களை வீசிற்று.

பலர் திறந்திருந்த கடைகளுக்குள் ஓடி வந்தார்கள். சிலர் பூட்டிக் கிடந்த கதவுகளை உடைத்து, உள்ளிருந்ததை அள்ளிக் கொண்டு ஓடிவந்தார்கள். சிலர் உணவுப் பொருட்களாகக் கொள்ளையடித்தார்கள். சிலருக்கு பொம்மைகள் பிடித்தமானதாக இருந்தது. சிலர் பிராந்தி விஸ்கி பாட்டில்களைப் பெட்டி பெட்டியாகத் தூக்கி வந்தனர். சிலர் ரேடியோ, டெலிவிஷன் போன்ற ஆடம்பர அலங்காரச் சாதனங்களை எடுத்துக் கொண்டு ஓடினர்.

கருப்பர் கடைகளும் கூட இந்தக் கொள்ளையிலிருந்து தப்பியிடவில்லை. கருப்பர்கள் கொள்ளையிலிருந்து தப்பிக்கும் பொருட்டு, தமது கடை, வீடு, சுட்டிடம் முன்பு சுவற்றின் மீது 'உடன் பிறப்பு' என்று பெரியதாக பெயிண்டில் எழுதி வைத்தார்கள்.

இளைஞர்களுள் சிலர் நெடுஞ்சாலையில் குழுமி, போக்குவரத்தை மறித்தார்கள். காருக்குள்ளே இருந்த வெள்ளையர்களை, வெளியே இழுத்தெறிந்து போட்டு அடித்தார்கள். கார்களை ஓட முடியாதவாறு திருப்பிப் போட்டார்கள். அவை மல்லாந்து கிடக்கும் ஆமைகள் போல உயிர் திகைத்துக் கிடந்தன.

அவர்கள் கண்காணிக்க நின்றுருந்த போலீசைத் தாக்கினார்கள். கண்ணீர்ப்புகை, வழுக்கும் திரவம் ஆகியவை அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை. போலீஸ் காரர்களின் ஹெல்மெட்டுகள் வீசியெறியப்படும் கற்களினால் உடைபட்டுக் கொண்டிருந்தன.

போலீஸ் வண்டிகள் இருபுறமும் பறந்தன. தீயணைக்கும் படையினர் முழு மூச்சோடு இறங்கி செயல்பட்டனர். போக்குவரத்தை ஒழுங்குபடுத்தும் படை போலீசுக்கும் தீயணைப்புக்கும் ஆங்காங்கே உதவி புரிந்து கொண்டிருந்தது.

கலவரம் எங்கெங்கே நடக்கிறது என்பதைத் தரையிலிருந்து அறிய இயலவில்லை. போலீஸ் ஹெலிகாப்டர் பிரிவு இயங்க ஆரம்பித்தது.

கடைக்காரர்களின் தற்காப்பு முயற்சியும், போலீஸ் படையின் அமைதிப் பணியும், இரவுக்குள் பத்துக் கருப்பர், இரண்டு யூத வெள்ளையர் உயிர்களை அமைதிப் படுத்தி விட்டன.

நீக்ரோத் தலைவர்கள் அதிர்ச்சியுற்றார்கள். கொதித்தார்கள். இனத் தலைவர்கள் நாட்டின் நாற்புறத்திலிருந்தும் வந்து நியூயார்க்கில் குழுமினர், நீக்ரோப் பாதிரிமார்கள், பொதுத் தொண்டர்கள் பலரும் வந்து சேர்ந்தனர்.

எவரையும் கலவரப் பகுதிக்குள் நுழையவிடாமல் தடுத்து விட்டது போலீஸ். மேலே மேலே பிரயத்தனம் பண்ணி அனுமதி பெற்று, அவர்கள் தமது மக்களோடு பேசி, தேறுதல் கூறி கொந்தளிப்பை அமைதியாக்க முயன்றனர்.

தமது தலைவர்கள் அரசாங்கத்திற்கும், வெள்ளையர்க்கும் உடன்பட்டுப் போவார்கள் என்று அஞ்சிய நீக்ரோ இளைஞர்கள், தம் தலைவர்கள் மீதே வெகுண்டு விழுந்தார்கள்.

“செத்துப்போன, உமது காந்திய முறைகளைக் கொண்டு போய் இந்துமஹா சமுத்திரத்தில் கொட்டும்.”

என்று அனைத்து மக்களிடத்தும் மஹத்தான புகழ்பெற்றிருந்த மார்ட்டின் லூதர் கிங் ஜூனியர், அவர்களையும் வைதார்கள்.

“உமது உபதேசங்களை யெல்லாம், சர்ச்சில் மட்டுமே வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.”

என்று கிறிஸ்துவப் பாதிரிமார்களை விரட்டினார்கள்.

ஒரு வழியாய், பேச்சு வார்த்தைத் தொடங்கிற்று.

நீக்ரோக்களின் மக்கள் பிரதிநிதிகள். பல்வேறு இயக்கங்களின் தலைவர்கள், கருப்பர்களின் தனிநாடு என்று போரிடும் அதி தீவிரச் செயல்வாதிகள், கருப்பர் வெள்ளையர் சமத்துவ வாழ்வு என்னும் நடுநிலையாளர்கள், பாதிரியார்கள் ஆகியவர்கள் பங்கு கொண்டார்கள். அரசாங்கத்தின் சார்பாக வந்திருந்த குழு, நாட்டின் பல்வேறு மாநிலங்களில் இருந்தும், தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட அனுபவஸ்தர்களைக் கொண்டிருந்தது.

அந்தக்குழு துயரமுற்றவர்களின் பேரில் பச்சாதாபத்தோடு தான் நடந்து கொண்டது. ஆனாலும் இளையதலைமுறை கருப்பர் தலைவர்களுக்கு அதிருப்திதான் உண்டாயிற்று.

“காலம் வரும் என்று காத்திருந்தோம். எங்களுக்குக் காலமும் வரவில்லை. வெள்ளையர்க்குப் புத்தியும் வரவில்லை”

என்றார் ஒருவர்.

“இந்த வெள்ளையரும், எங்களைப் போலவே, அந்நிய மண்ணில் இருந்து பிழைக்க வந்தவர்கள் தானே — அவர்களுக்கு மட்டும் ஆள்வதற்கு உரிமையும் எங்களுக்கு அடங்கிச்சாகும் இழிநிலையும் எப்படி வந்தன?” என்றார் இன்னொருவர்.

அதிருப்தியாளர்களில் ஒருவர் ஒரு சின்ன இயக்கத்தின் தலைவர். பேச்சுவார்த்தை நடந்து கொண்டிருந்த இடத்தை விட்டு எழுந்து வெளியே போனார். தெருவிலே நின்று கொண்டிருந்த ஒரு காரின் மீது அவர் ஏறினார். அவர் பேசுவதைச் சுற்றி நின்று கவனிக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

“அமெரிக்காவை நாம்தான் கட்டினோம், கட்டியவர்களுக்கு அதை உடைத்துத் தள்ளவும் உரிமையும் உண்டு. வெள்ளைக் குரங்குகள் நம் இனத்தைக் கற்பழித்துக் கொண்டிருப்பதை இனியும் சகித்துக் கொண்டு இருக்க

முடியாது. நூறு வருஷத்திற்கு முந்தி, இந்த இடத்தில், இதே இடத்தில் தான். நமது இனத்தவர்கள் ஆயிரத்து இருநூறு பேரின் உயிரை, ஐந்தே நாளில் பறித்துப் போட்டார்கள், வெள்ளைக் கொலைகாரர்கள்.

இப்போது நமது வாய்ப்பு... வாழ்த்துக்கள்... செல்க, செய்க...''

அந்தக் கூட்டம் மெல்லக் கரைந்து இருட்டில் கலந்தது.

பேச்சு வார்த்தை விடிய விடிய நடந்து கொண்டிருந்தது... அப்போதே போலீஸ் தலைவர், மாநில கவர்னரோடு சாதாரணமாய்த் தொடர்பு கொண்டார்.

'சமாளிக்க இயலாத அளவிற்கு சூழ்நிலை கடுமை ஆகிறது. தேசியப் படையை அனுப்பி வைத்து உதவுங்கள்' என்று வேண்டிக்கொண்டார்.

அதிகாலையில் ஒருவழியாய் பேச்சு வார்த்தை முடிந்தது. தீர்மானங்கள் வரைவு செய்யப்பட்டன.

அவற்றில் முக்கியமானவை இரண்டு.

1. கலகம் நடந்த எல்லையில் இருந்த எல்லா போலீசாரும் (கருப்பர், வெள்ளையர் இருசாராரும்) வாபஸ் பெறப்பட வேண்டும்.
2. கலவர எல்லையை, போலீஸ் அதிகாரிகள் கண்காணிக்கலாம். ஆனால் மட்டியில், கண்காணிக் கும் போலீஸ் அதிகாரிகளில் 75% பேர் கருப்பர் களாகவே இருக்க வேண்டும்.

இனத் தலைவர்கள் அனைவரும் கையொப்பம் இட்டு விட்டுத் திரும்பினார்கள்.

இரவெல்லாம், ஆவலோடு கொட்டக் கொட்ட விழித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள், தம் தலைவர்களை எதிர்கொண்டார்கள், இழந்து விட்டிருக்கிற உயிர்களுக்கு என்ன பதில் என்பதே அவர்களின் கவலை...

விடியற்காலம்:

ராணுவம் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்கிற தகவல், கூடியிருந்தவர்களுக்கு சூசகமாகத் தெரிந்துவிட்டது. கவலையும்து அதிர்ச்சியும்து அவர்களின் முகங்களை இன்னும்து கறுப்பாக்கி விட்டன.

இரவு விடிந்து கொண்டிருந்தது.

தேசியப்படை பிராந்தியத் தளபதி, தமது அணிக்கு உத்திரவு வழங்கினார்.

நூற்றுக்கணக்கான மிலிட்டரி லாரிகள் உறுமிக்கொண்டுப் புறப்பட்டன. ஐந்தாயிரம் படைவீரர்கள் கலக எல்லைக்கு மூன்று கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் வந்து முகாம் இட்டனர். தமது ஆயத்தம் பற்றி, போலீஸ் துறைக்கு தகவல் அளித்தார் தளபதி.

நகரத்தின் விசாலமான வரைபடத்தில் கருப்பர் வாழும் இடங்கள், சுற்றுப்புறங்கள், அவர்களுடைய சமூக நற்பணி மன்றங்கள் ஆகியவை அடையாளமிட்டுத் தரப்பட்டன. ஒவ்வொரு தெருவின் இருமுனைகளிலும், நாற்சந்தி தோறும், பொது நிறுவனங்களின் முன்பும் எங்கெங்கு எவர் எவர் எத்தனை பேர் நிற்பது என்பது குறித்த உத்திரவுகள் அளிக்கப்பட்டன.

தேசியப் படை, சிறுசிறு அணியாகப் பிரிந்து புறப்பட்டது. முதலாவது அணி, உற்சாகத்தோடு போய்க் கொண்டிருந்தது. கலவர ஸ்தலத்திற்கு இன்னும் சற்றேறக் குறைய ஒரு கிலோ மீட்டர் தூரம் இருந்தது.

அணியின் முன்னேற்றத்தை அவ்விடத்தில் குவியல் குவியலாக அடுக்கப்பட்டிருந்த கற்கள், பழம் குப்பைக் கூளங்கள், ஓட்டை உடைசல் டயர்கள் தடுத்து நிறுத்தின. அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் வாகனங்கள் மேலே சென்றன. மீண்டும் அவர்கள் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டார்கள்.

“கறுப்பர் ராஜ்ய எல்லை,
அனுமதி இல்லாமல் உள்ளே நுழையாதே”

ஆளுயர அளவு வெள்ளை எழுத்துக்கள் கறுப்புச் சாலை யின் மீது இப்படி அறிவித்தன. ஒரு அடி அகலத்தில் கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம் வரையில் பட்டையாக அழுத்த மாக சிவப்புக்கோடு ஒன்று போடப்பட்டிருந்தது. சிவப்புக் கோட்டின் மேலே பத்து கஜத் தூரத்திற்கு ஒருதரம் சுருப்பர் ராஜ்ய எல்லை அறிவிப்பு முழங்கியது.

இயந்திர கதியில் இயங்கிக் கொண்டிருந்த முதலாவது மிலிட்டரி லாரி. மனுஷ குணம் பெற்றதுபோலத் தயங்கி நின்றது. தொடர்ந்து செல்லுவதற்கு மேல் அனுமதி கோரியது.

சில நொடிகளில் அணியின் பிரிவுத் தலைவர், அங்கே வந்து சேர்ந்தார்.

ஒரு ஐந்து நிமிஷ யோசனைக்குப் பின்னால், எப்போதும் எவ்வாறும் வெற்றியே லட்சியம் என்று கருதியவரே போல உணர்ச்சி கிளர்ந்தெழுந்தவராய், ‘அனைவரும் என்னைப் பின் தொடர்க’ என்று ஆணையிட்டு விட்டுத் தன் வண்டியை முதலாவதாக முன் செலுத்தினார் அவர்.

மலிட்டரி வண்டிகள் உறுமிப்பாய்ந்தன. கணத்த டயர்களின் கீழே அந்த சுருப்பு ராஜ்ய எல்லைகள் அழிபட்டன.

மறுகணம், எங்கிருந்தோ கற்கள், காலி பாட்டில்கள், பறந்து வந்தன. எறிகுண்டுகள் வண்டியைத் தாக்கின. சின்ன மெஷின் கன்கள் குண்டுகளைப் பொழிந்தன.

அவை அந்தத் தளபதி பேரிலும் பட்டு அவருக்குக் கோபத்தை ஊட்டின.

ஒரு கணம் நிதானம் இழந்துபோனார் அவர். இன்னும் ஒரு படைப்பிரிவை, ஹெலிகாப்டர்கள் மூலம் தெருக்-

தனக்கு நடுவே கொண்டு வந்து இறக்குமாறு தகவல் கந்தார். பின் தன் கடமையில் ஆழ்ந்தார் அவர்.

தன்னிடம் இருந்த சகல சாதனங்களையும் பயன்படுத்தி செயலாற்றியது தேசியப்படை. தீயணைக்கும் எஞ்சின் குழல்கள் திராவகம் கலந்த தண்ணீரைப் பீய்ச்சி அடித்தன. அந்தத் தண்ணீரால் தாக்கப்பட்டு ஆங்காங்கே பலர் வீழ்ந்தார்கள்.

தண்ணீரின் வேகமான பாய்ச்சலில் தெருவிளக்குகள் உடைந்தன. கட்டிடங்களில் இரண்டாவது மூன்றாவது அடுக்கில் இருந்த கதவுக் கண்ணாடிகள், கண்ணாடி ஜன்னல்கள் சில்லுசில்லாய் உடைந்து, பனிக்கட்டிப் பூக்கள் போலச் சத்தமற்று வீழ்ந்தன.

தேசியப் படையினர் வீடுகளுக்குள் நுழைந்தனர். கருப்பன் கலவரக்காரன் எங்கேனும் ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறானா என்று முலைமுடுக்கெல்லாம் தேடினர். அச்சமுற்று, அழுதவாறு மலங்க மலங்க நின்று கொண்டிருந்த வீட்டுக் குடித்தனக்காரர்களை கன்னங்களில் அறைந்தனர். கெட்டகெட்ட வார்த்தைகளால் நீக்ரோக்களைத் திட்டிக் கொண்டே, வீட்டிற்குள் இருந்த, கண்ணில் தென்பட்ட பொருட்களையெல்லாம் தூக்கி வெளியே வீதியில் எறிந்தனர்.

வீளக்குகள், சாம்பற்கிண்ணங்கள், சிறிய தட்டுகள், தலையணைகள், பிள்ளைகளின் விளையாட்டுச் சாமான்கள், டெலிபோன், புத்தகங்கள், இன்னும் என்னென்னவோ பொருட்கள் வீசியெறியப்பட்டு, வீதியில் ஓடிய தண்ணீரில் வந்து வீழ்ந்தன. கன்னங்கரேல் என்று அட்டையிடப்பட்டிருந்த, தங்க முலாம் பூசப்பட்ட பைபிள் ஒன்று, வீசியெறிந்த வேகத்தில் போய் தண்ணீரில் விழுந்து மிதந்தது ஓரிடத்தில்.

இறந்து போனவர் தொகை மொத்தமாய் 43 ஆகிப் போனது.

சர்வதேசியக் கவனத்திற்கு உரியதாய் பெரிதாய்ப் போயிற்று விஷயம். அமெரிக்க எதிர்ப்புப் பிரச்சார நாடுகளுக்கு ஒரு வாய்ப்பாக ஆயிற்று.

கவர்னர், இனத்தலைவர்களை தமது மாளிகைக்கு அழைத்துப் பேசினார். அமெரிக்க ஜனாதிபதியின் உள்துறைச் செயலர், இரண்டு உயரதிகாரிகளை அனுப்பி வைத்திருந்தார்.

முடிவாக கவர்னர் 3 அன்று மாலை 9.00 மணிக்கு, அரசாங்கத்தின் சார்பாக அறிக்கையொன்றை டெலிவிஷனில் வாசித்தார்.

இந்த சோக சம்பவத்தில் துயருற்றிருக்கிற அனைவருக்கும், எனது இதயபூர்வமான அனுதாபங்களை, வருத்தங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அமெரிக்க நாடு கருப்பு, வெள்ளை என்ற நிறங்களால் மாத்திரம் ஆனது அல்ல. எதிலும், புதியது, பெரியது என்ற தாகம் மிக்கவர்களும், சாதனை என்னும் அவா கொண்டவர்களும் சிருஷ்டித்த பூமி இது. அமெரிக்கத்தாய், தனது பிள்ளைகளுக்கு இடையே, வேற்றுமையைப் பாராட்ட மாட்டாள்.

வீடு இழந்தவர்களுக்குப் புதிய வீடுகள் கட்டித் தரப்படும். வேலை வாய்ப்பு, வருமானம் இழந்தவர்களுக்கு நிதி உதவி செய்யப்படும்.

எந்தக்காலத்திலும் விலை மதிப்பிடுவதற்கு முடியாதது ஒன்று உண்டு. உயிர். அது ஒன்றைத்தான் நாம் ஈடு செய்ய முடியாது. அதற்காக என்னை மன்னியுங்கள். மதிப்பிற்குரிய ஜனாதிபதி அவர்கள், மத்திய நிதியி

லிருந்து 1000 மில்லியன் டாலர்களை மீட்புப் பணிகளுக்கும் புனருத்தாரணத்திற்கும் அளித்திருக்கிறார். அனைத்து மக்களும் அமைதி நிலவ உதவுங்கள்.

கடவுள் நம்மை வாழ்விப்பார்.

ஒருவாறாய்க் கலகப் புண் ஆறத்தொடங்கிற்று. கனல் கக்கி, அமைதி கொண்டதொரு எரிமலையாகத் தெரிந்தது நியூயார்க் நகரம். ஆனாலும் அந்த அமைதி ஒரு பொய்ச் சிரிப்பு போலத்தான் தோற்றம் அளித்தது.

ஆலன் மெல்ல உடல் நலம் தேறி வந்தார். தனது தந்தையை கவனிக்கும் மகள் போலாகி அவரைக் கவனித்துக் கொண்டாள் சாரா...

ஆலன் அவர்களை, ஒரு செய்தியாளர் சந்தித்துக் கேட்டார்.

‘ஆப்ரஹாம் லிங்கன் காலத்து உரிமைப் போருக்குப் பிறகு, அமெரிக்க மக்கள் தம்முள்ளே நடத்திக் கொண்ட பெரிய யுத்தம் இது. இந்தப் பெரிய சம்பவம் தொடங்கிய பொழுது முதற் காட்சியில் மேடையில் தாங்களும் இருந்தீர்கள்... இப்போது தங்களின் கருத்து...?’

ஆலன் நிதானமாக அவருக்குப் பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தார்:

‘எப்போதும் எனது கருத்து ஒன்றேதான். மனுஷன் மனுஷனே, பௌதீக நிலையில் மனுஷன் ஒருவனே. ஆனால் அவனுடைய மனுஷத்துவம் இருக்கிறதே அது பொருட்களின் ரசாயனக் குணம் போல; அணுச் சேர்மானம் போல. இதை ஆற்றுப்படுத்துவதே மனிதகுலம் வாழும் வழி...’

அதே செய்தியாளர் ஸ்ரீநியையும் பேட்டி கண்டார். ஸ்ரீநி கூறினான்:

‘உண்மை கசக்கும் என்பதொரு கசப்பான உண்மை. அடிமைத்தனம் இயற்கையின் விளைவு என்று கருதிய பிளேட்டோவின் காலம் அல்ல நமது காலம்.

நீக்ரோக்கள் இல்லையேல்; அமெரிக்கா இல்லை. தங்க வேட்டைக்காரர்களுக்கு விண்ணொட்டும்

மாளிகைகளைக் கட்டிக் கொடுத்தது கருப்புக்கரம்- அற்புதமான தனித்துவம் கொண்ட இசையை அமெரிக்கர்களுக்குப் பெற்றுக் கொடுத்த தாய் கருப்புச் சங்கீதம்.

இவர்களை மறுதலிப்பது எந்த வகையிலும் மனுஷத் துவமானது அல்ல...'

சாரா சொன்னாள்:

'அமைதியான வாழ்க்கை, எல்லா மக்களுக்கும் இது ஒன்றே எனது பிரார்த்தனை.'

இவையாவும் அறிய வந்த சாராவின் தாயார் மனக்கலக்கம் உற்றார்கள்.

சாராவுக்கும், ஸ்ரீநிக்கும் தம் தம் இளம்பருவத்துத் துயர்கள் நினைவிற்கு வந்து துன்புறுத்தின.

சாராவின் தாயார், இருவரையும் ஜெருசேலம் வந்து தன்னோடு சிலநாள் இருந்து போகுமாறு வற்புறுத்தி எழுதினார்கள்.

நியுயர்க்கை விடவும் ஜெருசேலம் அமைதியான பூங்கா என்று கருதினாள் சாரா. ஆறு மாதப் பிள்ளைத்தாய்ச்சியான சாரா, அம்மாவோடு ஒரு மாதம் இருந்து வரலாம் என்று கருதிப் புறப்பட்டாள்.

6

ஜெசேலம்.

10 பிப்ரவரி '67.

அன்புக் கணவருக்கு,

நலமாக இருக்கிறேன். தங்கள் நலத்திற்குப் பிரார்த்திக்கிறேன். அம்மாவும். நானும், இன்று மருத்துவமனைக்குச் சென்று வந்தோம். என் உடல் நன்றாகவே

இருக்கிறதென்று டாக்டர் கூறினார். என்றாலும் ஊக்கமூட்டும் மாத்திரைகள் சில கொடுத்தனுப்பினார்.

ஒவ்வொரு விநாடியும் என்னுள், என் கண்ணில் நீங்களே நிறைந்து நிற்கிறீர்கள். மனம் ஒரு வெளிதிரை ஆகிப் போயிற்று. ஒவ்வொரு நிமிஷமும், நீங்கள் இப்போது இது இது செய்கிறீர்கள் என்பது படம்போல ஓடுகிறது.

இரண்டு நாளாய் இங்கு நல்ல மழை, காற்று சுகந்த மணம் வீசுகிறது. பூக்களின் வாசனையும், பழுத்த ஆரஞ்சு வாசனையும் மனதிற்கு ரம்யமாக இருக்கிறது.

ஆலன் அவர்களை, அவ்வப்போது பார்த்து வருகிறீர்களா? நன்றாக இருக்கிறாரா? அவருக்கு ஹார்லெம் நிகழ்ச்சி பிரமாதமானதாகப்படாது. மனுஷ வாழ்க்கையே இப்படித்தான் என்று கூறுவார், எனக்கென்னவோ அச்சமாகவே இருக்கிறது. ஹார்லெம் பூரணமாய் அமைதியற்றதாய் எழுதியிருந்தீர்கள். கடவுள் அருளால் அது இவ்வாறே ஆகட்டும்.

ஒவ்வொரு நாளையும் ஆவலாக எண்ணி எண்ணிக் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

அம்மா என்னும் பதவி ஏற்பு நாளுக்கு ஆயத்தமானவளாய், ஆசையற்றவளாய் தேர்தலில் வெற்றி பெற்ற ஜனாதிபதி, பதவி ஏற்பு வைபவத்திற்குக் சாத்துக் கொண்டிருப்பதைப்போல, காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

இன்னும் என்பது நாள் அளவில் பிரசவம் நடக்கும் என்கிறார் டாக்டர். ஒவ்வொரு நாளும் வளர வளர நம் குழந்தையும் வளர்கிறது என்று பூரிக்கிறேன். நான் விழித்திருக்கும்போதெல்லாம் நம் குழந்தை செய்யும் குறும்புகள் என்னைப் பாடாய்ப் படுத்துகின்றன. குழந்தையின் கையும் காலும் தென்படுகிறது. இதயத் துடிப்பையும் கேட்க முடிகிறது. உறக்கம் மிகவும் குறைந்து போயிற்று.

உங்கள் நினைவு, மேலும் என்னை உறங்காமல் பண்ணுகிறது.

ஒவ்வொரு நாள் காலையில் பேப்பர் படிக்கிற போதும், இங்கு நடக்கும் லௌகீக சமாச்சாரங்கள் தெரிந்து கொள்கிறபோதும், ஒரு யோசனை தோன்றித் தோன்றி மறைகிறது, டனுஷனுக்குத் தேவை மதரீதியான தேசமா அல்லது தேசரீதியான வாழ்க்கையா என்று.

இஸ்ரேலில் ஒரு அதிசயம் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது எல்லையோரங்களில் அரபுக் கிராமங்களில் இருந்த ராணுவ ஆட்சி நீக்கப்பட்டிருக்கிறது. யூதர்—அராபியர் ஒருமைப்பாட்டிற்கான சூசகம் இது. இது இவ்வாறே நீடிக்கவேண்டும் என்று எல்லாரும் பிரார்த்திக்கிறார்கள். அவர்களில் நானும் ஒருத்தி.

அமைதி முயற்சிகளுக்கிடையே, பெரிய பிரச்சனைகளும் தோன்றியுள்ளன. பிறப்பு விகிதம் அதிகமாக உள்ள அரபுக்கள், நம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இஸ்ரேலை ஒரு முஸ்லீம் ராஜ்யமாகவே ஆக்கி விடுவார்கள் என்பது உயிர் முள்ளாய் அனைவர் உள்ளத்திலும் தைக்கிறது.

இஸ்ரேல் முழுவதும், நானெல்லாம் மன்னாமழை பெய்யும் என்றும், வெறுமனே மாடியிலமர்ந்து அமுதம் உண்டு களிக்கலாமென்றும் கற்பனையில் மூழ்கி இங்கு வந்தவர்கள் துன்பப்படுகிறார்கள். பழய வீடே தேவலை என்று அவர்கள் கருதி விடுகிறார்கள். அரசாங்கத்திற்கோ இப்போது ராஜ்ய ஸ்திரமே லட்சியம்.

கடந்த ஐம்பது நாட்களிலும், நீங்கள் எழுதியிருக்கிற கடிதம் பத்தே பத்துதான். கடிதம் வராத நாட்களை நான் சபித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஒவ்வொரு நாளும் எழுதக் கூடாதா நீங்கள்?

அம்மா, உங்களை மிகவும் கேட்டு எழுதச் சொன்னார்கள். மெல்ல, உங்களின் குடியரிமை மாற்றம் பற்றிக்கூட கேட்பார்கள். இப்போது அது அல்ல அம்மா பிரச்சனை என்று நான் பதில் கூறிவிட்டேன்.

தாங்கள் வந்து என்னை அழைத்துப் போவீர்கள் என்று அம்மாவிடம் சொன்னேன். அம்மாவோ கோபமாகவும் வருத்தமாகவும் சொல்கிறார்கள். 'இங்கே, அமைதியாகத் தானே இருக்கிறது, சாரா... பிரசவம் முடியும் வரை இங்கேயே இருக்கக் கூடாதா நீ' என்று.

எனக்கோ நான் உங்கள் அருகிலேயே இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் ஆசை.

உங்கள் பிரிய மனைவி
சாரா.

நியூயார்க்,
17, பிப்ரவரி, 67.

எனது பிரிய சாரா,

உனது ஒவ்வொரு கடிதமும் எனக்கு சந்தோஷத்தை விளைவிக்கிறது. அம்மா நலமாக உள்ளார்கள் என்று அறிவது மகிழ்ச்சியே, நானும் அவர் நலத்திற்காக இறைஞ்சுகின்றேன்.

ஆலன் அவர்கள் நேற்று என்னை அழைத்திருந்தார். வீட்டில் சின்ன ஒரு கூட்டம் நடந்தது. சென்ற ஆண்டுக் கான இலக்கிய நோபல் பரிசு பெற்ற திரு. யூசுப் அக்னான் அவர்கள் தமது விருதினை ஏற்றுக் கொண்டு, ஐரோப்பிய சுற்றுப்பயணத்தை முடித்துக்கொண்டு, அடுத்த வாரம் வாக்கில், நியூயார்க் வருவதாகவும், அவருக்கு ஒரு பாராட்டு விழா ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருப்பதாகவும் தெரிவித்தார் அவர்.

பல்கலைக்கழக விழா மண்டபத்தில் திரு. அக்னான் உரை நிகழ்த்துவார் என்றும் அவருடைய சொற்பொழிவிற்கு முன்னதாக இன்றைய ஹிப்ரு மொழியின் இலக்கியச் சாதனைகள் பற்றிய சிறப்புரைகள் இருக்கும் என்றும் ஆலன் தெரிவித்தார். ஹார்லம் நிகழ்ச்சி நடந்திராத பட்சம், அக்னான் அவர்களை தான் இதற்கு முன்யே நியுயார்க்கிற்கு வரவழைத்திருக்கக் கூடும் என்றும் அவர் தெரிவித்தார்.

வேலை பகிர்வு பொருட்டாகவே, ஆலன் தம் நட்பு வட்டத்தினர் அனைவரையும் அழைத்தார் போலிருக்கிறது. திட்டமிடல் ஆன பிறகு அனைவரும் பொதுவாகப் பேசிக் கொண்டார்கள்.

பேச்சிற்கிடையே ஒருவர், இஸ்ரேல் யூதர்களின் சரணாலயம் என்றார். நியூயார்க் நகரத்து கோடீஸ்வர யூதர்கள் நிரந்தரமாக வாழ்வதற்கென்று அங்கு வருவார்கள் என்று என்னால் நம்ப முடியவில்லை.

ஓய்வு தினம் அனுசரிப்பு பற்றியும் பேச்சு வந்தது. ஓய்வு நாளில் மருத்துவமனை கூட வேலை செய்யக் கூடாது என்று தடுப்பது மத அனுஷ்டானம் ஆகாது; அது மத வெறி.

எல்லோரும் பேசிக் கொண்டிருக்கிற போதே, ஒரு இளம் லூபாவிக் யூதர் தனியே எழுந்து போனார். மாலை சூர்யாஸ்தமனத்தை ஜன்னல் வழியே முடித்துக் கொண்டு, அவர் மீண்டும் பேச்சுக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

பெரிய கிழவியைப் போல, பழங்கதைகளையே நீ எனக்குச் சொன்னாய், நவீன ஹிப்ரு இலக்கியங்களைப் படித்துக் காட்டியிருக்கக் கூடாதோ? ஆலன் அக்னான் பற்றிச் குறிப்பிடும்போது, கூறினார்:

“போர் முழக்கத்திடையே பூக்கும் வெண் மலர்கள் இலக்கியங்கள். துப்பாக்கி ரவைகளால் அழுக்குப் பட்டுப் போகும் மனிதனின் இதயத்திற்கு அம்மலர் களே மருந்து.

நான் தினம் தினம் கடிதம் எழுதவேண்டும் என்றாய் நீ... உனக்குத் தான் அங்குத் துணை இருக்கிறதே, பாப்பா வோடு மானசீகமாக நீ சம்பாஷித்துக் கொள்ளலாம் அல்லவா, பெண்கள் அதிர்ஷ்டசாலிகள் தான்.

இங்கே, டேபிளின் மீதிருக்கும் உனது போட்டோவோடு தான் நான் பேசி, நாள் போக்குகிறேன். டெலிபதி (Telepatty) கற்றுக் கொண்டிருந்தால் நன்றாய் இருந்திருக்கும், எல்லைகளால் நமது பேச்சு தடுக்கப்படாமல் இருந்திருக்கும். அல்லது டெலிபோன் கம்பெனிகளாவது, காதல் உரையாடல்களுக்குக் கட்டணச் சலுகை வழங்கினால் தேவலை.

உனக்குக் கடிதம் எழுதுகிற போதெல்லாம், எனது அன்பினைத் தெரிவிக்க வார்த்தைகளுக்குத் தவிக்கிறேன். ஷேக்ஸ்பியரும், பைரனும் எழுதியவற்றை திரும்பி நான் என்னவளுக்குச் சொல்லுவதெப்படி?

எனது மனமே, உன்னிடம் பேசுவதாகி சொற்களுக்கு அலைகிறேன் அகராதிகளும். சொற்பேழைகளும் என் முன்னே இருந்தாலும், அவற்றைத் துணைக்கு எடுத்துக் கொள்ள என் மனசுக்கு விருப்பம் இல்லை. அவைகள் கூட, எனக்கு முன்பே யாரோ பயன்படுத்தி விட்ட எச்சில் வரர்த்தைகள் தானே என்று வருத்தம் உற்று விடுகிறேன்.

கண்மணி,

நம் குழந்தை குறித்து, அளவற்ற ஆசைகளும், எண்ணற்ற நம்பிக்கைகளும் உண்டு.

என்னை ஆப்ரஹாம் போலவும், உன்னை சாராபோலவும் கற்பித்துச் சொன்னார்கள் அம்மா...சாரா உனது வம்சம் சர்வ இனங்களையும் ஆளுவதாக என்ற ஆசீர்வாதம் இலக்கிய வார்த்தைகளாகவே போகட்டும்.

எந்த ராஜ்யத்திற்கும் நாம் அதிபதிகள் இல்லை. எனினும் உன் பற்றிய எனது மனோ ராஜ்யம் பெரியது. அதன் சக்ரவர்த்தினி நீ. நீ பெற்றுத் தரவிருக்கும் பிள்ளைதான் நமது நிஜஉலகம், நமது பிள்ளைப்பூ மனித இனங்களின் உறவுக்கான மகரந்தம் என்று மட்டுமே ஆக வேண்டும்.

உனது அம்மா பதவி குறித்து, நீ எழுதி இருந்தாய்...

எனக்கும் அதேபோலத்தான்... ஆனால் இந்த விஷயத்தில் காத்திருத்தல் என்பது இயற்கையின் விதி அல்லவா?

நீ, நமது வம்ச விருட்சம் ஈனும் தருணம், நான் உனது அருகிலேயே இருக்க விரும்புகிறேன். உனது ஆசை போலவே...

அம்மாவுக்கு அன்பு சொல்லவும்.

பாப்பாவுக்கு முத்தங்கள்.

என்றும் உன்னவன்
ஸ்ரீதி

ஜெருசேலம்.

22, பிப்ரவரி '67.

என் உயிரானவர்க்கு,

நலம், பாப்பாவும் நாணும் அம்மாவுமும்.

டாக்டர் நன்றாகப் பரிசோதித்து விட்டு, அதேநகரம் எதிர்பார்க்கும் நாளில் சுகப்பிரசவம் நடக்கும் என்று தெரிவித்தார்கள்.

பூப் போன்றதொரு கைக்குள் அகப்பட்டுக் கொண்ட தொரு பொன்னுயிர்க் குருவி சிறகடிப்பது போலப் பட படக்கிறது, நம் குழந்தை. அதன் ஒவ்வொரு அசைவும், குறும்புகளுக்கு உயிர் வந்து, ஆட்டம் காட்டுவதைப் போலிருக்கிறது. உங்களையே, என் கண்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறது. முன்னைவிட, இப்போது அதிகமாய் பசிக்கிறது. கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் மெல்ல மெல்ல நாள் முழுவதும், சாப்பிடுவதே வேலையென்று ஆகிவிட்டதைப் போலாயிற்று.

ஆலன் அக்னான் விருந்துபசாரம் பற்றி எனக்கு விபரமாக எழுதுங்கள். கடந்த ஒரு மாத காலமாக இஸ்ரேலிய இலக்கியப் பத்திரிகைகள் யாவும் அவர் புகழ்பாடியே எழுதுகின்றன.

நவீன ஹிப்ரூ இலக்கியத்தின் பிதாமகர் அக்னான் அவர்கள் தான்... இஸ்ரேல் யூத பூமியாக இல்லாதிருந்த போது ஆஸ்திரியாவில் பிறந்தவர் அவர். போலந்திலும் ஜெர்மனியிலும் வாழ்ந்தவர், தொடக்கத்தில் சர்வதேச யூத இயக்கத்தின் செயலாளராக இருந்தார். அந்தக் காலத்தில் தான் ஆலனோடு அவருக்கு நட்பு மலர்ந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

அக்னான், அரபு யூதர் ஒற்றுமையை அதிகம் வலியுறுத்துகிறார். மனச்சாட்சியைப் பேச விடுபவர், வெள்ளை உள்ளத்தவர் என்றெல்லாம் அவரைப் பாராட்டுகிறார்கள் அயல் நாடுகளில்... புதிர் போடுபவர் என்றும் இனத்தரோகி என்றும் அவரை வைவதற்கும் சில ஆட்களுண்டு இங்கே...

அவருடைய புகழ்பெற்ற படைப்புகள் 'இரவு விருந்தாளி', 'நேற்று மட்டும்', 'திருமணப் பல்லக்கு' என்பன... பதினைந்தாம் வயதில் அவரின் கன்னி நூல் வெளியா

யிற்று. 'சின்ன வீரன்' என்னும் சின்னக் கவிதை தொகுதி அது. அவருக்கு என்பது வயது இப்போது...

வரும் மாதங்களின் விழாக்களுக்கான முஸ்தீபுகள் பலமாக நடைபெற்று வருகின்றன, கலைப் போட்டிகளில் இளைய தலைமுறை அதிரடிபோல வெற்றியைப் பறித்துச் செல்லக்கூடும்.

குறிப்பாக இசை கீழ்த்திசை மரபாக மாறி வருகிறது. உணவுப் பழக்கங்கள் கூட அவ்வாறே...

நாம் கொச்சின் யூதர் வாழும் கிராமம் ஒன்றிற்குச் சென்று வந்தோமே நினைவில் இருக்கிறதா?

அங்கே பத்து நாளாய் ஒரு இந்திய யூதர் உண்ணாவிரதப் போராட்டம் நடத்துகிறார். இந்திய யூதர்கள் கறுப்பு யூதர்கள் என்று ஒதுக்கப்படுவதாகவும், இரண்டாந்தரம் குடிமக்களாய் நடத்தப்படுவதாகவும், குறைந்த ஊதியமே வழங்கப்படுவதாகவும் அறிவித்து, அவர் சாத்வீகப் போரில் இறங்கி இருக்கிறார்...

இந்த விஷயங்களையெல்லாம் அறிய அறிய, ஒருபுறம் மகிழ்ச்சியும் மறுபுறம் வருத்தமும் மேலிடுகிறது.

மகிழ்ச்சி எதுவென்றால், நீங்கள் மனுஷனாகவும், நான் மனுஷியாகவும் இருக்கிறோம் என்பதே.

வருத்தம் எதுவென்றால், எந்தக்கோட்பாடும் மனுஷர் எல்லோரையும் ஒரே மதத்தினராக ஒரே மார்க்கத்தினராக ஆக்க முடிவதில்லை என்பது தான்.

ஒவ்வொரு மதத்திலும் நூற்றுக்கணக்கானப் பிரிவுகளும், அவைகளுக்குள் சச்சரவுகளும் இருப்பதைப் பார்க்கையில் எனக்கு ஒன்று தோன்றுகிறது.

மனுஷன் ஒவ்வொருவனுக்கும் கடவுள், தனித்தனி; மதம் தனித்தனி; அவன் மனதேபோல, இவ்வுலகில் எத்தனை

மனசுகள் உண்டோ, அத்தனை மதங்கள் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றன.

அக்னான் அவர்களுடைய அமரத்துவ மனிதன் என்னும் நாவலைப் படித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். நீங்கள் தான் சொல்லுங்களேன் பார்ப்போம்...

மனுஷனுக்கு அமரத்துவம் எதனால் வாய்க்கிறது?

என் உயிரின் பிரியமான,

சாரா.

(அம்மா வளர்த்த பசுமாடு அதிகப்பால் கறக்கிற தென்று இந்த வட்டாரத்தில் முதல் பரிசு பெற்றிருக்கிறது.)

நியூயார்க்,

28, பிப்ரவரி '67.

என் பிரிய சாரா,

நான் நலம். பாப்பாவின், உனது நலம் காட்டும் கடிதம், எனக்குக் குருதிபோல உயிரோட்டம் வழங்குகிறது. அம்மாவும் நலம் என்றறிய மகிழ்ச்சிதான். உடம்பை அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளாமல், இப்போது நீ அமைதியாக இருக்கவேண்டும். மனதையும் ரொம்ப அலட்டிக் கொள்ளக்கூடாது.

நீ எழுதியிருந்த விஷயம் எனக்குப் புரிந்தது. நவீன காலங்களில் வாழ்கிற நமக்கு நமது பழம் மதங்களின் யுகக்கணக்கு, புரியாத புதிர்போல் இருக்கிறது. நம்மால் ஆச்சார அனுஷ்டானத்தோடு புனிதர்களாக இருக்க முடியும் என்றால் மட்டுமே ஒரு ஹிந்துவாகவோ யூதனாகவோ மாறலாம். ஆத்மாவிற்கு விடுதலை வழங்குகின்றன என்றாலும், மதங்கள் தமது சம்பிரதாயச் சடங்குகளின் கட்டாயத்தினால் நடப்பு வாழ்க்கைக்கு கைவிலங்கு ஆகிப்போகின்றன.

நாட்டுப்பற்று கூட சொத்துக்களைக் காத்துக் கொள்ளும் பிரதேசம் என்பதாகவே மக்களுக்கு மனோபாவம் வந்து விட்டது.

நீ மனுஷி நான் மனுஷன்; இந்தப் பூமியே நமது நாடு; நான் நிலம், பணம், மோட்சம் இவற்றைத் தேட விரும்பவில்லை. எனக்குச் சாரா ஒருத்தி போதும்.

வரவர நீ ஞானவான் போலப் பேசுகிறாய்.

மனுஷர் எத்தனைப் பேரோ, அத்தனை மனுசுகள்; மனசுகள் எத்தனை உண்டோ, அத்தனை மதங்கள்; அம்மாடி, இது அற்புதமான வாசகம் தான்.

மனம், அதுவே, மதம்.

அதை இங்கு வந்து அமெரிக்காவில் சொல், உனது கூற்றையும் ஒருமதம் என்று தலையில் வைத்துக்கொண்டு கூத்தாட ஆள் உண்டு.

யூசுப் அக்னான் அவர்களுக்கு ஆலன் அளித்த விருந்து வெகு விசேஷமாக இருந்தது. விருந்து அறை முழுவதும் ஞானச் சுடர்கள். ஏற்கெனவே நோபல் விருது பெற்றவர்களும் புலிட்சர் பரிசு பெற்றவர்களுமாய் அறிஞர்கள் கூட்டம், மத்தியில் ஆலனின் தோழனாக நான் மாட்டிக் கொண்டேன்.

அக்னான் அவர்களை ஒரு ஞான நயாகரா என்று அழைப்பது பொருத்தமானதாக இருக்கும். அவருடைய பேச்சு அற்புதமானதாக இருந்தது.

இலக்கியங்கள் ஆத்மப் பாலங்கள், இலக்கியத்தின் கரு அன்பு தான். இலக்கியத்தின் முன்பு, மொழி, மதம், தேசியம் யாவும் தமது பிரதாபங்களை இழந்து பணிவு கொள்கின்றன. பக்தி கொள்ளுகின்றன. அன்பொன்றே கருவாய், இலக்கியம் பிறக்கிறபோது. மனுஷன் இட்ட செயற்கை வேலிகள் உடைபட்டு

தேசங்கள் ஒன்றோடொன்று உறவும் ஒற்றுமையும் கொண்டு, உலகம் ஒன்றே என்று ஆகிப்போகும்.

திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிப் பளர்க்கலாம் போல அர்த்த கணம் கொண்ட வாசகங்கள் இவை. ஒரு சில மேதைகள் மட்டிலும் அக்னான் அவர்களைப்போல நினைக்கக் கூடுமே தவிர, சாதாரணர்களின் நடப்பு வேறுவிதமாக அல்லவா இருக்கிறது!

இங்கு, கிரீன்விச் வில்லேஜ், விசேட ஜோடனைகளோடு மின்னலடிக்கிறது. வரும் வேளிற் பருவத்திற்கென்று, நகரம் புத்தாபரணம் பூணத்தொடங்கிவிட்டது.

லிங்கன் செண்டர் நடனஅரங்கில் காளிதாஸனின் சாகுந்தலம் நடைபெற இருக்கிறது. மெட்ரோபாலிடன் மியூசியம் சீனாதேசத்துப் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு பெளத்தமதக் கலைக்காட்சி நடத்துகிறது. ஆவ்ரேபிஷர் ஹாலில் சோவியத்பாலே நடனமாம். தனது சகல சாமர் த்தியங்களையும், ஒரே நடனத்தில் காட்டிவிட எத்தனிக்கும் நாட்டியக்காரி போல, இளமைத் துடிப்போடு இருக்கிறது நகரம்.

இளைய தலைமுறைதான் இங்கும் முன்னணியில். நீக்ரோ இளைஞர் குழு ஒன்று,

'வானவில்லைப் புறுவமாய்ச் சூடிய கருப்புச் சுந்தரி'

என்னும் நிகழ்ச்சியை அரங்கேற்ற இருக்கிறது. சகலவிதத்திலும் புதுமையான புரட்சிப் படைப்பு இது என்று அறிவிப்புகள் முழங்குகின்றன.

பீட்டில்ஸ் இசை மட்டிலும் கேட்கப் போகலாம் என்றிருக்கிறேன். இந்திய ஷெனாய், நாதஸ்வரக் கருவிகளோடு புதிய பாணி இசை அரங்கேற்றம் செய்கிறார்களாம். இந்த வேளிர்கால விழாவில் அவர்கள் வருகை வெகு விசேஷம்.

காசும் பொழுதும் இருந்தால் இவை எல்லாவற்றையுமே பார்த்துச் சலிக்கலாம். ஆனால் எனக்கோ சாராவும் கூடவே இருந்தால் தான் இந்நிகழ்ச்சிகள் இனிக்கும். இன்னும் ஒரு வாரத்தில் பூரிம் நோன்பு வருகிறதல்லவா? என் பிரியமானவளுக்குப் பிரியமானதொரு பரிசு அனுப்பியிருக்கிறேன், தனியே ...

உன்னில் என்னைக் காணுகிற.

உனது

மூலி.

குறிப்பு : இந்தக் கடிதத்தை அஞ்சலில் சேர்க்கும் முன் ஆலன் அவர்களைப் பார்க்க நேரிட்டது. அவர் தமக்கு வந்திருந்த கடிதம் ஒன்றைக் காட்டினார். அதில்,

“பூத சைத்தானுக்கு விருந்து
கொடுத்ததற்கு உமக்கும் விருந்து
கொடுக்கப்படும்”

சருப்பு செப்டம்பரிஸ்ட் கழகம்

என்று பெரிய எழுத்துகளில் டைப் செய்யப்பட்டிருந்தது.

ஜெருசேலம்

5. மார்ச் '67.

எனது இன்னுயிர்க்கு.

நலம் பாப்பாவும் நானும் அம்மாவும்.

நம் குட்டி பண்ணுகிற அட்டகாசம் தாளமுடியவில்லை. குழந்தைகள் வயிற்றுக்குள் என்ன பண்ணும்? என்னை சிக்கிரம் வெளியே விடேன் மா என்று சினுங்குமா? எதையேனும் கேட்டுத் தராதபோது, சிறிசுகள் தரையை உதைத்துக்கொண்டு ஓட்டாரம் பண்ணுமே அதைப் போலிருக்கிறது வயிற்றுக்குள்ளும். அடேயப்பா இப்போதே இப்படிப் பண்ணுவது வெளியே வந்து வளரும் போது நம்மை என்னவெல்லாம் படுத்தி வைக்குமோ.

ஆலனுக்கு அப்படியொரு கடிதம் வந்ததின் மர்மம் என்ன?

விபரீதம் எதுவும் நேர்ந்து விடாமல் ஜாக்கிரதையாக இருக்கப் பாருங்கள். ஆனோ எப்போதும் போல தமது அறிவுலகத்திலேயே வாழ்க்கை நடத்துவார்.

‘திது செய்யாதோருக்குத் தீது வாராது’

என்று கூறுவார் அவர். ஆனால் புற உலகம் அவ்வாறானது இல்லையல்லவா?

அரசியல் பிரச்சினைகளை அரசியல் வாதிகளோடேயே நடத்துவதை விட்டுவிட்டு கலைஞர்கள், அறிஞர்கள் பக்கம் குறி வைக்கத் தொடங்கியிருக்கும் போக்கு, மனித நாகரீகத்திற்கு நேர்ந்துள்ள பேராபத்து என்று கருதுகிறேன். புலனாய்வுத் துறைக்குத் தகவல் சொன்னீர்களா?

அக்னான் அவர்களுக்கு ஆலன் விருந்தளித்த சம்பவத்தைத் தமக்கு லாபமாக்கிக் கொள்ளப் பார்க்கிறது யூத எதிர்ப்பு இயக்கம் என்று தெரிகிறது.

இங்கேயும் சிறு சிறு கலவரங்கள். யூதர்களே யூதருக்கு எதிராகப் போரிட்டுக்கொள்ளும் அவலம். நைல் நதி முதல் யூப்ரடீஸ் நதிவரை அகன்ற இஸ்ரேலை நிர்மாணிப்போம் என்று “ஜீகாத்” நடத்துகிறார்கள் சிலர். அந்தத் தீவிர யூதர்கள் இருநூறு பேர் திரண்டபோய் எனிப்தின் சினாய் எல்லையில் குடியிருப்பு அமைத்துக் கொண்டார்கள்.

அவர்களைத் துரத்தி நாட்டுக்குள் கொண்டு வர மிரள்கிறது அரசு. பத்துப் பன்னிரெண்டு கட்சிகளால் ஆன கலவை அரசாங்கம் விரைவாய், எந்த முடிவுக்கும் வராமல் திணறுகிறது.

இன்று அம்மாவிடம் படித்த மாணவியர் பலர் வீட்டுக்கு வந்தார்கள். அக்காவுக்குப் பிறக்கப் போகும் குட்டிப் பாப்பாவுக்குப் பரிசு கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள். நாம் ஒரு திருமண வைபவத்தில் கலந்து கொண்டோமே நினைவில் இருக்கிறதா. அந்தப் பெண் தாயாகப் போகிறாளாம். வந்திருந்த வாண்டுகள் இந்த சந்தோஷத்தை அறிவித்தன.

ஒரு தாய், தனது குழந்தையைப் பெற்றெடுப்பதற்கு நாலு வட்சத்து முப்பத்திரண்டாயிரம் நிமிஷங்கள் காத்திருக்க வேண்டியிருக்கிறது. அடேயம்மா, நான் இன்னும் ஒரு வட்சம் நிமிஷங்கள் காத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

இந்த நிமிஷங்கள் என்னை வதைக்கின்றன. ஒவ்வொரு நொடி கழிகிறபோதும் இதோ அடுத்த நொடியில் வந்து விடுவீர்கள் என்பதாய் நினைத்து ஆவலைத் தீர்த்துக் கொள்கிறேன்.

குழந்தையின் இதயத் துடிப்பைக் கணக்கிட்ட டாக்டர்ம் மாள், அநேகமாகப் பெண் குழந்தையாக இருக்கும் என்று அபிப்பிராயப்படுகிறார். அப்படியானால், நீங்கள் தான் ஜெயித்தீர்கள்.

ஆடக்கூடாது, அசையக்கூடாது, அலட்டக்கூடாது என்று எழுதியிருக்கிறீர்கள். அந்தக் காலத்துப் பாட்டி மாதிரி, இப்போதெல்லாம் கட்டுப்பெட்டித்தனமாக யாரால் இருக்க முடியும்.

நம் குட்டி பண்ணுகிற அட்டகாசங்களை அனுபவிப்பது ஒரு சந்தோஷம் தான். நான் மாத்திரம் தனியே சந்தோஷிப்பதற்காக சுயநலக்காரி என்று என்மீது குற்றம் சுமத்தாமல் இருந்தீர்களானால் சரி.

விரைந்து வாருங்கள்.
காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

- காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.
- காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

என் இனிய உயிர்க்குப் பாத்திரமான
சாரா.

- நியூயார்க்,
- 12 மார்ச் '67.
- என் ப்ரிய சாரா.

துடிக்கும் இதயம் போலவான உனது அன்புக் கடிதம் கிடைத்தது. உனது காத்திருத்தல் எனது மனதையும் தகிக்க வைக்கிறது. காதல் நெருப்பு எத்தனைத் தூரத்திலிருந்தாலும் பற்றி எரிக்கும் போலிருக்கிறது. உனது ஆசையே எனது ஆசையாகி மீண்டும் மீண்டும் கிளந் தெழுவதற்கு ஊக்கியாகிப் போகிறது, எரிவதற்கு எரி பொருள் ஆகிப்போகிறது.

உனது கடிதம் வந்த மாத்திரமே நான் புறப்பட எத்தனித்தேன். இந்தப் பாவிக் கடவுள் எனக்கு சிறகு வைக்க மறந்தான். சிறகு மட்டும் இருந்திருந்தால் ஷிப்போது இந்தக் கடிதத்தை எழுதிக் கொண்டிருக்க மாட்டேன். அம்புபோலப் பறந்து கொண்டிருப்பேன், என் அன்பைத் தேடி...

பெண் என்றால் மட்டும் வேண்டாம் என்று சொல்லி விடுவாயாக்கும் பெண்ணும் மண்ணும்தான் உலக வாழ்க்கையின் ஜீவ ஆதாரங்கள் என்று நீ தானே அடிக்கடி சொல்லுவாய்!

இரண்டு மாதம் விடுமுறை எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அலுவலகத்தில் வேலைமேல் வேலை.

இந்தியப் பாகிஸ்தான் போர் சமயத்தில் முற்றாக அறுந்து விட்ட இந்திய அமெரிக்க உறவுகள் புதுப்பிக்கப்படும் முயற்சிகள் நடைபெற்று வருகின்றன. அதையொட்டி சில வேலைகள்.

அயல் விவகாரத்துறை அலுவலர்கள் என்றாலே இப்படித் தான். ராணுவத்தினரைப் போல எப்போதும் ஆயத்தமாக இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. நாட்டுப் பணி ஒன்றே பிரதானப் பணியாய் வீட்டுக் கவலைகளை ஒத்திப் போட வேண்டியிருக்கிறது.

இரு தேசங்களின் உறவுகளின் மீட்சிக்காக, அமெரிக்காவில் இருந்தும், இந்தியாவில் இருந்தும், முறையே தூதுக் குழுக்கள் விஜயம் செய்கின்றன. இந்தியத் தூதுக்குழு, அமெரிக்கத் தொழில் முதலீடுகள், ஆயுத உதவி, உணவு உதவி ஆகிய கருத்துக்களை முன்வைத்து வருகிறது. அமெரிக்கத் தூதுக்குழு பாகிஸ்தானுக்கு மட்டும் கண்மூடித்தனமாக ஆயுதச் சப்ளை செய்ததினால் இந்தியர் மனத்தில் ஏற்பட்ட மனப்புண்ணுக்கு சமாதானம் சொல்லச் செல்கிறது.

தூதுக்குழுக்கள் வந்து போய் என்னத்திற்கு ஆகிறது? இப்போதெல்லாம் நாடாளுமன்றங்களுக்குள்ளானா மக்களின் விதி நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. அல்லவே! அங்கே யுள்ள சூழ்நிலை பற்றி எழுதியிருந்தாய்.

மக்களை இழந்து மண்ணைப் பறிகொடுத்து எண்ணிக்கையற்ற செல்வங்களை அழித்துக் கொண்ட பிறகு வாழ்க்கையைத் தேடிக் கொண்டு இருக்கக் கூடாது.

கண்கெட்ட பிறகு சூரிய நமஸ்காரம்

என்று கூறுகிறது ஒரு இந்தியப் பழமொழி. அது போல அழிவில் நாம் அன்பு தேடக் கூடாது.

பொழுது போகலையே என்று கண்டதைப் படிக்கிறாயாக்கும். இந்த செய்தித் தாட்களில் வெளியாகும்

அரசியல் குளறுபடி உன் மனத்தைப் பாதித்து விடக் கூடாதே என்று கவலைப் படுகிறேன் நான்.

சரியாய்த் தான் சொல்லியிருக்கிறாய் நீ.

ஆலன் அவர்கள் 'தேரீயம், புருஷ லட்சணம்' என்று எனக்குத் திருப்பிச் சொல்லுகிறார்.

ஏப்ரல் 15 முதல் விடுமுறைக்கு விண்ணப்பித்திருக்கிறேன். உன்னோடு ஒருமாதம் அப்புறம் நம் செல்வத்தோடு ஒரு மாதம்.

அம்மாவுக்கு அன்பு. பாப்பாவுக்கு முத்தங்கள் (உனக்கும் தான்)

என்றும் உன்னவன்
ஸ்ரீநி.

ஜெருசேலம்,
19, மார்ச் '67.

என் இனிய உயிருக்கு,

நலம் நான். பாப்பா நலம், அம்மா நலம்.

நீங்கள் ஆசையை வர்ஷிக்கிறதைப் பார்த்தால், எனக்குப் பாப்பாதான் வேண்டும் நீ வேண்டாம் போ என்று சொல்லி விடுவீர்களோ என்று பயப்படுகிறேன்.

நேற்று டாக்டர்மமாள் ஸ்டெதாஸ்கோப் வைத்து குழந்தையின் இதயத் துடிப்பைப் பார்த்தார். எனக்கும் அதைக் கேட்க வேண்டும் போல ஆசையாக இருந்தது. நானும் கேட்டேன். எத்தனை இனிமையான ஒலிதெரியுமா அது!

இன்னும் ஒரு விஷயம் சொல்லவும் வெட்கமாக இருக்கிறது. என் மேனியைப் பொன்மேனி என்று புகழ்வீர்கள் அல்லவா? இங்கு குளித்துவிட்டு அப்படியே வந்து கண்ணாடியில் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டேனாக்கும்.

உடல் முழுவதும் பச்சை நரம்புகள் கொடி கொடியாய்... இப்போது நீங்கள் பார்த்தால் வேடிக்கையாக இருக்கும். ஸ்ரீசட்டர்ஜி உங்களுக்குக் கடிதம் எழுதியிருந்தார் அல்லவா? இங்கே ஸ்ரீமதி சட்டர்ஜி அவர்கள் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்கள் அம்மாவுக்கும் எனக்கும். ரொம்பவும் சுவையான கடிதம்.

அம்மாவுக்கு எழுதியிருந்த கடிதத்தில் தமது தோழிக்கு எழுதுவது போல நட்புரிமையோடு எழுதியிருந்தார்கள். எனக்கு உறவு உரிமையோடு எழுதியிருந்தார்கள். வார்த்தை என்னவோ இலக்கிய சுத்தமாகத்தான் இருந்தன என்றாலும் அர்த்தம் என்னவோ 'என்னடி மாட்டுப் பெண்ணே, எப்போ பிறப்பான் என் பேரன்' என்பது போலத்தான் தொனிக்கிறது.

ஆலன் அவர்களும் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார். எனது ஆய்வுரை பற்றியும் குறிப்பிட்டிருந்தார். சில நாள் முன்பு ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் அகஸ்டின் பெர்டினாண்டு அவர்களை சந்தித்தாராம் சிறப்பான மேல் குறிப்புகள் எழுதப்பட வேண்டிய சிறந்த ஆராய்ச்சி இது என்றாராம் பேரா. அகஸ்டின்.

அம்மா இஸ்ரேலுக்கு வருவதான முயற்சியில், ஆலன் அவர்களின் முயற்சி இல்லாமலிருந்தால் என்ன நேர்ந்திருக்கும்? நான் படித்த படிப்பும் வகையும் வேறுவிதமாக இருந்திருக்கும். இப்போதோ-ஆலன் அவர்களின் வீட்டில் பணம் கொடுத்துச் சாப்பிடும் விருந்தாளியாகத்தான் நான் இருந்தேன். என்றாலும், அவரிடத்திலே எனக்கு வீட்டுப் பாசம் கிடைத்தது. அதைவிட, அவர் வழியாகத்தான், எனக்கு என்னவர் என் மணவாளர் கிடைத்தார்.

அதான், ஆலன் பேரில் என் அக்கறை கூடிக்கொண்டே போவதற்குக் காரணம். அவர் கவலையற்றுத்தான்

இருப்பார். நீங்கள்தான் கவனமாக இருக்கவேண்டும். நீங்கள் சொன்னதைப் போலச் செய்தித்தாள்கள் படிப்பதைக் குறைத்துக்கொண்டேன். புதியதாக வந்திருக்கும் குழந்தைப் பாடல்களைப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

A for Atom B for Bomb

என்று தொடங்குகிறது ஒரு பாட்டு. விஞ்ஞான உலகக் குழந்தைகள் நர்சரிப் பாட்டை மறந்து விடுவார்கள் போலத் தெரிகிறது.

பார்க்கிறேன், பார்க்கிறேன். எத்தனை நாளுக்குத்தான் இப்படி பாப்பாவும் நீங்களும் செல்லங் கொஞ்சவீர்கள். எத்தனை வகையாக நீங்கள் என்னை ஓரவஞ்சனை செய்வீர்கள் என்று, விமான டிக்கெட்டை முன்னதாகவே வாங்கி வைத்துவிடுங்கள். விடுமுறை தொடங்கும் நாளே புறப்பட்டு விடுங்கள்

என்விழி இங்கே வாசலின் மீது, நெஞ்சமோ அங்கே உங்களைத் தேடி வந்திருக்கிறது.

ப்ரியமுள்ள உங்கள் மனைவி,
சாரா.

நியூயார்க்.
25 மார்ச் '67.

எனது ப்ரிய சாரா,

நலம், பாப்பாக்குட்டியும் நீயும் நலம் என்று அறிய சந்தோஷம். இங்கே நான்கூட குழந்தை வளர்ப்புப் புத்தகங்கள், சில படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். உனக்கு ஒத்தாசையாக இருக்கலாம் அல்லவா?

தமிழ்நாடன்

155

ஆலன் அவர்களின் மாணிடவியல் தொடர்உரை, 'டிவி'யில் நூறாவது முறையாகக் காட்டப்படுகிறது. 100வது காட்சி சிறப்புக் காட்சி...

மீண்டும் ஏப்ரல் 10ஆம் தேதி ஆலன் 'டிவி'யில் தோன்றுகிறார். அதுவரைக்கும் அவரோடு இருந்துவிட்டு, நான் புறப்படுகிறேன்.

இன்னும் கூட, விமர்சனங்கள் குவிந்தவண்ணம்தான் உள்ளன... ஓய்வு ஒழிச்சல் இல்லாத வேலைகளுக்கு இடையேயும் தினமும் காலையில் அவரோடு போனில் தொடர்பு கொள்கிறேன். இரண்டு மூன்று நாளுக்கு ஒரு தரம் நேரில் போய்ப் பார்த்து வருகிறேன்.

உனது அக்கறை எனக்குத் தெரிந்ததுதான். நமது குடும்பத்தின் பெரியவர் ஆலன். அவர் பேரில் கவனம் மட்டும் அல்ல, நமக்குக் கடமையும் உண்டு.

ரொம்பவும் பிணங்காதே, இதோ இந்த முறை முத்தம் உனக்கே முதலில், பாப்பாவுக்கு அப்புறம்தான் இருக்கட்டும்.

இன்னும்,

இரண்டே வாரங்கள்...

வந்து விடுகிறேன்.

என்றும் உன்னவன்

ழீநி.

(கண்மணி...

என் மனச்சிறகு பறக்கிறது.

சிறகுச் சத்தம் கேட்கிறதோ).

ஜெருசேலம்.
30 மார்ச் '67.

என்னுயிர்க்கு,
நலம்.

உங்கள் வருகைக்கு, இங்கே மூன்று உயிர்கள் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இத்தனை நாட்களாகவும் வருவீர்கள் வருவீர்கள் என்று நான் அடைகாத்த நாளும் பொழுதும் தான் வந்தன; போயின. உங்கள் கடிதங்களாயினும் வந்தனவே அது மனதுக்கு நிறைவு.

நீங்கள் வரும் நாளைக் குறிப்பிட்டு விட்டதால் புதியதான ஒரு தொல்லை இப்போது ஆளை விட்டுவிட்டு, நாளைப் பிடித்துக்கொண்டது மனம்.. அந்த நாள் எப்போது வரும் என்று காத்துத் தவிக்கிறது.

இந்தியத் தூதுக்குழு மனம் நிறையுமாறு உதவி செய்தீர்களா? இந்தோ அமெரிக்க சிநேகப்பூ, மீண்டும் அரும்பு விட நீங்களும் உழைத்தீர்கள் என்பதுதான் நமக்குப் பெருமை.

நியூயார்க்- லாட் நேர்வழி விமானத்தில் புறப்பட்டு வாருங்கள் காத்திருக்கிறேன்.

என்றும் உங்கள் பிரியமான,

சாரா.

நியூயார்க்,
5 ஏப்ரல் '67.

என் பிரியமுள்ள சாரா,
நலம்.

எனக்காக மூன்று உயிர்கள் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்று எழுதியிருக்கிறாய் நீ.

நாளை என்னும் அளந்தறிய முடியாத எதிர்கால எல்லை யில் என் பிரவேசம் தொடங்கி விட்டதைப் போல உணர்கிறேன்.

ஒரு அனாதையைப் போல, நான் நியுயர்க்கில் வாழ்ந்த நாட்கள் எங்கே, இன்று என் ஒருவனுக்காகக் காத்திருப்பது மூன்று உயிர்கள். நான் வேரூன்றி, குடும்பம் எனும் நெடுந்தருவாய் வளரத் தொடங்கி விட்டேன்.

ஒரு விஷயம்

ஏப்ரல் முதல் நாள் காலையில் எனக்கு ஒரு போன் வந்தது. ஆலன் அவர்கள் பல்கலைக்கழக விருந்து மண்டபத்திற்கு வந்து தன்னை சந்திக்குமாறு சொன்னதாகத் தெரிவித்தது போன் குரல்...

பேசுவது யார் என்றேன்...

அதற்குள் போன் வைக்கப்பட்டுவிட்டது.

இது ஏதோ முட்டாள் தினக் குறும்பாக இருக்குமென்று கருதிக்கொண்டு நான் போகாமல் இருந்துவிட்டேன்.

மறுநாள், ஆலன் அவர்களை நான் நேரே சென்று பார்த்தேன். அவருக்கும் அப்படியே, பல்கலைக் கழகத் தலைவர் அவரிடமிருந்து விசேஷ செய்தியொன்று வந்திருப்பதாகவும், உடனே வந்து செல்லும்படியாகவும் ஒரு போன் வந்ததாம். அவர் அங்குச் சென்று பார்த்து விட்டு சும்மா திரும்பி இருக்கிறார்.

அவரும் கூட இதை முட்டாள்தின விளையாட்டு என்று தான் கூறினார். ஆனாலும் அதிகக் கவனத்துடன் இருங்கள் என்று கூறி வந்தேன்.

நேரே வர வேண்டுமெனில் சுற்றுலா ஸ்பெஷல் விமானத் திற்கு அல்லவா காத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். கிடைத்த விமானத்தில் புறப்பட்டு வருகிறேன்.

17ஆம் தேதி மாலை அங்கே உன்னிடத்தில்.

அன்பு முத்தங்கள்.

உன் அன்புக் கணவன்,
ஸ்ரீநி.

தந்தி

நியூயார்க்.

12.4.'67

சாரா.

ஜெருசேலம்.

ஆலன் கடத்திச் செல்லப்பட்டார். உடன் தொழில் அதிபர் டேவிட் அவர்களும் கடத்தப்பட்டார். தேடும் முயற்சி தீவிரம். அச்சப்பட வேண்டாம். புறப்பாட்டை ஒத்தி வைக்கிறேன். விவரம் பின்னால்.

ஸ்ரீநி.

தந்தி

நியூயார்க்.

20.4.'67.

சாரா,

ஜெருசேலம்.

கடிதம் பெற்றேன்.

தேடும் முயற்சி தீவிரம். துப்பு தெரிந்ததும் விவரம் தெரிவிப்பேன்.

ஸ்ரீநி.

நியூயார்க்.

25. ஏப்ரல்' 67.

அன்பு சாரா,
நலம்.

பதட்டப்படாமல் இரு,
அமைதியாக இரு,

இந்த நேரத்தில் உனக்கு எதுவும் நேர்ந்து விடக்கூடாது அதுவே என் கவலை. கடத்தல்காரர்கள் நல்ல கற்பனா வாதிகள். ரேடியோ அலைவழியாகத் தமது கோரிக்கை களை அறிவித்திருக்கிறார்கள்.

1. இஸ்ரேலுக்கு அமெரிக்க ராணுவத் தளவாடம் விற்பனை நிறுத்தம்.

2. பணம் 10 மில்லியன் டாலர் இவ்விரண்டும் கடத்தல்காரர்களின் பிரதான கோரிக்கைகள்.

ஆலனும், டேவிட்டும் இங்கேயே எங்கோ ஒளித்து வைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்று கருதுகிறது உளவுத் துறை.

ஆலன் அவர்கள் கடத்தப்பட்ட பொழுது, ஆலனுடைய மானிடவியல் ஆய்வினை நடத்துவதற்கு நிதி உதவும் எண்ணெய்க் கம்பெனியின் மேனேஜிங் டைரெக்டர், தொழிலதிபர் டேவிட் அவர்களின் காரில் இருந்திருக்கிறார். டேவிட் அவர்களின் எண்ணெய் மற்றும் ரசாயனக் கம்பெனிகளின் நிர்வாகத்தைத் தகர்க்கும் ஒரு குயுத்தியே இது என்பது இப்போது தெரிய வந்திருக்கிறது. சர்வதேசப் போலீஸ் செயல்படத் தொடங்கி இருக்கிறது, நல்லவை நிகழும் என்று நம்புகிறேன்.

உன்

அன்புக் கணவன்,

ழீரி.

நியுயார்க்,
30 ஏப்ரல் '67.

அன்பு சாரா,
ஆலன் வீடு திரும்பினார்.

அவர் நலமாகவே இருக்கிறார், தொழிலதிபர் டேவிட் டைக் கவரத் திட்டம் இட்டவர்கள், அவர் தனியே அகப் படாத காரணங்களால், ஆலனையும் சேர்த்துக் கொண்டு போய் விட்டார்கள்.

ஆலனை விடுவித்துவிட்டு, இப்போது தொழிலதிபரை மட்டும் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். திரு. டேவிட் அவர்களை மீட்கச் சகலவிதமான முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. பிணையத் தொகை தயாராக உள்ளதாக அறிவிக்கப்பட்டுவிட்டது.

ஆலன் தமது வாழ்க்கையின் சிறப்பான பகுதிகளின் ஒன்று பத்துநாள் சிறை அனுபவம் என்கிறார்.

ஒரு காட்டுப் பகுதியில் முட்கம்பி வேலியிடப்பட்ட மாளிகை ஒன்றில் அவர் தனியே வைக்கப்பட்டிருந்திருக்கிறார். பணத்தாசையினால் மட்டுமே, இளைஞர்கள் தீவிரவாதிகள், இவ்வாறு செய்கிறார்கள் என்று கூறிவிட முடியாது என்கிறார் ஆலன்.

அவர்கள் மனத்திலும் மனிதநலம் பற்றிய நெருப்பு எரிகிறது என்கிறார் ஆலன்.

அவரைக் கண்ணியமாகவே நடத்தியிருக்கிறார்கள். மக்களை ஏழ்மையிலிருந்து மீட்கும் வழிகளைப் பற்றி அறிவு பூர்வமாக அவரோடு விவாதித்திருக்கிறார்கள் சில நேரங்களில் பலாத்காரம் தான் தீர்வாக இருக்க நேர்ந்து போகும் என்று ஆலன் ஒப்புக் கொண்டுவிடுவார் போலத் தெரிகிறது.

பூசுப் அக்னான் வருகையின் போது, ஆலணை கருப்பு
செப்படம்பரிஸ்ட்கள் மிரட்டியதற்கும் இப்போதைய நிகழ்ச்சி
சிக்கும் தொடர்பு ஒன்றும் இல்லை.

மூன்று நாட்களில் புறப்படுகிறேன்.

மூன்றே நாட்கள்—

பொறுத்திரு கண்மணி.

ஒரு கோடி முத்தங்கள் உனக்கு.

(பாப்பாவுக்கு எவ்வளவு பங்கு என்பது

உனது திருப்தியைப் பொறுத்தது.)

உன்

ப்ரியக் கணவன்

மூீநி.

தந்தி

ஜெருசலம்.

1.5 '67.

மூீநிவாசன்,

நியூயார்க்.

சாரா, தலைமை மருத்துவமனையில் பிரசவத்திற்கு.

'அம்மா'.

7

உற்சாகமான தொரு கடற்பறவையைப் போல கடலுக்கு
மேலே முப்பதினாயிரம் அடி உயரத்தில் பறந்து கொண்டிருந்தது விமானம்.

மூீநி, பணிப்பெண்ணை அழைத்தான். குடிப்பதற்குத்
தண்ணீர் வேண்டும் என்றான். அவள் கொண்டு வந்து
கொடுத்துவிட்டு பாத்திரங்களைத் திரும்பக் கொண்டு
சென்றாள்.

முதல் வகுப்பில் மொத்தம் இருபத்திஒருபேர் இருந்தார்கள். ஸ்ரீநிக்கு அருகே இருவர் இருந்தனர். அவர்களுள் ஒருவர் பணிப்பெண்ணை அழைத்து தனக்குத் தலைவலி என்றார். அவள் மருந்து கொண்டு வருவதற்காக உள்ளே சென்றாள்.

ஸ்ரீநியின் வரிசையில் இருந்த ஒருவன், திடீரென எழுந்தான், 'எல்லா'* என்று உரக்கக் குரல் கொடுத்தான். இன்னொருவனும், எழுந்து நின்றான்.

இருவர் கரத்திலும் துப்பாக்கிகள்.

அவர்களின் தோழன் ஒருவன், பின் வரிசையில் இருந்து நிதானமாய் எழுந்து வந்தான். எல்லோரையும் தனது உருண்டை விழிகளால் அளந்தான். மெல்ல தனது கோட்பாக்கெட்டிற்குள் கைவிட்டான். வயிற்றோரம் இருந்து எதையோ வெளியில் எடுத்தான்.

அனைவரும் பார்க்கும் படியாக ஆட்டி உயர் த்திக் காட்டினான். யாரும் அசையாதீர்கள் என்றான்.

அவன் கையில் இருந்தது ஒரு வெடிகுண்டு.

விமானப் பணிப்பெண் விமானி அறையின் கதவுகளைத் திறந்துகொண்டு தன் இயல்புக்கு வெளியே வந்து கொண்டிருந்தாள். அந்தச் சந்தர்ப்பத்திற்குக் காத்துக்கொண்டிருந்தவன் போல கையிலேயே வெடிகுண்டு வைத்திருந்தவன் சர்ரென்று அம்பாகி விமானி அறைக்குள் பாய்ந்தான்.

அதிர்ச்சியுற்ற பயணிகள் அனைவரும் அமைதியானார்கள். வியர்த்துக் கொண்டியவர்களாய், துப்பாக்கிகள் இட்ட உத்திரவுக்குக் கீழ்ப்பணிந்தார்கள்.

* 'எல்லா' — Come on

விமானி அறைக்குள் சென்றவன், விமானியிடம் சென்றான்.

“இந்த நொடியிலிருந்து இந்த விமானம் அரபுப் புரட்சிப்படையின் விமானம். புரட்சிப்படையின் உத்திரவுப்படி நடந்து கொள்வது உங்கள் கடமை. இது என்னுடைய, கேப்டனுடைய உத்திரவு.”

அவனுடைய விழிகளையே பார்த்தவாறு இருந்தார் விமானி. விமானம் தனது இயல்பிலேயே இயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“ஹவானாவுக்கு செலுத்து.”

“அவ்வளவு தூரத்திற்குப் பெட்ரோல் காணாது.”

புரட்சிக்காரன் எட்டி ஆயில் மீட்டரைப் பார்த்தான். கோபங்கொண்டவனாக,

“பொய் பேசாதீர், உமது பொய்க்குப் பரிசு என்ன தெரியுமா, இதோ இது தான்.”

அவன் தன் கையில் இருந்த வெடிகுண்டின் பாதுகாப்புப் பின்னை உருவினான். அதை, விமானியின் சட்டைமீது அவர் பெயர் பேட்ஜ் இருக்கும் இடத்தில் சொருகினான். வெடிகுண்டுப் பிசாசுக்கு உயிர் வந்துவிட்டது.

“வாட்” விமானதளம், வழக்கமான உயிரோட்டத்துடன் துறுதுறுப்பானதொரு குழந்தையைப் போல இயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

விமானத்தில் வருபவர்களை வரவேற்கவும், செல்லுபவர்களை வழியனுப்பவும் என்று மக்கள் நிரம்பி வழிந்தார்கள். சுற்றுலாவுக்காக வந்திருந்தோர் மீண்டும் ஏதென்ஸ் செல்லுவதற்குக் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பிரான்சு நாட்டைச் சேர்ந்த போர்க்கருவிகள் தயாரிக்கும் நிறுவனம் ஒன்றின் நிர்வாகியை வழியனுப்பி

வைப்பதற்கென்று இஸ்ரேலிய ராணுவ அதிகாரிகள் வந்திருந்தார்கள்.

வசந்த காலச் சந்தோஷத்தில் மிதக்கும் புறாப் போல 'எல் ஆல்' வாணப்பட்டசி கடல் மேலே தெரிந்தது.

சக்தி வாய்ந்த ரேடர் கருவிகளில், ரேடர் கருவியோடு இணைந்த வரைபடம் மீது அவ்விமானம் ஒலி அலையாக நொடி தோறும் இஸ்ரேல் நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது. கண்ட்ரோல் அறையில் இருந்த மார்க்கர் களின் விழிகள் பறந்து வரும் ஒளித்துணுக்கின் மீது கவனமாய்ப் பதிந்தன.

“எல் ஆல் 276,
தரைக்கு இருபது மைல் தூரம்
கருவிகளைச் சரிபார்க்கவும்.”

வானப் பாதையின் கட்டுப்பாட்டாளர் சுறுசுறுப்பான இளைஞர். தரையிறங்கு முன் விமானம் செய்ய வேண்டிய கடமைகளை அறிவித்தார் அவர்.

தன் நெஞ்சின் மீது ஒட்டிக் கிடந்த வெடிகுண்டின் சேப்டிப்பின்னை, கீழே இறங்கிய விழிகளால் கண்டார் துணை விமானி. எந்த நிமிஷமும் எந்த வகையான சேதத் தையும் விளைவித்து விடும் மூர்க்கத்தனமான பிசாசு ஒன்று தன் முன் அகங்காரமாக நாட்டியம் ஆடிக் கொண்டிருப்பதாக அச்சங்கொண்டு மிரண்டு போனார் அவர். அவரால் ஒன்றும் செய்யக்கூட முடியவில்லை.

அவர் விழிகள் மருட்சியுற்றன. இதழ்கள் துடித்தன. உடல் வேர்த்துவிட்டது. அவருடைய இயக்கம் இயந்திரத்தன மானதாய் இருந்தது. வழக்கத்தின் காரணத்தால் விமானம் 20000 அடிக்குக் கீழ் இறங்கி வழக்கமான பாதையில் இயங்கிற்று.

அவரைப் போலவே அதிர்ச்சிக்கு ஆளானார் தலைமை விமானி. ஒருகணம் மனம் கலங்கிப் போனார். பின் சமாளித்துக் கொண்டவராக, தனது விமானம் கடத்தப் படுவதைத் தரைக்கு அறிவிக்க முயன்றார்.

அவருடைய முயற்சியை சடுதியில் உணர்ந்து கொண்ட கொரில்லா, எரித்துவிடும் பார்வையை அவர் மீது எறிந்தான்.

விமானியின் ஹெட்போனையும் மைக்கையும் வெடுக் கெனப் பறித்தான், கரடுமுரடான ஆங்கிலத்தில் அறிவித்தான்.

“எல் ஆல் 276’ அரபுப் புரட்சிப் படையின் வசம் இருக்கிறது. புதிய கேப்டன் பேசுகிறேன். எமது சிக்னல் ‘சுதந்திர அரபு பூமி 786. சகோதர தேசங்களுக்கு வாழ்த்துக்கள்.

தரைக்கு அவ்வாறு அறிவித்த அவன், இண்டர்காம் இணைப்பைத் தட்டிவிட்டான். உள்ளே இருந்த பயணிகளோடு பேசினான்.

‘அரபுப் புரட்சிப்படை, இந்த நிமிஷத்திலிருந்து இந்த விமானத்தை நடத்திச் செல்கிறது. யாவரும் அமைதியாக இருங்கள். பயணி அனைவரும் அரபுப் புரட்சிப் படையின் விருந்தாளிகள்.

எங்களின் இலக்கு, இந்த விமானத்தில் இப்போது பயணம் செய்துகொண்டு இருக்கிற யூதர்கள் சிலர். பயணிகளின் ஒத்துழைப்பு தான் உயிர்களுக்கு இருக்கிற ஒரே உத்திரவாதம்.

யூதம் ஒழிக,

அரபுக்கள் வெல்க.”

விமானதளத்தின் வானப்பாதைக் கட்டுப்பாட்டாளர் திடுக்கிட்டார். கொரில்லாவின் முரட்டுக்குரல் ஒரு

அசம்பாவிதம் நடந்துவிட்டது என்று அவருக்கு உறுதிப்படுத்தியது. ஆபத்தை அறிந்து கொண்டு விட்டதைப் போல வேகமாக இயங்கிற்று விமானதளம்.

ஆபரேஷன் தியேட்டர் ஒன்றில், மன்றாடும் உயிர் ஒன்றைக் காக்கிற முயற்சியில் பதட்டமும் அவசரமும் காட்டுகிற மருத்துவர்களைப் போல அலுவலர்கள், அதிகாரிகள் யாவரும் பரபரத்தார்கள்.

மேலே இருந்து அதிகாரத்தொனியில் ஒரு குரல் இரைந்தது.

“சுதந்திர அரபு பூமி. விமானம் 786 தரை இறங்குகிறது. தளத்தை ஒழுங்கு செய்யுங்கள்.”

புதியதாகவும் கனமானதாகவும் இருந்த அந்தக் குரல் ‘எல் ஆல் 276’ யாரோ புதியவர்களின் கட்டுப்பாட்டில் இயங்குகிறது என்பதைத் தரை நிலையத்திற்கு உறுதிப்படுத்திற்று. என்றாலும் நம்பிக்கையான தகவல் எதுவும் கிடைக்காதா என்ற ஆவலில் தரைக் கட்டுப்பாட்டு அதிகாரி, விமானத்திற்கு வழக்கமான தகவலை அனுப்பினார்.

“எல் ஆல் 276”.

‘எல் ஆல் 276’.

பேசவும்.”

மேலேயிருந்து கோபமும் அதிகாரமும் மிக்கதொரு குரலே மீண்டது

“அப்படிக்கத்தாதே, இது ‘எல் ஆல்’ இல்லை. சுதந்திர அரபு பூமி 786. கீழிறங்குகிறோம். தளத்தைச் சரிப்படுத்து.”

ஒரு நிமிஷம் அவகாசம் தேடினார், தரைக்கட்டுப்பாட்டாளர்.

“வேண்டாம், வேண்டாம்... தளத்தில் இடம் இல்லை. பத்து நிமிஷங்கள் பொறுங்கள், தகவலுக்குப் பிறகு இறங்கலாம்.”

என்று அவசரமாக அறிவித்தார் அவர்.

“இறங்க விடுவது, அல்லது வானத்திலேயே விமானம் எரிந்து போக விடுவது, எது நல்லது என்று தீர்மானிக்கும் பொறுப்பு, உங்களுடையதே.”

மேலேயிருந்து அவர் காதிற்குள் உறுமல் முழங்கியது.

அடுத்த நிமிஷம்...

தரையில் அமைதி,

வானத்திலும் அமைதி.

கொரில்லா விமானியை அழைத்து ‘உம்மை மிரட்டியது போதும் என்று நினைக்கிறேன். ஹவானா விற்குப் போக வேண்டாம் நீர்.

இதோ, இப்படி எங்களின் எதிரிகளின் தேசத்து முகத்தை நன்றாக நான் பார்த்துக் கொள்வதற்காக ஒரு நான்கைந்து வளையம் போடும், பின் நேரே லெபனானுக்கு ஓட்டும்...” என்று அபிநயத்தவாறு அவன் உத்திரவளித்தான்.

நிமிஷத்துளிகளின் அவகாசத்திற்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள் தரையில் இருந்தவர்கள். இனித் தாமதிக்க நேரம் இல்லை.

ராணுவத்தின் விமானப் படைக்குத் தகவல் அறிவிக்கப்பட்டு விட்டது.

மிரேஜ் எதிர்த்தாக்குதல் விமானங்கள் சீறிக்கொண்டு மேலே எழுந்தன.

அதிகாரத்திற்கு அடிமைப்பட்டு விட்ட, ஒரு ஏழைச் சிறுவனைப் போல் துப்பாக்கியின் ஆட்சிக்கு இயங்கிக்

கொண்டிருந்தது விமானம். தன்னைச் சிறை கொண்டிருந்தவர்களின் உத்திரவுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, வடக்குத்திசை நோக்கித் திரும்பியது 'எல் ஆல் 276'.

'மிரேஜ்' விமானங்கள் இரண்டு, அந்த விமானத்தைச் சுற்றி வளைக்க முயன்றன. வானத்தில் ஒரு விமானப் பந்தயம் நடப்பது போலிருந்தது.

எனினும், காரியம் கைமீறிப் போய்விட்டது. 'எல் ஆல் 276' லெபனான் எல்லைக்கு அருகே சென்றுவிட்டது.

ஆன வரைக்கும் பார்ப்பது என்று முயன்றன மிரேஜ்கள். ஆனால் 'எல் ஆல் 276' லெபனானில் இருந்து, கிழக்கு முகமாகத் திரும்பி சிரியா தேசத்து எல்லைமீது பறக்க ஆரம்பித்தது.

மிரேஜ்கள் வருத்தத்தோடு திரும்பின.

எனினும் சிங்கத்தைப் போல, கர்ஜனையோடு அவ்விரண்டு ராணுவ விமானங்களும் அடுத்த உத்திரவுக்குக் காத்திருந்தன.

எல் ஆல் 276' சுதந்திர அரபு பூமி 786 சிரியா எல்லையில் இருந்து தெற்கே திரும்பிற்று. ஜோர்டான் தேசத்து எல்லைக் கோட்டின் மீது, அது பறக்க ஆரம்பித்தது.

“நாம்

இங்கே தரை இறங்குகிறோம்.”

விமானிக்கு உத்திரவிட்டான் கொரில்லா,

“இங்கே என்றால்...”

எங்கே என்று சந்தேகம் வந்தவராக இழுத்தார் விமானி.

“இங்கே என்றால்,

இங்கே தான்.

பாலஸ்தீனப் புரட்சி அரசாங்கத்தின்

தற்காலிகத் தலைமை இடத்தில் தான்..."

அந்த போயிங் வலுக்கட்டாயமாக தரை இறக்கப் பட்டது.

"சரியான தளம் இல்லாதுபோனால், விமானம் தரையில் மோதிக் கொண்டு, எரிந்துபோகும்."

விமானி சொன்னதைக் காது கொள்ளாதவனாய் இருந்தான் கொரில்லா. சொன்னதைச் செய் என்று கத்தினான் அவன்.

இரண்டாவது உலக யுத்தத்தின் போது, பிரிட்டிஷ் காரர்கள் போட்டிருந்த ராணுவ விமான தளம் அது. பழுதடைந்து போயிருந்த அத்தளத்தில் 'டம்' என்று மோதிக் கொண்டு நின்றது விமானம்.

மோதிய வேகத்தில் விமானத்தில் ஒரு சக்கரம் பீய்த்துக் கொண்டு ஓடிற்று, விமானத்தின் என்ஜின் தீப்பற்றிக் கொண்டது.

பயணிகள் நிலை குலைந்து போனார்கள்.

கால் இடறிய கொரில்லாக்கள் சமாளித்து நின்றார்கள்.

பாய்ந்து வந்து விமானக் கதவின் அருகில் நின்றான் ஒரு கொரில்லா, பயணிகள் எல்லாரும் வெளியேறும்படி துரத்தினான் இன்னொருவன்.

விமானம் எரிந்து சாம்பலாகப் போவதற்குள் உயிர் பிழைத்தால் போதும் என்று அனைவரும் வெளியே ஓடினார்கள், ஒரு கொரில்லாத எக்களித்தான்.

"ஓடுங்கள் ஓடுங்கள், இப்படித்தான், இருபது வருஷங்களாய், நாங்கள் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறோம்."

பயணிகள் அனைவரையும் குவியலாகக் கூட்டினார்கள். ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்க்க முடியாதவாறு ஒருவ ரோடொருவர் பேசிக்கொள்ள முடியாதவாறு, வெளிப் புறம் அவர்கள் பார்த்திருக்குமாறு வட்ட வடிவமாக அவர்களை உட்கார்த்தினார்கள், ஆண்களைத் தனியாக வும், பெண்களைத் தனியாகவும் அப்படிக் குழுமச் செய்தார்கள்.

ஒவ்வொரு வட்டத்திற்கும், ஆளுக்கொருவனாய் காவல் நின்றார்கள்.

பயணிகள் அனைவரின் உயிரும் வாதனைக்கு உள்ளாயிற்று.

கடுமையாய் வீசிற்று காற்று, காற்று அவர்களின் கண் களுக்குள் புழுதி வாரி இறைத்தது. இதமானக் காற்று இல்லாததினால் அனைவருக்கும் மூச்சு வாங்கியது. உடலெல்லாம் புழுங்கி வேர்வை வடிந்து கொட்டியது. நாக்கு வரண்டு போனது. அவர்கள் தண்ணீர் கிடைக்காதா என்று ஏங்கினார்கள். ஒரு பயணி, வாயைத் திறந்து, 'ஐயா, கொஞ்சம் தண்ணீர் கிடைக்குமா' என்றார். 'சும்மா இரும், தண்ணீர் வரும்' என்ற பதிலைத் தான் தந்தான் கொரில்லா.

நேரம் போய்க்கொண்டே இருந்தது.

பெண்மகள் ஒருத்திக்கு சிறுநீர் கழிக்க வேண்டிய அவசரம். உபாதை தாளாது அனுமதி கேட்டாள். அவள் வெகுதூரம் போய்விட்டுத் திரும்புகிற வரை அவளையே பார்த்துக் கொண்டே நின்றான் ஒரு கொரில்லா.

அவர்கள், மூன்றே மூன்று பேர்கள் தான்.

அவர்களின் கைகளில் இருந்த கொலைக்கருவிகள் டஜன் கணக்கான பேர்களை மந்திரத்தண்ணீர் தெளிக்கப் பட்டிருந்த ஆட்டுக்குட்டிகளைப் போல மாற்றி விட்டிருந்தன.

மூவரில் தலைவனே போலிருந்தவன், ஒவ்வொருவர் முன்னாலும் போய் நின்றான். “நீ யார்? உன் பெயரென்ன? இஸ்ரேலில் உனக்கு என்ன வேலை? என்று கேட்டான். அவன் தன் கேள்வியை வெவ்வேறு பாஷைகளில் கேட்டான். அவர்களின் பதிவைக் கேட்டுக்கொண்டு நையாண்டி செய்தான், கேள்விகளினால் இன்னும் சீண்டினான். அவனுடைய ஆர்ப்பாட்டத்தை சகிக்க முடியாதவள் ஆனாள் ஒரு பெண்மணி. அவனுடைய கேள்விகளுக்கு அவள் நேரிடையாகப் பதில் கூறவில்லை.

“கான ன்னாஸு உம்மதம் வ்வாஹிததன்”

என்று குர்ரான் கூறுவது உங்களுக்குத் தெரியாதா? மனிதர் அனைவரும் ஒருகுலம் தான். இப்படி இனம் மதம் கேட்டு என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?”

கொரில்லாவோ பலமாகச் சிரித்தான்.

“ஆம்;

கான ன்னாஸு உம்மதம் வ்வாஹிததன், தான்.

யூதர்கள் தவிர.”

அந்தப் பெண்ணும், தனது கோபத்தொளி மாறாமலேயே கூறினாள்,

“யூதத்தைக் கொல்லுங்கள்,

யூதர்களை வேண்டாம்.”

ஸ்ரீநி அந்தக் கொரில்லாத் தலைவன் முகத்தையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மனித மனங்கள் எப்படியெல்லாம் கொடுமாக—விசித்திரமாகச் செயல்படுகின்றன என்று நினைத்தான்.

ஸ்ரீநியின் குறிவைத்த பார்வையைக் கவனித்தான் கொரில்லாத் தலைவன். ஸ்ரீநியின் நேரே வந்து நின்றான் அவன். மெஸ்மரிசக்காரனைப் போல வைத்த விழிவாங்காது ஸ்ரீநிவாஸனின் விழிகளுள் பார்வையைப்

பாய்ச்சினான். அவன் செய்கை ஸ்ரீநிக்கு எரிச்சலூட்டியது. அவனுடைய கண்ணும், மனமும் சூடாயின. சற்றே கோபத்தோடு ஸ்ரீநி கேட்டான்.

“என்ன வேண்டும் உனக்கு?”

“எனக்கு என்ன வேண்டும் என்பதைப் பற்றி, உன்னிடம் சொல்லத் தேவையில்லை.”

“எங்களைப்பற்றி மட்டும் உனக்கு எல்லாம் தெரியவேண்டுமாக்கும்? அப்பாவிப் பயணிகளை இப்படித் துன்புறுத்துகிறீர்களே, இது நியாயம் தானா?”

“இந்த சின்னத் துன்பத்தால், செத்துப் போய்விட மாட்டீர்கள். கால் நூற்றாண்டு காலமாக துன்பமே வாழ்க்கை என்று இருக்கிறோம் நாங்கள். நியாயங்களைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு யூத ஆதரவாளர் ஒருவருக்கும் அருகதை கிடையாது.”

“உங்களுடைய டிமாண்ட் என்னவானாலும் அதை நேரடியாகப் பெற முயற்சிப்பதுதானே?”

“சிங்கங்களைப் பணிய வைப்பதற்கு நாங்கள் ஆட்டுக் குட்டிகளைக் கட்டிப் போடத்தான் வேண்டியிருக்கிறது.”

“நன்றாகத்தான் இருக்கிறது. சிக்கிக்கொண்ட, ஆட்டுக் குட்டிகளுக்கு மூச்சு விடவாவது சுதந்திரம் கொடுங்களேன், செய்யக் கூடாதா?”

“செய்யலாம்.”

“எங்களில் எவரும், உங்களோடு மோத நினைக்கவில்லை. எவரும் தப்பி ஓட மாட்டோம் என்பதற்கு, இந்தச் சூழலைத் தவிர வேறு ஒரு உத்ரவாதமும் வேண்டியதில்லை. எங்களைக் கொஞ்சம் ஓய்வாக இருக்க விடக் கூடாதா?”

இருட்டு மெல்லப் பரவ ஆரம்பித்தது.

அந்த நேரம் ஜீப் ஒன்று, வேகமாக வந்து நின்றது. பயணிகள், உதவி வந்திருப்பதாக எதிர்பார்த்து ஏமாந்தார்கள். ஜீப்பில் கொரில்லாக்களின் தோழர்கள் தான் வந்திருந்தார்கள்.

நினைத்துக் கொண்டவனேபோல, ஜீப்பை மட்டும் கொஞ்ச தூரமாய் எடுத்துக்கொண்டு போய் நிறுத்தினான் ஒருவன். வண்டியின் லைட்டுகளைப் போட்டான். கணத்தில் ஒளி வேகமாய்ப் பாய்ந்தது. அந்த உயிர்களுக்குத் துளி ஜீவன் மீண்டது.

குளிர்ந்த மணலில் அத்தனை பேரும் அப்படியே படுத்தார்கள்.

வானத்தில் ஒரு கூரை இல்லை. ஒரு பிறை மட்டும் இருந்தது. அந்த ஒற்றைப் பிறை ஒரு பயனும் அற்றதாய், மங்கலாய்க் கிடந்தது.

விமானம் கடத்தப்பட்டது அறிந்த இஸ்ரேலிய அரசு, தனது வெளிநாட்டு இலாக்காவை முடுக்கிவிட்டது. ஒருமணி நேரத்திற்குள், பயணிகள் பட்டியலும், இதர விவரங்களும் சேகரிக்கப்பட்டாயிற்று. இரண்டு விமானங்கள் தயாராக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டன. பயணிகளை மீட்டுக் கொண்டு வருவதற்கு ராணுவ அணியொன்று நடவடிக்கைகளுக்கு தயாராய் நின்றது.

ஐ ந.ாவில் இஸ்ரேலியப் பிரதிநிதி, அவசரக் கூட்டத்தைக் கூட்டக் கோரினார். தனது நாட்டின் துயரத்தைச் சர்வ தேசிய எல்லையில் வைத்தார் அவர். இஸ்ரேலின் பிரச்சனையைத் தன் பிரச்சனை போல கருதிக் கொண்டு விவாதித்தது அமெரிக்கா.

ஒரு விமானக் கடத்தல் அத்தனை அளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சர்வதேசியப் பிரச்சனை அல்ல என்று வாதித்தனர் எதிர்த்தரப்பினர். தனது வீட்டோ அதிகாரத்துடன் காத்திருந்தது சோவியத்நாடு.

ரேடியோ மற்றும் செய்தித்தாள்கள், இந்த விமானக் கடத்தல் செய்தியை வெளியிட்ட வண்ணம் இருந்தன. அந்தப் பயணிகள் வீடுகள் யாவும் இழவு வீடுகளாகக் காட்சியளித்தன.

உண்மை அறியும் பொருட்டு, திறமைமிக்க நிருபர்கள் பலவாறும் முயன்றனர். அவர்களுக்கு 'எல் ஆல் 276' போன இடம் தெரியவில்லை, 'எல். ஆல். 276' இறக்கப் பட்டிருந்த இடம் ஒரு பாலைவனம்; இஸ்ரேலின் கிழக்கே ஜோர்டனின் மேற்குப் புறத்தில் இருந்தது.

இரவு குளிர்ந்து போயிற்று. தரை குளிர்ந்து சில்லென்று ஆயிற்று. 50க்கும் கீழான சீதோஷணம். குளிர்க்காற்று பயணிகள் மீது, மணற் குத்தீட்டிகளைப் பாய்ச்சிற்று. இமையைத் திறந்தால் மணற்புழுதி கண்ணுள் இறைந்தது. இமையை மூடினால் என்னாகுமோ என்ற அச்சம் கொன்றது.

திணறித் திணறி மூச்சுவிடும் ஆஸ்த்மாக்காரனைப் போல மெல்ல நகர்ந்தது இரவு. ஒரு சிறுநொடி கழிவதும் யுகப் பிரயத்தனமாகத் தெரிந்தது. ஒருவருக்கும் உறக்கம் வரவில்லை. திறந்த விழிகளோடு நிமிஷக் கீற்றுகளை எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள் அவர்கள்.

கண்கள் எரிச்சல் கண்டன. தேய்த்துத் தேய்த்து, சிவந்து வீங்கிக் கொண்டன. அழுதவர் முகங்கள் புடைத்துப் போயின. அழுது கொண்டே, மெல்லத் தலை காட்டினான் சூரியன்.

அரைகுறையாகச் சாய்ந்து கிடந்தவர்கள் எழுந்து உட்கார்ந்தார்கள். நிமிர்ந்து உட்காரச் சக்தியற்று, ஒன்றாகக் கட்டிய கொத்துக் கீரைத்தண்டுகளைப் போலத் துவண்டு சாய்ந்தார்கள்.

உணவின்மையும், உறக்கமின்மையும் அவர்களை நோய் போலப் பற்றிக் கொண்டது, மலச்சிக்கல் அவதி பலருக்கும். காற்றின் வெட்பதட்ப மாறுதல்கள் அனைவரையும்

ரையும் தாக்கிற்று. கொரில்லாக்களைத் தவிர, கொஞ்சம் திடமான மனதோடு இருந்தவர்களில் ஸ்ரீநீயும் ஒருவன்.

துரதிர்ஷ்டவசமான இந்தச் சம்பவத்தால், மனம் பேதலித்துப் போனவர்களை, பயண நோய் பற்றிக் கொண்டவர்களை, உயிர்மீது ஆசையால் உள்ளம் நிலைகுலைந்து போனவர்களைக் காக்க வேண்டும் என்று துடித்தான் ஸ்ரீநி. அவன் தனது கையை அசைத்து முதல் நாள் தன்னோடு பேசிய கொரில்லாவை அழைத்தான்.

ஸ்ரீநியின் நெஞ்சிற்கு நேரே தனது ஏந்திய துப்பாக்கியை நீட்டியவாறே ஒரு விரட்டலான தோரணையில் அங்கு வந்து நின்றான் கொரில்லா.

“ஒரு வேண்டுகோள்”

“என்ன?”

“இதோ—இவர்கள் உடலும் உள்ளமும் சோர்ந்துபோயுள்ளனர். அடுத்த நிமிஷம் பற்றி அனைவரும் நம்பிக்கை இழந்து போனார்கள். என்றாலும் அவர்களின் உயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டும் அல்லவா?”

“ஒரு இரவுக்கே, இப்படி அழுகிறீர்கள், ஒவ்வொரு இரவும் நாங்கள் இப்படித்தான் அழுகிறோம். ஆயிரக்கணக்கான இரவுகள் இப்படிக் கழிந்துபோயின. இவர்களின் உயிர்களை காப்பாற்ற வேண்டும்தான். எங்களுக்கு வேண்டியது உங்கள் உயிர் அல்லவே.”

“மகிழ்ச்சி, இந்த உயிர்களைக் காப்பாற்ற உதவுங்கள்.”

“என்ன செய்ய வேண்டும்?”

“சிரமம் பாராது, எவ்வாறேனும் அதிர்ச்சி — மயக்கம் தீர்ச்சும் மருந்துகளும், வலி நீக்கிசளும் சத்து மருந்துகளும் கொண்டு வந்து தாருங்கள்.”

“அதுபோதுமா? நீங்கள் எல்லோருக்கும் மருந்து கொடுத்து விடுவீர்களா?”

“முடியும் என்றே நம்புகிறேன். படித்த காலத்தில் தேசியப் படையில் பணியாற்றியிருக்கிறேன். வட இந்தியாவின்

பஞ்சம் கடுமையான போது பொதுநலத்தொண்டு ஆற்றியிருக்கிறேன். டாக்டர்கள் அணி ஒன்றோடு கூட இருந்து ஒத்துழைத்திருக்கிறேன்.”

“ஓ!”

‘தங்கள் தலைவர் மருத்துவத்தில் எம்.டி.பட்டம் பெற்றவர் அல்லவா? சரி. காலம் தாழ்த்தாமல் இருப்பதே புத்தி சாலித்தனம். பக்கத்தில் சிடைக்குட டாக்டர் எவரையேனும் ஆலோசனை கேட்டுக் கொள்ளுங்கள் அல்லது முடிந்தால் அழைத்து வாருங்கள்.’”

“முயல்கிறோம்.”

இரண்டு கொரியல்லாக்கள் மட்டுமே, ஜீப்பில் ஏறி, புறப் பட்டுப்போனார்கள்.

அவர்கள் சீக்கிரம் வந்து சேர வேண்டுமே என்று, காத்துக் கொண்டிருந்தான் ஸ்ரீநி.

மெல்ல, மெல்ல, வெயில் சுள் என்று தைக்க ஆரம்பித்தது.

யார் யாருக்கு என்னென்ன மருந்துகள் தேவைப்படும் என்று, அனுமானித்துக் கொண்டிருந்தான், ஸ்ரீநி.

நேரம் சென்று கொண்டிருந்தது.

முற்பசலின் வெயிலின் கடுமை தாளாது, பலர் துவண்டு விழத்தொடங்கினர். அவர்களுக்கு ஏதேனும் நிழல் ஏற்பாடு செய்தால் நல்லதாக இருக்கும் என்று துடித்தான் அவன்.

சிதிலமுற்றுப் போய்க்கிடந்த அந்த விமான தளத்தின் எல்லைக்கு அப்பால், கண் பார்வையின் கடைசி விளிம்பில் ஒரு சுவர் இருப்பதைப் போலத் தெரிந்தது.

காவல் நின்ற கொரியல்லாவை அழைத்தான் ஸ்ரீநி.

“அங்கு சென்றால் தேவலை. சிறிதளவு நிழல் கூட இவர்களுக்கு இப்போது மருந்துபோல உயிர்காக்கும்.”

“பொறுங்கள், மருந்துக்குச் சென்றவர்கள் வறட்டும்.”

ஸ்ரீநி அவனுடைய அனுமதி பெற்று, பயணிகள் ஒவ்வொருவரிடமும் பேசி, அவர்களுக்கு என்னென்ன தொல்லைகள் என்று அறிந்து கொண்டிருந்தான். மருந்து சீக்கிரமாக வந்தால் தேவலையே என்று கவலையாக இருந்தது அவனுக்கு.

மூன்று மணி நேரத்திற்குப் பிறகு அந்த ஜீப் வந்தது.

அந்த வண்டியில் இன்னும் புதிய தோழர்கள் இருந்தனர். ரொட்டி, பழம், மருந்துப்பெட்டிகள் இருந்தன. இரண்டு மூன்று ஆயில் டின்களில் தண்ணீர் இருந்தது.

கொரில்லாத் தலைவன் ஸ்ரீநியைப் பார்த்தான். அவன் விழிகள் ‘இதோ — வேலையைத் தொடங்கு’ என்று ஆணையிட்டன.

ஸ்ரீநி, பயணிகள் அனைவருக்கும் ஆளுக்கு ஒன்றாக ரொட்டிகளையும், பழங்களையும் பகிர்ந்து அளித்தான். மருந்து டப்பாவின் மூடி ஒன்றை எடுத்தான். அதில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தண்ணீரை ஊற்றி, அவர்களுக்குக் கொடுத்தான். தண்ணீரின் மேலே, நாற்றத் தோடு எண்ணெய்ப்படலம். அதைக் குடிப்பதைத் தவிர அவர்களுக்கு வேறு வழியில்லை.

அவன், மருந்துப் பெட்டிகளை ஒவ்வொன்றாய்ப் பிரித்தான். மருத்துவக் குறிப்புகள் ஒவ்வொன்றையும் ஜாக் கிரதையாகப் படித்தான். தேவை அறிந்து பயணிகளுக்கு மாத்திரைகளைக் கொடுத்து உட்கொள்ளச் செய்தான்.

அந்த மருந்துகள் யாவும் விரைந்து பலன் அளிக்கும் வீர்யம் கொண்டவை. ராணுவத்தின் போர்க்காலத் தேவைகளுக்குப் பயன்படும் வகையைச் சார்ந்தவை. ஏதோ ஒரு குறிப்பிட்ட ராணுவ அணியின் உதவியில்லாமல் கொரில்லாக்கள் அந்த மருந்துகளைப் பெற்றிருக்க முடியாது என்று கண்டு கொண்டான் ஸ்ரீநி.

சாரா அரசாங்க மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டாள். அடிவயிற்றில் நோவு கண்டது, வலி கடுமையாக இருந்தது. அவளாலே தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. பேற்றுத்துயரத்தின் பொழுது இயல்பாக பெண்களுக்கு தெய்வத்தின் பெயரே, நினைவுக்கு வரும். சாராவின் முன்கல்களும் அரற்றல்களும் 'ஸ்ரீநி', 'ஸ்ரீ', என்றே இருந்தன.

காலை, அழகாக விடிந்தது. ஜெருசேலத்தின் வானம், சூரியனின் வெண்கதிர்களால் மின்னிற்று. ஸ்ரீநி, புறப் பட்டுவிட்டான் என்று சொன்னது ஒரு தந்தி. மீண்டும் ஒரு தந்தி வந்தது, அது ஸ்ரீநி படிணம் செய்த விமானம் கடத்தப்பட்டு விட்டது என்ற சோகச் செய்தியைக் கூறியது.

சாராவின் அம்மாள் அதிர்ந்து போய்விட்டார்கள். விழிகளில் நீர்த்துளிகள் திரண்டன. தம் மகளுக்கு இந்தச் செய்தியைக் கூற வாய் எழமாட்டாதவராக விக்கித்து விதிர்ப்புற்றுப் போனார் அந்தத்தாய்.

ஆனாலும், எப்படியோ— பணிப்பெண்கள் பேச தாதிகள் பேச, பிரசவம் பார்த்துக்கொள்ள வந்திருக்கும் மற்ற தாய்மார்கள் பேச கொஞ்ச நேரத்திற்குள் சாராவுக்கு அந்தச் செய்தி தெரிந்து போயிற்று.

அக்கணமே சாரா விதிர்விதிர் த்துப் போனாள். அம்மா என்றஹித் துடித் தாள். சாராவின் அன்னை, அவளருகே சென்று, மகளின் கையைப் பற்றி, அழுத கண்ணீரோடு அவளை ஆற்றுவது போலப் பார்த்தார்.

“அம்மா என்ன ஆயிற்று. அவருக்கு என்ன ஆயிற்று, பாவிகள் என்னவரை என்ன செய்தார்கள்”

என்று அரற்றியவளாக தன் படுக்கையில் இருந்து எழுந்து விட முயற்சித்தாள் சாரா.

சாராவை ஒருவாறு தேற்ற முயன்றார்கள். அவளுடைய படுக்கை அருகே ட்ரான்சிஸ்டரை வைத்தார்கள்.

‘பயணிகள் உயிர்க்கு ஆபத்து எதுவும் இல்லை, அனைவரும் மீட்கப்பட்டு தம் இடம் சேர்க்கப்படுவார்கள்’ என்று உறுதி கூறியது அது...

அவள் அழுகை நின்றபாடில்லை. அலறல் ஓய்ந்த பாடில்லை. அவள் அமைதியுறுவதாகத் தெரியவில்லை.

டாக்டர் அவளுக்கு மருந்தொன்று கொடுத்து அமைதிப்படுத்தி உறங்க வைத்தார்.

இஸ்ரேலிய அரசு, தனது அனைத்து சக்தியோடும் மீட்பு வேலையில் ஈடுபட்டது. அதனுடைய சவனம் அரபுப் புரட்சிப் படையின் மீது திரும்பியது.

இஸ்ரேலைச் சுற்றிலும் லெபனான், சிரியா, ஜோர்டான், ஆகிய நாடுகளின் எல்லையோரங்களில் தங்கிக் கொண்டு, அவ்வப்போது, ஊடுருவல், படுகொலை, தீவைப்பு, விமானக் கடத்தல், ஆள் கடத்தல் போன்ற வேலைகளை நடத்திக் கொண்டிருந்தது, அரபுப் புரட்சிப்படை.

‘‘இன்னும் ஒரே நிமிஷம் அவகாசம். அதற்குள் உண்மையைக் கூறு. உனது படையை இயக்குபவர யார்?. எப்படியும் உண்மையைக் கக்க வைத்து விடுவேன்- உனது சவத்துக்குள்ளே இருந்து கூட.’’

அந்த கொரில்லாவோ,

உண்மையை இழக்கத் தயாராக இல்லை.

சித்ரவதை தொடர்ந்தது.

சிலமணிநேரம் கழித்து பதில்ஒன்று கிடைத்தது. ஒரே ஒரு வார்த்தை—ஒரு பெயர்.

‘ஜீமானி’.

கொரில்லாவின் உயிர் பறந்து போயிற்று.

ஷேச் செய்யது ஜீமானி அரபு நாடு ஒன்றின் நிதி அமைச்சர். பாலைவனத்தில் ஒரு ஒட்டக வியாபாரி கண்டெடுத்த அனாதைக் குழந்தை அவர். மெக்காவில் உள்ள தனது பணக்கார வாடிக்கையாளர் ஒருவரிடம் அந்தக் குழந்தையை வளர்ப்பதற்குக் கொடுத்தார் அந்த வியாபாரி.

குழந்தை ஆளாகியது. வளர்ப்புத் தந்தை பையனை மேல் படிப்பிற்காக அமெரிக்கா அனுப்பினார். பையன் அங்கே பெட்ரோலிய விஞ்ஞானம் படித்தான்.

அந்தப் பையன் சிறந்த மாணவனாக விளங்கினான். அமெரிக்காவில் இருந்த பெட்ரோலிய விஞ்ஞானப் புத்தி சாலிகளோடும் இடதுசாரிப் புரட்சியாளர்களோடும் அவனுக்குத் தொடர்பு ஏற்பட்டது.

வாலிபக் காலத்தில் அவன் தனது சகமாணவர்களிடத்துக் கூறுவான் :

“முகமது நபிக்குப் பிறகு, உலகின் மிகப் பெரிய தீர்க்கதரிசி மார்க்ஸ்தான். பைபிளும், குர்ரானும் மதங்களின் வேதங்கள்’ கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கையே மக்களின் வேதம்”.

தாய் நாட்டிற்குத் திரும்பியதும் அவனுக்கு நல்ல பதவி காத்திருந்தது. படிப்படியாகப் பதவியில் உயர்ந்து கொண்டே வந்த நபர், படிப்படியாகத் தனது போராட்டக் குணங்களையும் இழந்து வந்தார். அவருக்குள் ஏதோ ஒரு விசித்திரம் நடந்துபோயிற்று. தீவிரமான மதப்பற்றாளர், இனப்பற்றாளர் ஆகிப் போனார் அவர்.

அவருடைய எண்ணெய்த்தடைத் திட்டங்கள் அமெரிக்க ஐரோப்பிய நாடுகளைக் கலக்கமுற வைத்தன. அவர்தான் அமெரிக்காவில் பெரிய எண்ணெய்க் கம்பெனிகளுக்கு எதிராக நடக்கும் போராட்டங்களுக்கு எண்ணெய் வாரக்

கிறவர். அவர் தான் அமெரிக்கக் கறுப்பு முஸ்லீம்கள் எப்போதும் போராட்ட குணம் உள்ளவர்களாகவே இருக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறவர்.

ஜீமானி, ஒரு முறை அமெரிக்கா கறுப்புப் புரட்சியாளர்களைத் தமது நாட்டிற்கு வரவழைத்து வரவேற்று ராஜமரியாதை செய்தார். அந்த சம்பவம் அமெரிக்க கறுப்பு முஸ்லீம்களை குதூகலப்படுத்தியது. அவர்களின் நடவடிக்கை எல்லையை இஸ்ரேல் வரைக்கும் விரிவுபடுத்தியது.

ஒரே கல்லில் இரண்டு மாங்காய் தட்ட நினைப்பவர் ஜீமானி. அமெரிக்கர்களிடம் இருந்து பொருளாதார விடுதலை, இஸ்ரேலில் இருந்து அரசியல் ரீதியான வெற்றி.

விஷயம் வெகு பெரியது என்று அறிந்த ராணுவ அதிகாரி அதற்கேற்ப, தனது நாட்டு இராணுவ நடவடிக்கையை முடுக்கி விட ஆயத்தமானார்.

இன்னும் ஒருவாரத்தில் இஸ்ரேல் தனது 19-ஆம் ஆண்டு விழாவினைக் கொண்டாட இருந்தது.

அந்த நாள் கொரில்லாக்களின் நடவடிக்கை இலக்கு ஆகிப் போயிற்று.

இருபது இஸ்ரேலிய விமானங்களைத் தகர்ப்பது; இருபது யூதக் கிராமங்களைத் தீயிட்டுக் கருக்குவது; இரண்டாயிரம் யூதர்களைக் கொல்வது அவர்களின் திட்டம்.

அந்தக் கொரில்லா அணிக்கு ஆதரவளிப்பவர் ஜீமானி. அந்த அணி தான் நேற்று 'எல் ஆல் 276'ஐக் கடத்தியது. அந்த அணிதான் இரவில் தீவைத்தது. அந்த அணி இந்நேரம் ஹெய்யாத் துறைமுகத்தில் இரண்டு பெரிய கப்பல்களை மூழ்கடித்து இருக்கக்கூடும்...

இன்றோடு அந்தப் படையை பூண்டோடு ஒழித்து விடுவது என்ற வேகத்தில் தனது நடவடிக்கைகளைத் துரிதப்படுத்தியது இஸ்ரேலிய ராணுவம்.

அன்றைக்கு அதிகாலை தான்—

ஒரு கிராமப் பள்ளிக் கூடத்திற்குத் தீவைத்து விட்டு, தப்ப முயன்றது ஒரு கொரில்லா கோஷ்டி. தப்பி ஓட முயல் கையில் சுடப்பட்டு ஒருவன் பிணமாய் வீழ்ந்தான். இன்னொருவனுக்கு கால் சிதறிப் போயிற்று.

ராணுவத் துப்பறிவாளர்கள், அவனைக் கேள்விகளால் துளைத்தனர்.

கிராமத்தின் தானியக்கிடங்கை அழிப்பதற்கும், நீர்த் தேக்கத்தில் விஷம் இடுவதற்கும் தாங்கள் மூவர் வந்த தாகக் கூறினான் அவன்.

பிடிபட்ட கொரில்லாவும், அவன் தோழர்களும் முதல் நாள் தங்கியிருந்த வீடு பற்றியத் தகவல் கிடைத்தது.

அந்தக் கிராமத்து மக்கள் அனைவரையும் அருகே இருந்த ஒரு மணல் திட்டுப்பகுதிக்கு ராணுவம் விரட்டியது; பின் அந்த வீட்டிற்கு தீ மூட்டப்பட்டது.

அரபுக்களுக்கு ஒற்றறிய முயல்வோருக்கும், அவர்களுக்கு உதவி செய்வோருக்கும் அந்த வீட்டை எரித்த நெருப்பு எச்சரிப்பாக இருந்தது.

‘நாம் பிறந்த மண் இது. இங்கே நாம் வாழ்கிறோம்’ என்று இஸ்ரேலிய ஆட்சிக்கு உட்பட்டு, சகவாழ்வு எண்ணத்தோடு வாழ்ந்துகொண்டிருந்த அரபுகள் சிலருக்கு அந்த எரியும் வீட்டின் ஜ்வாலை, நெஞ்சில் இட்ட தீ ஆனது.

எதிரியிடம் காட்ட வேண்டிய வன்மத்தை அங்கே தனது குடிமக்களிடம் காட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள் இஸ்ரேலியப் படைவீரர்கள்.

அகப்பட்டுக் கொண்ட கொரில்லாவுக்கு வயது இருபதே இருக்கும். அவனுக்குக் கைவிலங்கு இட்டிருந்தார்கள் அவனிடம் இருந்து இன்னும் அதிகமான தகவல்களைப்

பெற முயற்சித்தார் ராணுவ அதிகாரி. குண்டுகள் நிரம்பிய ரிவால்வார் ஒன்றை அவனுடைய வலதுபக்கப்பொறியின் மீது பொருத்தினார். கோபக்குரலில் அவர் இறைந்து கொண்டிருந்தார்.

இஸ்ரேலிய ராணுவம் பறந்து விரைந்தது.

விமானப் படையின் பொறுப்பதிகாரி கூறினார்.

“ஒரு யூத உயிர் பத்து அரபு உயிர்களுக்குச் சமமானது. கவனம் கொள்ளுங்கள்.”

அந்த வார்த்தைக்கு அர்த்தம் ஒன்றுக்குப் பத்தாக அரேபியர்களை பலிதீர்க்க வேண்டும் என்பதே.

இஸ்ரேலிய ராணுவ விமானம் கவனமாய் நிதானமாய்க் குறி வைத்தது. குறி பிசகாது அராபியர்களின் குடிசைகள், டெண்ட்கள் மீதெல்லாம் குண்டுகளை வீசியது.

பெரிய நாசவேலைத் திட்டத்தோடு ஊடுருவி இருந்த ஒரு அரபுப் புரட்சிப்படை, பின்வாங்கி ஓட ஆரம்பித்தது.

அவர்களை விடாது ஆரத்தியது ராணுவம். கிடைத்த ட்ரக்குகளில் லாரிகளில் ஏறிக் கொண்டே ஓடிக் கொண்டிருந்தது கொரில்லாக் கூட்டம். கொரில்லாக்கள் சிரியா தேசத்து எல்லைக்கு அருகே ஓடிப்போய் விட்டார்கள்.

சிரியாவின் எல்லைக்குள்ளே நுழைந்த கொரில்லாக்கள் அங்கே எல்லையில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த எல்லைப் பாதுகாப்புப் படையின் ஹெலிகாப்டர்களில் ஏறிக்கொண்டு அந்நாட்டின் உள்ளே பறந்தார்கள்.

இஸ்ரேலியப் படையின் சக்தி வாய்ந்த குண்டுகள் கனன்று பறந்தன.

ஒரு ட்ரக் ஓட்டையாகி நின்று போனது.

இரண்டு ஹெலிகாப்டர்களில் ஒன்று தாக்குதலுக்கு ஆளாயிற்று. இறக்கைஉடைந்து இயக்கம் இழந்து சிறிது

தூரம் கிறுக்குத்தனமாய்ப் பறந்து போய் சிரியாவின் எல்லைக்குள் ஒரு சிறிய கிராமத்தின்மீது விழுந்தது அது.

கிராமம் தீப்பற்றி எரியலாயிற்று.

சாராவின் மனது துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

தன் கணவன் மீண்டும் வருவான் என்று, அவள் நெஞ்சில் நம்பிக்கை துளிர்ந்த நேரம் அவளுக்குப் போர்ச்செய்தி தெரியலாயிற்று. அந்த நம்பிக்கைத் தளிர் அப்போதே கருகலாயிற்று.

“யஹோவா நீ ஒருவன் தான். நீ ஒருவனே தான் எனக்கு. நான் உன்னைத் தவிர யாரிடம் அழமுடியும், மன்றாட முடியும். எனது வாழ்க்கையை இத்தனைத் தரம் சோதித்தது போதாதா, கடவுளே, என் கணவரை எனக்கு உயிரோடு மீட்டுக் கொடு”

கடவுளை வேண்டி இறைஞ்சியவளாய் அழத்தொடங்கினாள் சாரா.

ஸ்ரீநியோ, தனது சாராவுக்கு என்னை ஆனதோ என்று, கவலையுற்றவனாய் சுகப்பிரசவம் ஆக வேண்டும் என்று துடித்துக் கொண்டிருந்தான். நிகழ்ந்து போயிருப்பனவற்றை நினைத்து நினைத்துக், கன்றிச் சிவந்து போனது அவன் இதயம்.

கொரில்லாக்கள் விஷயத்தில் ஜோர்டான் அரசு அமைதியாக இருந்தது.

கொரில்லாக்களைக் கைது செய்வது அவர்களைப் போருக்கு அழைப்பது போல ஆகிவிடும். வெளி உலகிற்கு சமாதானம் சொல்லுவதற்காவது உதவும் என்று, கொரில்லாக்களோடு பேசுவதற்கு ஒரு சிவில் குழுவை அனுப்பி வைத்தது ஜோர்டான் அரசு.

கொரில்லாக்களோ, அந்தக் குழுவோடு எந்தப் பேச்சு நடத்தவும் உடன்படவில்லை.

“எமது பூமியை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருக்கிறவர்களோடு மட்டும்தான் நாங்கள் விவாதிக்க விரும்புகிறோம் உங்களோடு அல்ல” என்று வெட்டி முறித்து அவர்களைத் திருப்பி அனுப்பினார்கள்.

நேரத்துளிகள் உருண்டு கொண்டிருந்தன.

செஞ்சிலுவைக்குறி தாங்கிய இரண்டு ஹெலிகாப்டர்கள் வந்திறங்கின.

ஒன்றில் செஞ்சிலுவைப் பணியாளர்கள் இருந்தனர். இன்னொன்றில் ஜோர்டான் அதிகாரிகளும் செய்தியாளர்களும் இருந்தனர்.

பயணிகள் யாவருக்கும் தண்ணீரும் நல்ல உணவும் தரப்பட்டது. விரைவாக மூன்று பெரியதான கூடாரங்கள் அமைக்கப்பட்டன. பயணிகள் தம்மைத் துப்புரவு செய்து கொள்ளும் பொருட்டாக தற்காலிக டாய்லெட்கள் அமைக்கப்பட்டன.

நலிந்து போயிருந்த ஓரிருவருக்கு ஊசிமருந்து செலுத்தினார் செஞ்சிலுவை டாக்டர்.

எல்லார் முகத்திலும் மீண்டும் மலர்ச்சி தோன்றிற்று.

செய்தியாளர்கள், கொரில்லாக்களை அணுகி, பயணிகளோடு உரையாட அனுமதி கேட்டனர். அந்த வேண்டுகோளுக்கு ஒரு முறைப்புதான் பதிலாகக் கிடைத்தது.

செஞ்சிலுவை அணித்தலைவர் இடையிட்டு அந்த அனுமதியைப் பெற்றுத் தந்தார்.

செஞ்சிலுவையினரைப் பார்த்தும், செய்தியாளரைப் பார்த்தும் கொரில்லாத்தலைவன் பேசத் தொடங்கினான்.

“நீங்கள் எப்போதும், அமெரிக்கர்களுக்குச் சாதகமாகவே எழுதுகிறீர்கள். யூதர்களுக்கு ஆதரவாகவே இருக்கிறீர்கள்.

கவனியுங்கள், எங்களுக்கு ஒரு போர் வேண்டும். போர் தான் எமது தாயகத்தினை மீட்கும் ஒரே வழி.

எங்கள் மக்களையும் நினைத்துப் பாருங்கள். மண் அற்று, வாழ்க்கை அற்று, அகதிகளாய் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். யூதர்களுக்கு ஒரு ராஜ்யம் வேண்டும் என்பவர்கள், எங்களுக்கு ஒரு தேசம் வேண்டும் என்பதை எப்படி மறுக்கிறார்கள்?

எமது பூமி எமக்கே. முடியாது எனும் பட்சம் அதை எடுத்துக் கொள்வோம், எப்படியும் எவ்வாறும். நாங்கள் மரிக்கலாம், எமது இலட்சியம் மரிக்காது.

பாலஸ்தீனம் எமது பூமி; ஆம் பாலஸ்தீனம் எமது பூமி.

இதை உலக மக்கள் யாவருக்கும் சொல்லுங்கள்."

"ஆகட்டும், அவ்வாறே செய்வோம்" என்று ஒரு பெரிய பத்திரிகையின் முதிய செய்தியாளர் உறுதியளித்தார்.

"விரைவில் அனைவருக்கும் விடுதலை, எல்லா ஏற்பாடுகளும் நடந்து வருகின்றன."

என்று பயணிகளுக்கு தேறுதல் கூறியவாறு, செய்தி யாளர்கள் பேட்டியைத் தொடங்கினார்கள்.

பயணிகள் சமயமறிந்து ஸ்ரீநி ஆற்றிய உதவிகளை விவரித்தனர். செய்தியாளரும் செஞ்சிலுவையினரும் அவனைப் பாராட்டினர்.

செஞ்சிலுவையினர் கொரில்லாக்களுடன் பேச்சு வார்த்தையை ஆரம்பித்தனர்.

கொரில்லாக்கள் தமது தேவையை முன்வைத்தார்கள்.

முதலாவது:

தமது தோழர்கள் சிலரின் விடுதலை. ஹார்லம் நிகழ்ச்சியில் கைது செய்யப்பட்ட கருப்பு முஸ்லீம்கள்

மூன்று பேர்; ஆலன் கடத்தலின் காரணமாக கைதாகி உள்ள அரபுப் புரட்சியாளர் இருவர்; கிராமத்தை தாக்கியதாக சிறை பிடிக்கப்பட்டு, இஸ்ரேலில் காவல் வைக்கப்பட்டுள்ள பன்னிரண்டு பேர் - ஆகியோரின் விடுதலை.

இரண்டாவது:

அமெரிக்க டாலர்கள் பத்து மில்லியன்.

மூன்றாவது:

யூதன் யூசுப் அக்னனுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கிற நோபல் விருதினை திரும்பப் பெறுதல்...

இவற்றை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தால்—‘எல் ஆல் 276’ எனியூட்டப்படும். பயணிகள் பட்டினியால் மரிப்பார்கள். எமது தோழர்கள் விடுதலை செய்யப்பட்டு விட்டதை எமது தலைவர்கள் அறிவித்த பிறகே, நாங்கள் பயணிகளை விடுவிப்போம்.

அங்கே அமைக்கப்பட்டிருந்த தற்காலிக செய்தித் தொடர்பு நிலையம் இயங்கத் தொடங்கிற்று. அமெரிக்கா, இஸ்ரேல், ஸ்வீடன் மையங்களுக்கு கொரில்லாக்களின் செய்திகள் பறந்தன.

சிரியா தனது தற்காப்பு முயற்சியில் இறங்கியது. அதன் ராணுவ பிரயத்தனம், போர்ப் பிரகடனம் வெளியிட்டது போலாயிற்று.

சிரியாவின் வேண்டுகோளுக்கு செவிமடுத்த நாடுகள் அணி திரண்டு நின்றன. தாங்கள் நேரடியாகக் களத்தில் இறங்கும் சந்தர்ப்பத்திற்குக் காத்திருந்தன போல் அவை இருந்தன.

சிரியா தேசத்து ராணுவமும் இஸ்ரேலிய ராணுவமும் நேரிடையாக மோத ஆரம்பித்தன. போரின் உக்கிரம் அதிகரித்து விட்டது.

மத்தியத் தரைக்கடலின் கிழக்கு ஓரம் முழுவதும் போர்க்களம் ஆகிப்போனது. சப்மெரின்கள் வேவுக்கண்களோடு ஒளிந்திருந்தன. வானத்தின் விரிவெங்கும் குறுக்கும் நெடுக்குமாய், விமானங்கள் உறுமித் திரிந்தன. அகன்ற அந்த மணற்பூமி மீது, ஜீப், டேங்க், ட்ரக், அட்டாக்கர் ரேடர் முதலியவை போர் போர் எனக்கர்ஜித்தன.

சகோதரனும் சகோதரனும் போர்க்களத்தில் எதிர் எதிரே நின்றார்கள். மனிதர் அனைவரும் ஒரே குலத்தவர் என்ற புனித குர்ரான் வாசகம் பொய்த்துப் போயிற்று. மனுஷன் ஆனவன் ஒரே கடவுளின் பிள்ளை என்று சாலமோன் சொன்ன ஞானமொழி புதையுண்டு போனது.

சாவு அவர்களுக்கு சாதாரணமானதாக இருந்தது.

இரு சாராரும் செத்து விழுந்தார்கள். களத்தில் பங்கேற்ற ஒவ்வொருவரும், பிறரின் உயிரைப் பறிப்பதற்கென்றே தாம் உயிர் எடுத்து வந்ததைப் போல, எதிரிகளின் உயிர் தேடிப் பறந்தார்கள்.

நியாய அநியாயங்கள் தம்முள் முரண்பட்டு இயங்கின. எது நிஜம் எது பொய் என்றறிய முடியவில்லை. மனுஷர்களுடைய மனிதாபிமானத்தை, மிவிட்டரி யுனிபாரங்கள் புதைத்து விட்டன.

அமெரிக்க இஸ்ரேலிய அரசாங்கங்கள் கொரில்லாக் கைதிகளின் விடுதலைக்கு ஒப்புக்கொண்டு விட்டன.

வேறு ஒரு சந்தர்ப்பமாக இருந்தால், சுற்றி வளைத்து தாக்குங்கள் என்று ஆணையிடும் அரசுகள், செஞ்சிலுவை அணியினரின் நடவடிக்கை என்பதால் பவ்யமாக நடந்து கொண்டன.

கொரில்லாக்கள் பத்து மில்லியன் டாலர் பணம் கேட்டார்களே தவிர தரவேண்டுவது யார் என்று குறிப்பிடவில்லை! 'எல் ஆல்' விமான நிறுவனம் தான் தருவதாக வாக்களித்தது. பயணிகளின் பாதுகாப்பே அந்த நிறுவனத்திற்கு முதல் வட்சியம்.

'நோபல் பரிசு இலக்கியத்திற்காக வழங்கப்படுகிறதே தவிர, இனத்திற்காக அல்ல'

என்று பதில் கூறிவிட்டது நோபல்பரிசு கமிட்டி.

கொரில்லாக்கள் தேவை என்று அறிவித்தவாறு. பெட்ரோல் நிரம்பிய ராணுவ ஹாலிகாப்டர் ஒன்று தரப்பட்டு ஜோர்டானிய தேசத்தின் உட்புறமாகப் பறக்கத் தொடங்கிற்று.

பயணிகளை ஏழெட்டு ஜீப்புகளில் ஏற்றிக் கொண்டு செஞ்சிலுவைக் குழு புறப்பட்டது. அவர்களுக்கு இன்னும் பெரிய பொறுப்பு இருந்தது. பயணிகளை அருகிலே உள்ள பெரியதொரு நகரம் ஏதனும் ஒன்றில் சேர்ப்பித்து, அங்கேயிருந்து விமானங்கள் மூலம் அவரவரை, அவரவர் இடம் சேர்ப்பிக்க வேண்டும். பல பெரிய விமானக் கம்பெனிகள் பயணிகள் மீட்புப் பணிக்கு தமது உதவிகளை மனமுவந்து இலவசமாய் அளித்தன.

ஸ்ரீநியை, மற்றும் இருபது பேரை ஜெருசேலம் கொண்டு வந்து சேர்த்துவிட்டது செஞ்சிலுவைச் சங்கம். ஸ்ரீநியின் மனம் அலைபாயலாயிற்று. நட்சத்திரக் குறியிட்டதொரு இஸ்ரேவிய செஞ்சிலுவை ஆம்புலன்ஸ் வண்டியொன்று ஸ்ரீநியை ஏற்றிக் கொண்டு சென்று கொண்டிருந்தது.

ஸ்ரீநி மீட்கப்பட்டு, ஜெருசேலம் நோக்கிப் புறப்பட்டு விட்ட செய்தி, சாராவுக்கு அறிவித்தார்கள்.

அந்த கணமே, அவள் தன்னுயிர் தன்னிடம் மீண்டதைப் போல, சந்தோஷித்து, 'ஆ என்னவர் வந்து விட்டார்' என்று கூறி உரக்கச் சிரித்தாள். அவளின் பேற்று நோய் வலி தீர்ந்தது போலாயிற்று.

சாராவின் அன்னை அவளருகிலேயே இருந்தார்கள். மருத்துவமனையில் ஒரு டாக்டரம்மாவும், ஒரு பணிப் பெண்ணும் மட்டுமே இருந்தனர். மற்ற எல்லோரும் போர் முனையில் உதவிக்கொண்டு சென்று இருந்தனர்.

மக்கள் வாழும் பகுதி தாக்குதலுக்கு உள்ளாயிற்று. அதைக் கவனிக்கும் பொறுப்பு அவர்களுடையது.

‘நோ மேன்ஸ் லேண்ட்’ என்று அறிவிக்கப்பட்ட இடங்களிலும், ஐ.நா. துருப்புகள் காவல் இருக்கும் பகுதிகளிலும் போர் ஓய்வு எல்லைகளிலும் சண்டையிடக்கூடாது என்பது பொது விதி. அந்த விதியை நினைத்துப் பார்ப்பதற்கு போர்ச்சுருவிகளுக்கு நேரம் இல்லை.

இஸ்ரேலின் உலமை வாய்ந்த விமானங்கள் கனல் உமிழும் குண்டுகளை எதிரி நாடுகளின் உள்ளே தொலைதூரம் குறி வைத்துப் பாய்ச்சின.

ஒரு குண்டு அராபியரின் தொழுகை ஸ்தலமான ஒரு புராதன மசூதியைத் தாக்கி நொறுக்கிற்று. அங்கே தொழுகையில் இருந்த மூவர், அப்போதே மாண்டு போயினர். அவ்விடத்திலேயே, இருவர் உடல் சிதைந்து போயினர்.

‘கண்ணுக்குக் கண், பல்லுக்குப் பல்!’ அந்த மணல் பூமியின் யுகம் யுகமான நீதி. அரபுக்களின் ராக்கெட்டுகளும் பாமர் களும் சினந்து சீறி தாறுமாறாய் சிவிலியன் பகுதி மீது பாய்ந்தன.

தோற்றுப் போய் விடக்கூடாது என்ற ஆற்றாமையும் தோற்றுப் போய்விடுவோம் என்ற அச்சமும் இருதரப்பினர் கண்களையும் மூடின.

சைரன்கள் அலறின. எல்லோரையும் தரைக்கு கீழே சுட்டுப்பட்டுள்ள பங்கர்களுக்கு ஓடி விடுமாறு அவை அறிவுறுத்தின.

தெருவில் மனிதர் நடமாட்டம் குறைந்து போயிற்று. நிமிஷத்தில் நிசப்தம் குடி கொண்டது.

சாராவுக்கு பேற்று நேரம் நெருங்கிற்று. அவள் வலியுற்றுத் துடித்தாள்.

தமிழ்நாடன்

191

“ஸ்ரீநி”...கிறீச்சிட்டுக் கத்தினாள் சாரா. அந்தச் சத்தத்தில் சுற்றுப்புறம் யாவும் அதிர்ந்தது.

குழந்தை பிறந்து விட்டது.

அதே நொடியில் வானத்தைக் கிழித்து கீழிறங்கி தீப்பிழம்பாக அந்த மருத்துவமனையைத் தாக்கிற்று ஒரு ராக்கெட். இடியென விழுந்த அந்த ராக்கெட் கட்டிடத்தின் பகுதிகளை எரிக்கலாயிற்று.

தாநிப்பெண், அந்தப் பூங்குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு கீழே பூமிக்கு அடியில் இருந்த பங்சர் அறைக்கு ஓடினாள். குழந்தையை அங்கே வைத்துவிட்டு சாராவையும் இன்னும் பீரசவத்திற்கு வந்திருந்த சில பெண்களையும் பாதுகாப்பான இடத்திற்கு அழைத்துச் செல்வதற்கு மேலே வந்தாள்.

சாரா இருந்த இடமெல்லாம் உதிரம். உதிரப்பெருக்கு நிற்காமல் அவள் படுக்கையெல்லாம் பச்சைரத்தம். டாக்டர்மாவும், சாராவின் தாயாரும் கடமையில் ஈடுபட்டார்கள்.

அவர்களுடைய முயற்சியை அந்தக் கட்டிடம் இடிந்து வீழ்ந்து நிறுத்தியது. பரம் மற்றும் கட்டிடக் கட்டுமானப் பொருட்கள், அவர்கள் அனைவரையும் போர்த்திக் கொண்டு விட்டன.

அந்த மகப்பேற்று இல்லம் கருகத் தொடங்கிற்று. காகிதங்கள், திரைச்சீலைகள் எரிந்தன. புகை வானத்தை கருப்பாக்கியது.

விரைந்தோடி வந்த உதவிப்படை உள்ளே அகப்பட்டு, துயரப்படுவோர் யார் யாரெனத் துழாவினது.

சாராவின் மூச்சு அடங்கிப் போயிருந்தது. மகளுக்கு நேர்ந்தது மனம் சகியாத அந்தத் தாயின் உடலும் அடங்கிப் போயிருந்தது. டாக்டர்மாவும், மருத்துவம்

பார்த்துக்கொள்ள வந்திருந்த மற்றவர்கள் எல்லோரும் மாண்டு போயினர். மருத்துவமனை மரண மனையாக மாறிப் போயிருந்தது.

சாகும் தருவாயில் இருந்த தாதிப்பெண், 'கீழே ஒரு குழந்தை கீழே ஒரு குழந்தை' என்று கூறியவளாய் தலை சாய்ந்தாள்.

ஸ்ரீநி ஜெருசேலத்தில் இறங்கிய அடுத்த நிமிஷங்களில் இவையாவும் முடிந்துபோய் விட்டிருந்தன.

சூரியன் தனது பலம் எல்லாம் இழந்து போனாற்போல வெம்மையெல்லாம் தீர்ந்துபோய் ஓர் அப்பாவியைப் போல, அனாதையாக நின்று கொண்டிருந்தான். குண்டு வீச்சுகளின் கரிப்புகை சுற்றிச்சுழன்று வானத்தில் உயர்ந்து சூரியனை மறைக்க முயல்வதேபோல இருந்தது.

எங்கும் எரியும் தீ நாற்றம். மக்கள் நடமாட்டம் கொஞ்சமும் இல்லை. காற்றும் இல்லை.

ராணுவ வண்டிகள் போய்க் கொண்டும், வந்துக் கொண்டும் இருந்தன. ராணுவ ஆம்புலன்ஸ் வண்டிகளுக்குள் குண்டுகளால் தாக்கப்பட்டு, உடல் உறுப்புகள் இழந்து போன சிவிலியன்கள் இருந்தார்கள். கை போயும் கால போயும் குருடாக, நொண்டியாக முடமாக ஆன நிலையில் ரத்தம் சொட்டச் சொட்ட அவர்கள் மருத்துவ உதவிக்காக அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர்.

தன்னைக் சுற்றிலும் இருக்கிற வெறுமைகளை வெறித்துப் பார்த்தான் ஸ்ரீநி. சுற்றிலும் எழுந்து சுழலும் புகையும், அவற்றின் ஊடே தெரிகிற தீச்சுடர்களும் தவிர வேறு ஒன்றும் தென்படவில்லை. நாற்புறத்திலிருந்தும் தீயின் கருகல் நாற்றம் கரிய நிறப் பொட்டலாகி அவ்விடத்துப் பசுமையெல்லாம் பொரிந்து போய்விட்டிருந்தது.

ஸ்ரீநிக்கு அழுவதற்கும் நா எழவில்லை. 'சாரா', 'சாரா' என்றதொரு வார்த்தையைத் தவிர வேறொன்றும் அவன்

தமிழ்நாடன்

மனத்தில் உதிக்கவில்லை. அவனுடைய கண்கள் கலங்கின.

கலங்கிய விழிகளில் நீர் சுரந்தது. முகம் கண்ணீரால் நிரம்பிப் போயிற்று.

உலகத்தில் இருக்கிற சகலமும் தண்ணைவிட்டுப் பிரிந்து போய் விட்டனபோல் அச்சம் அவனைப் பற்றிக் கொண்டது.

ஸ்ரீநியின் உடல் சோர்ந்து போயிற்று. உள்ளம் அழிந்து போயிற்று. விழிநீர் வறண்டு போயீற்று. பார்வையே சரியாகத் தெரியவில்லை. புகை மண்டலம் பார்வையை மறைத்தது. கால்கள் தளர்ந்து, தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்து போய் சாராவின் வீட்டின் முன்னால தின்றான் ஸ்ரீநி.

அந்த வீடு இடிந்து போய், அடையாளம் தெரியாமல் கிடந்தது. ஆனாலும் வீட்டின் நடுப்பகுதி மாத்திரம் அழிவிருந்து தப்பித்து இயல்பாக நின்றுருந்தது.

நெஞ்சமெல்லாம் கலங்கி, நினைவெல்லாம் தடுமாறி, இயக்கமெல்லாம் தளர்ந்து, ஸ்தம்பித்துப் போய் நின்று விட்டான் ஸ்ரீநி.

அவனிருக்கும் பக்கமாக ஒரு ஜீப் கார் ஓடிவந்து அவனுக்கு சற்று தூரத்தே நின்றது. ஜீப்பினுள் இருந்து இருவர் இறங்கினர். ஒருவர் வண்டியை ஓட்டி வந்த இஸ்ரேலியைப் படை அதிகாரி, இன்னொருவர் யூதமத ராபி.

படைஅதிகாரி, மெல்ல நடந்துபோய் ஸ்ரீநி அருகே நின்று, அவனுடைய வலது தோளில் தமது கையை வைத்து, ஆதுரமாகப் பற்றியவாறு 'நண்பரே' என்று அழைத்தார்.

அப்போது தான் ஸ்ரீநி தன்னைச் சுற்றிப் பார்த்தான்.

தன் எதிரேயும் முன்னும் பின்னும் நாற்புறமும் தான் இருக்கும் இடத்தைத் தேடுபவனாகப் பார்த்தான்.

தன்னை, ஆதரவாகப் பற்றிக்கொண்டிருந்தவரைப் பார்த்தான். தனக்கு எதிரே இருந்த ராபியைப் பார்த்தான்.

அவன் முகத்தில் அவலம் கலந்த ஒரு சிறு புன்னகைக் கீற்று மின்னிற்று. தனது விதியைப் பரிசீலிப்பதாய் இருந்தது அது.

ராபியின் கைகளில் அழகியதொரு பூங்குழந்தை இருந்தது. பிறந்து, சில நிமிஷங்களே ஆகி இருந்த அக்குழந்தை தங்கப் பிழம்பாகக் காட்சி தந்தது. அச்சிசுவின் அமைதியான முகம், மலர்ந்த பூப்போல இருந்தது.

ராபி பேசத் தொடங்கினார்.

‘மகனே, இதோ உமது செல்வம்.’

அவர் அந்தப் பெண் குழந்தையை சற்றே உயரத்தூக்கி, ஸ்ரீநியிடம் கொடுப்பது போல நீட்டினார்.

தன்னிரு கரங்களையும் உயர்த்தி, மெல்ல மெதுவாகத் தனது அன்புச் செல்வத்தைப் பெற்றுக் கொண்டான் ஸ்ரீநி-குழந்தையை இன்னும் உயரே தூக்கி உச்சியில் ஒரு பூத்தம் வைத்தான். உயிரோடு உயிரை வைத்துப் பிணைத்துக் கட்டுவதைப் போல தனது நெஞ்சோடு வைத்து அணைத்துக் கொண்டான்.

‘மகனே, நீ சாராவை மணந்து கொண்டதே விதிதான் போலும். விதிக்கப்பட்ட ஜாதி எங்களின் யூத ஜாதி. எங்கள் குலத்தருவின் தழை வாடுவதுண்டு, கிளை முறிவதுண்டு. ஆனால் அதன் வேர் என்றைக்குமே காய்ந்து போனதில்லை. அதன் ஜீவன் ஒருபோதும் சூன்யம் ஆகிப் போனது இல்லை. எமது குலத்தின் ஜீவன் ஒன்று மரிக்கிறபோதே, புதியதொரு ஜீவன்

ஜனிக்கிறது. இதோ, சாரா பெற்றெடுத்த சாரா எங்கள் சாரா ஜாதிகளுக்கெல்லாம் தாய், அவளாலே ராஜாக்கள் தோன்றினார்கள் இந்த சாராவும் அப்படி ஆவாளாக, யஹோவா இவளை ஆசீர்வதிக்கட்டும்.

பேசி நிறுத்தினார் ராபி.

ஸ்ரீநி, தனது இன்னுயிர் மகளின் முகத்தைப் பார்த்தான், அந்தப் புதிய ஜீவனின் முகத்தில் சூரியப் பிரகாசமான வருங்காலத்தின் இளைய பொன்னொளி வீசிக் கொண்டிருந்தது. ஸ்ரீநி தனது செல்வத்தை மீண்டும் மேலே உயர்த்தினான். மீண்டும் அவள் உச்சிக்கு ஒரு முத்தம் வைத்தான்.

ஸ்ரீநியின் முகத்தில் இருந்த துயர வடுக்கள் அகன்றன, அவனுடைய விழிகளில் புதியதொரு ஒளி படர்ந்தது, அவனுடைய கரங்களுக்குப் புதிய வலிவு வந்தது. அந்தக் கைகள் தன் மகளை, ஆதுரமாக, வலிவாகப் பற்றிக் கொண்டன.

அந்தப் படை அதிகாரி, ராபியையும் ஸ்ரீநியையும் விளித்து 'அதோ பார்த்தீர்களா' என்றார்.

அவர் கை காட்டிய திசையில்—

குண்டு வீச்சால் இடிந்து பொடிப்பொடியாகிப் போயிருந்தது வெளிப்புறச் சுவர். அந்தச் சிதலங்களை மீறிக் கொண்டு கான்கிரீட் தளத்தை உடைத்துக் கொண்டு, அன்றுதான் தளிர்விட்ட பசும்பூல் ஒன்று, மென்மையான பசுமை ஒளியைப் பரப்பியவாறு நின்றிருந்தது.

தூரத்தே, எங்கிருந்தோ ஒரு மகுதியிலிருந்து தொழுகை அழைப்பு ஒலி நீண்டு கேட்டது. மெளல்வி முழங்கிய ஒலி அந்தப் பகுதியின் சூன்யத்தை வென்று மெல்ல, பரந்து சென்றது. 'அல்லாஹு அக்பர்.'

சாரா ஆசிரியர் — சிறு குறிப்பு

தமிழ்நாடன்: (பி) 1943 இருசாயி-ஆறுமுகம், சேலம்; 1953 முதல்கவிதை; 1954 நாத்திக ஈடுபாடு; 1955 பைபிளில் ஈடுபாடு (பள்ளி சகா அப்புசாமியின் மூலம்); 1958 முதல் கவிதை அச்சு; 1959 சேலம் கல்லூரி; 1962 ஆசிரியர் பயிற்சி; 1963 பாதிரியார் கல்கிசுவாமிகள் சந்திப்பு; 1964 ஆசிரியர் பணி; 1963 திருமணம் (கலைவாணி) டாக்டர்கள் சாலை-சாலினி இளந்திரையன் முன்னிலை.

1968 முதல் சிறுகதை அச்சு; 1968 கறுப்பர், வளரும் நாடுகளின் கவிதை இலக்கியம் பற்றிய கட்டுரைகள் மொழியாக்கம் (தாமரை, தீபம்); 1968 சாரா முதல் வரைவு (நண்பர் மங்கலம் சந்திரசேகரன், தீபம் பார்த்த சாரதி, ஜெயகாந்தன் ஆகியோரோடு சாரா குறித்து கலந்துரையாடல்); 1969 மாவோ கவிதை தமிழாக்கம்; 1972 சாரா நாவல் முற்றுப்பெறல்; கையெழுத்துப் பிரதியாக பார்வையும் விவாதமும் (வானம்பாடி புதுக் கவிதை இயக்கத்து நண்பர்கள் சவிஞர்கள் புஷ்யரசு, மேத்தா, சக்திக்கனல், கங்கை கொண்டான், கோ. ராஜா ராம், பூமணி, அக்னிபுத்திரன், ஆர். பாலச்சந்திரன், சிற்பி பாலசுப்ரமணியம்; S. V ராஜமாணிக்கம் முதலிய மார்க்சியத் தோழர்களோடு தர்க்கம்.

1975 அவசரநிலை; கோவை 'கலைமணி' இந்தியா வைச் சுற்றிப் பார்த்து அவதானிக்க நிதி உதவுதல்; 1975 திருமதி இந்திராகாந்தியுடன் சந்திப்பு; 1976 இந்திரா இந்தியா 75 (ஆங்கிலம், தமிழ்) பதிப்பு; 1978 'அம்மா அம்மா' தமிழ் மொழியின் முதலாவது சர்வ தேசியக் கவிதை (அகரம்) வெளியீடு; 1979 மனுதருமம்

மொழி பெயர்ப்பு; 1980 வைணவப் பெருமக்கள் பேரா. கோவிந்தன், புலவர் கோபாலகிருஷ்ணன் சாரா வாசிப்பு.

1981 மதுரை உலகத்தமிழ் மாநாடு இஸ்ரேலிய ஸ்தானிகர் சந்திப்பு; 1981 மதுரை—கலாநிதி கைலாசபதியுடன் தேசிய இலக்கியம் சர்வதேசிய இலக்கியம் பற்றி கலந்துரையாடல்; 1981 டாக்டர் பி. ராஜண்ணன் சாரா மதிப்பீடு; 1981-90 கொங்கு, தமிழ்நாட்டுப் பழங்குடி மக்கள் மானிடவியல் ஆய்வு; 1988 மனுதருமம் பதிப்பு. 1990 வானம்பாடியின் இலக்கியவானம் (வாழ்க்கை வரலாற்றின் ஒரு பகுதி) காவ்யா வெளியீடு.

**ஆசிரியர் மீதான மதிப்புரையும் வாழ்க்கைக் குறிப்பும்
இடம் பெற்றுள்ள சில நூல்கள்:**

- புதுக்கவிதை தோற்றமும்
வளர்ச்சியும் — வல்லிக்கண்ணன்
- தமிழ் இலக்கியக் களஞ்சியம் — மது. ச. விமலானந்தன்
- புதுக்கவிதையில் குறியீடு — டாக்டர் அப்துல்ரகுமான்
- புதுக்கவிதையில் சமுதாயம் — டாக்டர் உண்ணாமலை
- புதுக்கவிதை — டாக்டர் தமிழ்க்குடிமகன்
- புதுக்கவிதை போக்கும்
நோக்கும் — டாக்டர் பி. சுப்பு
ரெட்டியார்

Comparative Indian Literature Vol 8 who's who Indian
writers 1983 SA Biography International.

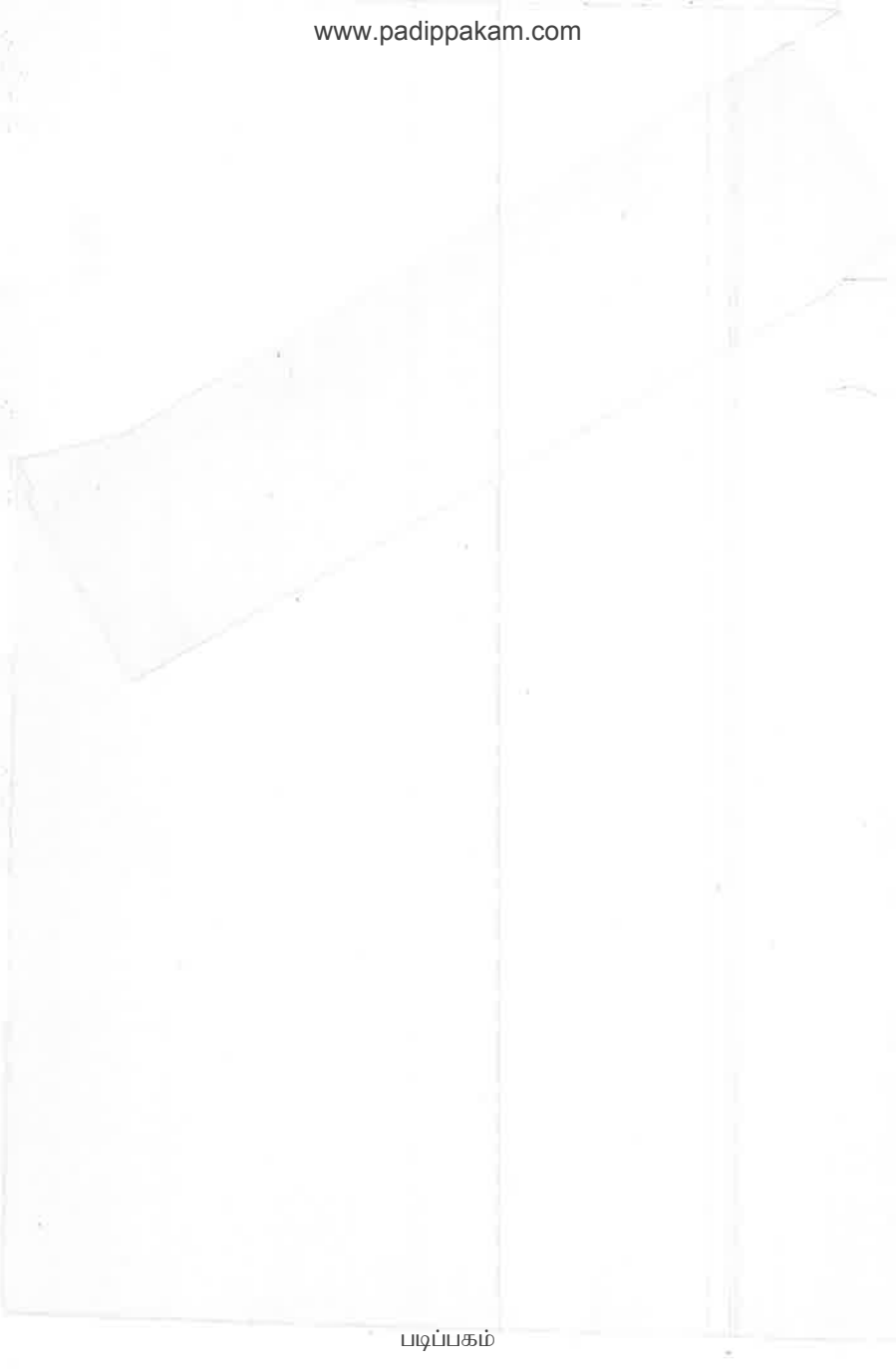
**படைப்புகள் மற்றும்
இதுவரை வெளியான நூல்கள்**

கவிதைகள் 5, உரைநடை 5, ஆங்கிலம் 4, தொகுப்பு 10, மொழிபெயர்ப்பு 2, மொழி பெயர்க்கப்பட்டவை 2, ஆய்வுரைகள் 50-க்கு மேல், நிறைய கவியரங்குகள், கருத்தரங்குகள்.

விருதுகள் சில:

சேலத்து செம்மல் (ஜேஜிஸ்) 1984/; கல்விப்பணிக்காக
மைய அரசு விருது 1988/; தமிழக அரசின் பாரதிதாசன்
விருது 1990.

செய்துள்ளார். இவரது
பண்புகள் மிகவும்
நல்லவை. அவர்
மிகவும் நன்றாக
பணியாற்றினார்.

இவரது பண்புகள்
மிகவும் நல்லவை.
அவரது பண்புகள்
மிகவும் நல்லவை.
அவரது பண்புகள்
மிகவும் நல்லவை.

இவரது பண்புகள்
மிகவும் நல்லவை.
அவரது பண்புகள்
மிகவும் நல்லவை.
அவரது பண்புகள்
மிகவும் நல்லவை.

இவரது பண்புகள்
மிகவும் நல்லவை.
அவரது பண்புகள்
மிகவும் நல்லவை.
அவரது பண்புகள்
மிகவும் நல்லவை.

இவரது பண்புகள்
மிகவும் நல்லவை.
அவரது பண்புகள்
மிகவும் நல்லவை.
அவரது பண்புகள்
மிகவும் நல்லவை.

இவரது பண்புகள்
மிகவும் நல்லவை.
அவரது பண்புகள்
மிகவும் நல்லவை.
அவரது பண்புகள்
மிகவும் நல்லவை.

இவரது பண்புகள்
மிகவும் நல்லவை.
அவரது பண்புகள்
மிகவும் நல்லவை.
அவரது பண்புகள்
மிகவும் நல்லவை.

தமிழ்நாடன் ஒரு கவிஞன்; தீர்க்கதரிசி அல்ல. உலகம் ஒன்றாய், அமைதியாய் வாழ்தல் அவரது க்னவு. இது எல்லா நல்ல கவிஞனுக்கும் பொது இயல்பு.

என்றாலும்,

1970-களில் நாளை வரும் சோவியத் சிதைவைக் கோடிட்டுக் காட்டுகிறது அவரது நாவல் சாரா - இது எப்படி?

இஸ்ரேல் - பாலஸ்தீனியர் பரஸ்பரம் ஒன்றி வாழ வேண்டும் என்று வேண்டுகிறது சாரா - இன்றைய இஸ்ரேல் - பாலஸ்தீன ஒப்பந்தம் அரபுப் பாலைவனத்தில் ஒரு அன்பு மலர்ச்செடியாக வளருமா?

இந்திய அரசின் பார்வைக்கு அப்பாலும் இந்திய - இஸ்ரேலிய மக்கள், உறவின் மக்களே என்கிறது சாரா.

இன்று இஸ்ரேலியத் தூதுவரகம் புதுடெல்லியில் தொடங்கப்பட்டிருக்கிறது.

தமிழகத்தில் பெருங்கட்சிகளின் இணக்கம் சுயலாப நோக்கத்தில் அமைந்தது என்கிறது சாரா - 67-க்குப் பின் தமிழக அரசியல் துழலைக் கண்டவர்கள், சாராவின் கூற்று சரியா என ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம்.

மனித உரிமைகளைப் பற்றி அதிகம் பிரஸ்தாபிக்கும் அமெரிக்கா இன்றைக்கும் கறுப்பரையும், செவ்விந்தியரையும் பிரித்து வைத்துத்தான் நடத்துகிறது. இது என்று மாறும்?

இனப் பற்று ஒரு வெறியாக, அரக்கத்தனமாக மாறி அடுத்த மக்களை அழிக்கக்கூடாது. எனில் உலகம் வாழும் - இஸ்ரேல் அனைவரும் மாள்வோம் - 'சாரா'வின் சாரமாக இவை உள்ளடக்கம்.